

Samtidig udelades de bestemmelser om erstatning, der findes i den eksisterende lov, fordi disse bestemmelser enten er forældede eller dækkes af de almindelige regler for erstatning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i Folketinget.

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om beskyttelse mod elektromagnetiske forstyrrelser. (Lovforslag nr. L 146).

Formålet med lovforslaget er at give danske grossister og detailhandlere samme vilkår som i andre EU-lande med hensyn til at få solgt deres varelagre af elektriske apparater, der ikke fuldt ud opfylder de nye krav om beskyttelse mod elektromagnetiske forstyrrelser.

Ifølge den gældende danske lov om beskyttelse mod elektromagnetiske forstyrrelser (EMC-loven) udløb overgangsperioden for salg og ibrugtagning af elektriske apparater, som ikke opfylder kravene om ikke at forstyrre andre apparater og ikke selv at blive forstyrret, den 31. december 1995. EMC-loven er baseret på EMC-direktivet, som blev vedtaget i 1989. Overgangsbestemmelserne i dette direktiv har imidlertid vist sig at være uklare og har ført til forskellige fortolkninger i EU-landene om, hvordan situationen ville være ved overgangsperiodens udløb. Europa-Kommissionen blev derfor anmodet om en fortolkning af direktivets overgangsbestemmelser, og af Kommissionens svar fremgår det, at den fortolker overgangsbestemmelserne således, at nogle af de elektriske apparater, som ikke opfylder EMC-direktivets krav (og derfor ikke er CE-mærkede), på visse betingelser vil kunne markedsføres og ibrugtages også efter udløbet af overgangsperioden den 31. december 1995. Ifølge Kommissionen fortolker de andre 14 EU-lande overgangsbestemmelserne på samme måde.

Det er denne Europa-Kommissionsfortolkning, som danner grundlag for den foreslåede ændring af den danske EMC-lovs overgangsbestemmelser.

Lovforslaget betyder ikke en opgivelse af planen om, at elektriske apparater skal være kon-

strueret på en sådan måde, at de ikke forstyrrer andre apparater og selv er modstandsdygtige over for forstyrrelser. Forslaget vedrører da også kun de apparater, der den 31. december 1995 fysisk befandt sig hos grossister eller detailhandlere, og som altså ikke nåede at blive solgt inden overgangsperiodens udløb. Apparaterne skal desuden opfylde visse krav med hensyn til elektromagnetiske forstyrrelser for at være omfattet af lovforslagets bestemmelser, og den periode, hvor apparaterne kan sælges og ibrugtages, ophører den 1. januar 1997.

Indtil det foreliggende lovforslag er vedtaget og trådt i kraft, vil det ikke være lovligt at sælge elektriske apparater, som ikke opfylder EMC-kravene. Jo hurtigere lovforslaget vedtages, jo større er mulighederne for, at varelagrene kan nå at blive afhændet.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje Ting.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolens. (Indsats for tosprogede børn, regelsanering m.v.).

(Lovforslag nr. L 147).

Tosprogede udgør i dag ca. 6 pct. af folkeskolens elever, og andelen er stigende. Undervisningen af den nævnte elevgruppe er derfor en central opgave for folkeskolen.

Det er vigtigt, at rammerne for indsatsen giver optimale muligheder for at løse de vanskeligheder, som opgaven ifølge sagens natur indebærer både for børnene selv og for skolerne.

Undervisningsministeriets integrationsprojekt, som er en opfølgning af Byudvalgets 1. rapport af oktober 1993, har til formål at fremme en anderledes fordeling af danske og tosprogede elever og at forbedre elevernes muligheder for at lære dansk.

Integrationsprojektet løber frem til 1998, og en række projekter er iværksat med økonomisk støtte fra projektet. Det udelukker imidlertid ikke, at der kan være behov for allerede inden afslutningen af projektet at fremkomme med forslag til ændringer af de gældende bestemmelser på området.

Lovforslaget går i hovedtræk ud på:

1) De kommunale skolemyndigheder får mulighed for at tilbyde tosprogede børn, der endnu ikke har påbegyndt skolegangen, støtte til fremme af den sproglige udvikling med henblik på, at børnene tilegner sig dansk.

Der sigtes navnlig på børn i 3-5-års-alderen, der ikke er optaget i daginstitutioner. Af en undersøgelse, som er gennemført af Socialministeriet, fremgår, at ca. 60 pct. af de tosprogede børn er optaget i børnehaver m.m.

Det er ikke intentionen, at de foreslåede nye tilbud skal træde i stedet for optagelse af tosprogede børn i daginstitutioner. I en vejledning, som skal udarbejdes i samarbejde mellem Undervisningsministeriet og Socialministeriet, vil man opfordre kommunerne til at vejlede forældregruppen om betydningen af, at børnene optages i daginstitutioner eller eventuelt i de foreslåede nye tilbud.

Målet er at fremme en udvikling, hvorved de tosprogede børn taler og forstår dansk så godt, at de kan deltage i klassens almindelige undervisning, når de pågænder skolegangen i børnehaveklasse eller 1. klasse. De tosprogede elever vil herved få en skolegang, der kan sammenlignes med øvrige elevers.

2) Skolerne forpligtes til at etablere undervisning i dansk som andetsprog allerede i børnehaveklassen.

Målet er at fremme en udvikling, hvorved tosprogede elever har de sproglige forudsætninger for at deltage i den almindelige undervisning, i hvert fald når de starter i 1. klasse.

3) Der indsættes hjemmel til at fravige bl.a. folkeskolelovens § 36, stk. 2, i forbindelse med fastsættelsen af de nærmere regler for folkeskolens undervisning af tosprogede elever. Det er herved hensigten at give kommunerne adgang til at henvise elever, der efter en konkret vurdering findes ikke at kunne dansk, til modtagelsesklasser på andre skoler i kommunen. Der sigtes navnlig på situationer, hvor der på distriktsskolen er en stor koncentration af tosprogede elever. Hensigten er at give eleverne optimale muligheder for at lære dansk. Efter afslutningen af modtagelsesklassen har eleverne ret til at blive optaget i distriktsskolen, hvis forældrene ønsker det.

Forslaget rummer ikke mulighed for at fastsætte generelle kvoteringsordninger, idet noget sådant vil stride imod Danmarks internationale forpligtelser.

Samtidig erstattes »fremmedsprogede elever« af »tosprogede elever« og »særlig tilrettelagt

danskundervisning« af »undervisning i dansk som andetsprog«. Hensigten er at bringe terminologien i overensstemmelse med de almindeligt anvendte internationale betegnelser.

4) Ændringer af teknisk karakter af bestemmelserne i folkeskolelovens § 15, stk. 2, § 33, stk. 2 og 3, og § 52, 2. pkt.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 708

1) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvorfor er Det Kongelige Teater opført på finansloven?«

Begrundelse

Ministeren har i besvarelsen af spørgsmål nr. S 552 anført, at »... finansloven indeholder derimod ikke institutioner og virksomheder, hvis virke er reguleret i eller i henhold til særskilt lovgivning, der flytter kompetencen fra minister til bestyrelse eller lignende«. Det Kongelige Teater ledes af en bestyrelse, men er alligevel opført på finansloven.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Fra Venstres side ønsker vi klare regler for, hvornår statsinstitutioner er opført på finansloven, og i forbindelse med Post Danmark har det jo klart kunnet konstateres, at der har været en mangel på sådanne retningslinjer. Derfor har vi før årsskiftet adspurgt finansministeren om retningslinjer for, hvornår statsinstitutioner er opført på finansloven, og vi fik den besked i besvarelsen af spørgsmål nr. S 552, at finansloven ikke indeholder institutioner og virksomheder, hvis virke er reguleret i henhold til særskilt lovgivning, der flytter kompetencen fra ministre til bestyrelser eller lignende.

Alligevel kan vi konstatere, at Det Kongelige Teater er opført på finansloven, men at kompetencen er delegeret til en bestyrelse, og for at få lidt orden i systemet har vi så selvfølgelig rejst dette spørgsmål over for finansministeren.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg forstår selvfølgelig godt hr. Løgstrup Madsens behov for at få orden i systemet. Nu er Folketingets spørgetid måske ikke det mest velegnede tidspunkt til at gennemgå juridiske responsa, og jeg beklager, hvis det bliver en lidt lang juridisk forelæsning. Det er bedre egnet til tryk, og det kunne vi have fremsendt til hr. Løgstrup Madsen.

Men det forholder sig sådan, at rammerne for Det Kongelige Teaters virksomhed er bestemt i teaterloven, hvoraf det fremgår, at Det Kongelige Teater er en statsvirksomhed. Det fremgår således klart af teaterloven, at Det Kongelige Teater er en statslig institution, der på normal vis skal opføres på finansloven.

Når spørgeren henviser til det forhold, at Det Kongelige Teater har en bestyrelse, skal jeg til gengæld henlede spørgerens opmærksomhed på, at rammerne for denne bestyrelses kompetence også klart fremgår af teaterloven. Lovens § 4 siger nemlig, at bestyrelsen er Det Kongelige Teaters øverste ledelse og har over for kulturministeren det overordnede ansvar for, at de bestemmelser for teatrets virksomhed, der er fastsat, overholdes.

Der er således ikke tale om, at teaterloven flytter kompetencen fra ministeren til bestyrelsen. Det er fortsat kulturministeren, der har det overordnede ansvar.

Det forhold, at en institution eller virksomhed har en bestyrelse, er således ikke ensbetydende med, at det overordnede ansvar og kompetence er flyttet fra ministeren. Det afhænger simpelt hen af, må jeg sige til hr. Løgstrup Madsen, de konkrete bestemmelser i den relevante lovgivning.

Der findes i øvrigt en lang række andre eksempler på statslige institutioner og virksomheder, der er opført på finansloven samtidig med, at de i det daglige ledes af en bestyrelse. Det gælder f.eks. også for DSB.

For Post Danmark, som spørgeren spurgte til i spørgsmål nr. S 551 – jeg er ikke sikker på, at det var spørgerens eget spørgsmål – gælder det derimod, at det af loven klart fremgår, at Post Danmark etableres som en selvstændig offentlig virksomhed, og af lovbemærkningerne fremgår

det, at Post Danmark derved i retlig henseende bliver en fuldgyltig juridisk person.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg må desværre bare konstatere, at der ikke er nogen generelle retningslinjer for, hvornår statslige myndigheder opføres på finansloven. Det er så det, finansministeren hermed har bekræftet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 709

2) Til finansministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke principper gælder for, hvornår statslige myndigheder og institutioner opføres på finansloven?«

Begrundelse

Ministeren har ikke været i stand til under besvarelsen af spørgsmål nr. S 552 at fremkomme med et konsistent princip for, hvornår statslige myndigheder og institutioner opføres på finansloven. Dette er ud fra en statsretlig betragtning betænkeligt. Ministeren anmodes derfor om denne gang at fremkomme med et konsistent regelsæt.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg finder, at det afgivne svar på spørgsmål nr. S 552 er både konsistent og statsretligt korrekt, hvilket også følger af besvarelsen af spørgsmålet lige før, nr. S 708.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Det spørgsmål, der er opført som nr. 3 (spm. nr. S 767), stillet af Kirsten Jacobsen, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 888

4) Til indenrigsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvorfor er det kun repræsentanter for regeringspartierne, der holder politiske oplæg ved den ældrekonference, som Nævnet for Etnisk Ligestilling afholder den 6. februar 1996?«

Begrundelse

Offentlige organer bør ved afholdelsen af offentlige konferencer, hvor emner diskuteres ud fra en partipolitisk vinkel, tage skyldigt hensyn til de forskellige anskuelser, hvorefter vælgerne lader sig repræsentere i Folketinget. Det er derfor kritisabelt, at det kun er repræsentanter for regeringspartierne, som er oplægsholdere på ældrekonferencen den 6. februar 1996 arrangeret af Nævnet for Etnisk Ligestilling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Nævnet for Etnisk Ligestilling er et uafhængigt organ. Det vil sige, at det selv bestemmer, hvem der inviteres som oplægsholdere på konferencer, og det gælder naturligvis også til den ældrekonference, der spørges om her.

Det vil sige, at regeringen ikke har nogen form for indflydelse på, hvem dette uafhængige nævn inviterer som oplægsholdere, men for god ordens skyld har jeg sørget for, at der er blevet spurgt i Nævnet for Etnisk Ligestilling, og her oplyser man, at alle Folketingets partier er blevet inviteret til at deltage i konferencen. Der vil være tid til at komme med synspunkter, og jeg er helt sikker på, at hr. Løgstrup Madsen vil være hjertelig velkommen.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Nu er sagen jo netop blevet henvist hertil, fordi vi alle sammen har fået denne indbydelse, som vi selvfølgelig skal takke for, men jeg finder alligevel, det er påfaldende, at som indledere og som dem, der sætter dagsordenen for debatten, og som følge deraf selvfølgelig giver dem den nødvendige tid til det, er der kun repræsentanter for regeringspartierne. Jeg synes, at det er en uhørt anvendelse af offentlige midler.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvis jeg skal forsøge mig med et gæt på, hvad der kan være årsagen til, at det – jeg gentager – helt uafhængige etniske nævn har valgt den sammensætning af panelet, kunne mit gæt være, at det er, fordi det meget målrettet ønsker at påvirke regeringens politik på det område, måske fordi man er utilfreds med den. Hvad ved jeg?

Men det er vigtigt for mig at understrege, at vi ikke har nogen mulighed for at blande os i det, og det skal regeringen i øvrigt også meget have sig frabedt. Når man har nogle helt selvstændige nævn, skal man ikke blande sig i deres

arbejde på den måde, der ligger i hr. Jens Løgstrup Madsens efterlysning.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Nu bliver det jo mere interessant. Vil ministeren ikke bekræfte, at Nævnet for Etnisk Ligestilling er et offentligt organ, der hører hjemme under Indenrigsministeriet? Vi kan vel ikke have, at offentlige organer mener, at de bare sådan efter eget forgodtbefindende kan favorisere regeringen. De vil jo altid have en interesse i at være på god fod med den til enhver tid siddende regering. Der må vel gælde de alsidighedsprincipper, som gælder overalt, når vi taler om egentlig politisk virksomhed.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der er ikke tale om egentlig politisk virksomhed. Der er tale om, at den lovgivning, der ligger til grund for Nævnet for Etnisk Ligestilling, er opført på en konto under Indenrigsministeriets del af finansloven. Det er et nævn, som har en stilling, der kan sammenlignes med Ligestillingsrådet. Det er opført under statsministerens del af finansloven, og jeg kan ikke forestille mig, at man efterlyser, at statsministeren skulle blande sig i, hvem der bliver inviteret som oplægsholdere på konferencer og til andre begivenheder, som Ligestillingsrådet står bag.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Vil ministeren ikke bekræfte, at der ene og alene anvendes offentlige midler til det pågældende arrangement, og at det ved det offentlige arrangement ene og alene er regeringspartierne, der kommer til orde som indledere?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det spørgsmål er besvaret. Det fremgår allerede af den indbydelse, som hr. Løgstrup Madsen har fået, og jeg vil ønske hr. Løgstrup Madsen god debatlyst på konferencen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 889

5) Til indenrigsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Har Nævnet for Etnisk Ligestilling eller andre organer under Indenrigsministeriet afholdt konferencer og lignende, hvor kun repræsentanter for regeringspartierne har holdt oplæg?«

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der ligger i spørgsmålet, om man i Nævnet for Etnisk Ligestilling eller andre organer under Indenrigsministeriet afholder konferencer, hvor kun repræsentanter for regeringspartierne har holdt oplæg.

Jeg vil holde mig til spørgsmålet om Nævnet for Etnisk Ligestilling, og dér fremgår det, at der har været en konference på Frederiksborg Slot den 14. juni. Den drejede sig om det flerkulturelle Danmark, og da var jeg blevet bedt om at holde et oplæg som indenrigsminister. Jeg havde ikke mulighed for at deltage, og der deltog ikke andre politikere.

Så var der en konference på Schæffergården den 27. november 1994. Det var mediefolk, der var inviteret til den pågældende konference. Der var i øvrigt åben tilmelding i den udstrækning, der var plads til det, og der blev ikke holdt oplæg af nogen politikere. Jeg vil gerne komme med den bekendelse, at jeg tilmeldte mig som tilhører, fordi det er et emne, der interesserer mig meget, og at jeg tilbragte en glimrende lørdag eftermiddag på Schæffergården som tilhører til denne konference. Den mulighed havde også været åben for andre.

Så har der været en konference på Munkebjerg Hotel i april 1995. Der blev ikke lavet oplæg af politikere ved denne konference; alle folketingsmedlemmer var inviteret. Jeg kan nævne for fuldstændighedens skyld, at fru Elisabeth Arnold, hr. Hans Peter Baadsgaard og hr. Søren Søndergaard deltog; en partifælle til spørgeren, hr. Erik Larsen, var tilmeldt, men dukkede aldrig op.

Så har der været et seminar i Gammel Dok om klage- og meldingsinstans, det var den 5. december, og ved den lejlighed havde man bedt formanden for Folketingets Retsudvalg om at holde et oplæg. Alle de retspolitiske ordførere, altså alle partier, var inviteret til at deltage, og den politiske deltagerkreds, der så var, bestod af hr. Bjørn Elmquist, fru Anne Baastrup og hr. Søren Søndergaard.

Jeg kan kun sige, at i alle de tilfælde har der altså også været mulighed for hr. Jens Løgstrup Madsens partifæller for at deltage, men det kan jo være, at appetitten nu er vokset efter denne lille ordveksling.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Hvornår vil anden del af spørgsmålet, der gik på »... eller andre organer under Indenrigsministeriet«, blive besvaret?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det tror jeg ikke jeg er i stand til at give nogen besvarelse af, for andre organer af den karakter under Indenrigsministeriet findes ikke i den forstand, som jeg forstår spørgeren lægger det op.

Men jeg vil da godt medgive, at jeg som indenrigsminister mange, mange gange om måneden deltager med taler og alle mulige andre oplæg og debatindspark i diskussioner af vigtige udlændingspørgsmål. Det er faktisk det, der er indenrigsministerens arbejde, og det gør jeg i en lang, lang række organisationer, der er af humanitær karakter, af politisk karakter og i øvrigt også indimellem i partiet Venstre, og sådan kan jeg blive ved. Men det er jo ikke noget, der hører under Indenrigsministeriet; men det hører til indenrigsministerens arbejde, og det gør jeg med meget stor glæde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 900

6) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Kan ministeren forklare, hvorfor AIDS-sekretariatet ikke indhentede alternative tilbud på en videofilm til 1,5 mio. kr., specielt i betragtning af at Rigsrevisionen mener, at videofilmen kunne produceres for mindre end 0,5 mio. kr.«

Jørgen Winther (V):

Jeg har i alt stillet fem spørgsmål angående det rod i økonomien, der er i AIDS-sekretariatet, og baggrunden er faktisk, at sundhedsministeren i det sidste samråd sagde, at hun ikke havde noget samlet overblik over det økonomiske rod, som var i AIDS-sekretariatet.

De fem punkter, som jeg synes er problematiske, er samlet, at AIDS-sekretariatet igennem årene har givet opgaver til gode venner af huset, og at disse opgaver er tildelt, uden at der har været nogen form for udbud af dem, at regnskabsinstrukserne er blevet overtrådt, at styrelsens interne kontrol har været lemfældig – det er i øvrigt Rigsrevisionens eget udtryk – endvidere at et konsulentfirma har fået bureauprovision på ca. 1 mio. kr., og disse penge skulle være tilfaldet Sundhedsstyrelsen. I øvrigt er ganske almindelige habilitetsregler blevet overtrådt.

Altså er der alt i alt et voldsomt økonomisk rod, og da ministeren erkender, at hun ikke har noget overblik, har jeg stillet disse spørgsmål.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at jeg ikke har samme opfattelse af samrådet som spørgeren, for det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt jeg havde overblik over, hvad der skete. Det er jo min opgave at have det, og det har jeg da.

Derfor vil jeg gerne sige, at de sager, som de fem spørgsmål omhandler, fandt sted i 1993 og i begyndelsen af 1994, og det vil sige, at de nu er et par år gamle.

Det er selvfølgelig mit udgangspunkt, og det har jeg også tilkendegivet i svar på skriftlige spørgsmål og i samråd, at reglerne for offentlig virksomhed da skal overholdes, og hvis reglerne overtrædes, skal det påtales over for de ansvarlige. Det er jo netop grundlaget for, at befolkningen fortsat kan have tillid til den offentlige forvaltning, og det finder jeg er et væsentligt punkt.

Hvis jeg så derefter må vende mig til Rigsrevisionens beretning, så har Sundhedsstyrelsen ikke været tilstrækkelig opmærksom på at indhente alternative tilbud. Rigsrevisionen har som grundlag for sin kritik brugt en gennemsnitspris på en videoproduktion, og gennemsnitspriser mener jeg man i almindelighed skal være varsom med.

Sundhedsstyrelsen har forklaret det sådan, at i prisen for den pågældende videofilm indgår en række kvalitative elementer i produktionen, der har gjort den dyrere, og det skal begrunde, at der ikke bare er betalt en gennemsnitspris.

Ved fastlæggelsen af produktionen lagde Sundhedsstyrelsen således vægt på, at målgruppen, som var folkeskolens afgangsklasser, var et meget kritisk biografpublikum, og for at fastholde interessen hos denne målgruppe blev der lagt vægt på bl.a. hurtige klip, udeoptagelser af interview med unge mennesker, der var smittet såvel hetero- som homoseksuelt, og herudover blev der komponeret en særlig melodi til filmen. Det skulle så være det, der havde gjort den særlig dyr.

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne hjælpe ministeren til at genopfriske hukommelsen. Jeg har fået talepapiret fra samrådet, og det, ministeren siger, er: »Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det ikke inden for samrådets tidsfrister har været muligt at gennemgå AIDS-sekretariatets sager med henblik på at få et overblik over de økonomiske uregelmæssigheder, der har fundet sted i AIDS-sekretariatet.«

Tydeligere kan det vel ikke siges, at ministeren i hvert fald ikke på det tidspunkt har et overblik over de økonomiske uregelmæssigheder, i hvert fald ikke efter hvad ministeren selv udtaler ifølge talepapiret.

Så vil jeg gerne spørge, om det er ministerens opfattelse, at det er hende, der har ansvaret for, at bevillingsreglerne inden for Sundhedsstyrelsen overholdes.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Når vi taler om bevillingsregler, er det da ministeren, der har ansvaret for, at de overholdes. Det er jo også derfor, at man allerede 10. marts 1994 retter kritik mod Sundhedsstyrelsen, og at Sundhedsstyrelsen så derefter laver nye regler for økonomistyring. Ministeriet har jo gjort, hvad ministeriet skal, og det støtter og bekræfter rapporten fra Rigsrevisionen jo også. Der er ingen tvivl om, at ingen ønsker, at der skal være uregelmæssigheder i administrationen.

Nu holder vi os i dette spørgsmål til prisen på en videoproduktion, og dér mener jeg jeg har forklaret, hvorfor Sundhedsstyrelsen mener, at prisen på den produktion blev højere, end gennemsnittet er.

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren har inviteret medicinaldirektøren hen på kontoret, så de kunne få en samtale om alle disse økonomiske uregelmæssigheder, som jeg har nævnt, herunder selve den film, vi taler om.

Hans Christian Schmidt (V):

Vi får nu sundhedsministerens gennemgang af, hvor dyrt det har været at lave en videoproduktion. Det kan synes rimeligt, men jeg kunne godt tænke mig at høre, om ikke ministeren er af den opfattelse, at man i grunden altid burde – selv når det drejer sig om en størrelsesorden af 0,5 mio. kr. – undersøge andre priser, således at man kan vurdere, hvor dyrt det er. Nu kommer vi altså til at bruge megen tid på at diskutere, hvor dyrt det er blevet, men er det ikke ministerens opfattelse, at man altid burde gøre som nævnt?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Selvfølgelig skal man da have ting i udbud for at kunne få sammenlignelige priser og få den bedst mulige pris på den produktion, man gerne

vil have gennemført. Det har jeg også beklaget ikke er sket i 1993.

Det andet spørgsmål – om jeg har inviteret medicinaldirektøren – mener jeg nok ligger noget uden for det, der spørges om her. Der spørges jo om prisen på en videoproduktion i 1993. Jeg blev minister i september 1994 og havde ikke anledning til at drøfte præcis den produktion med medicinaldirektøren, men 10. marts 1994 fik Sundhedsstyrelsen en tilrettevisning fra ministeriet, og jeg har selvfølgelig fuld tillid til, at Sundhedsstyrelsen retter ind efter den, når den så fastsætter nye regler for, hvordan man laver udbud.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 901

7) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Mener ministeren, at det er en overtrædelse af gældende habilitetsregler, at en person under en ansættelse i AIDS-sekretariatet først udarbejder et projekt til en videofilm og derefter modtager løn som instruktør for samme film?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Rigsrevisionen har karakteriseret det som særdeles betænkeligt, at Sundhedsstyrelsen i den konkrete sag, som spørgeren henviser til, undlod at foretage udbud, når en medarbejder havde økonomisk interesse i det pågældende projekt. Jeg er enig med Rigsrevisionen i, at det er særdeles betænkeligt, at der er opstået en sådan situation, hvor en dobbeltbeskæftigelse kan give anledning til habilitetstvivl.

Sundhedsstyrelsen har ganske vist oplyst, at den pågældende person ikke har været involveret i selve indgåelsen af kontrakter og lignende omkring projektet. En anden ting er, at der ikke må kunne sås tvivl om seriositeten og uafhængigheden i det offentlige opgavevaretagelse. En sådan tvivl er beklageligvis opstået i den konkrete sag.

Jørgen Winther (V):

Det er spørgsmål nr. S 901, der er på dagsordenen lige nu. Jeg mener, ministeren svarede på spørgsmål nr. S 902.

Formanden:

Undskyld, jeg tror nok, at det var spørgsmål nr. S 901, ministeren svarede på.

Jørgen Winther (V):

Nej! Det var det ikke!

Formanden:

All right, så tror jeg, vi skal overlade fortsat diskussion om dette emne til ministeren og spørgeren.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det vil jeg da gerne bidrage til at udrede. Jeg forstår spørgsmål nr. S 901 som et spørgsmål om gældende habilitetsregler. Der står: »Mener ministeren, at det er en overtrædelse af gældende habilitetsregler, at en person under en ansættelse i AIDS-sekretariatet først udarbejder et projekt til en videofilm og derefter modtager løn som instruktør for samme film?« Er vi enige? Så er det spørgsmål nr. S 901, og så har jeg svaret på det.

Formanden:

Har spørgeren lyst til at få ordet?

Jørgen Winther (V):

Det interessante var bare, at ministeren kom med udtrykkene »særlig betænkeligt« og »Rigsrevisionen«, som kommer i næste spørgsmål nr. S 902, og det vil jeg så gerne have et svar på nu.

Formanden:

Var det således at forstå, at spørgsmålet var sluttet, og at vi kunne gå over til spørgsmål nr. S 902?

Jørgen Winther (V):

Ja.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 902

8) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Er ministeren enig med Rigsrevisionen i, at det forekommer »særlig betænkeligt«, at Sundhedsstyrelsen undlod at foretage udbud i den konkrete sag, hvor en medarbejder havde direkte økonomisk interesse i projektet?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Med lidt hjælp så går det jo.

Som jeg før sagde, og det var de ord, spørgeren lagde særlig vægt på, så er det særlig betænkeligt, at der opstår habilitetstvivl. Det må simpelt hen ikke ske i en offentlig forvaltning, og det har ministeriet også allerede givet udtryk for over Rigsrevisionen og over for Sundhedsstyrelsen. Det har vi, som jeg sagde før, med den tilrettevisning, der blev givet af ministeriet den 10. marts 1994. Jeg går så ud fra, at ledelsen i Sundhedsstyrelsen rettede op på forholdene. Som minister må man være overbevist om, at det sker. Det har den tidligere ressortminister vel også været.

Jørgen Winther (V):

Nu, hvor ministeren ved, at der er mange uregelmæssigheder i AIDS-sekretariatet, har ministeren da fundet anledning til at invitere medicinaldirektøren til en samtale om det her? Jeg spørger, fordi ministeren har sagt til flere aviser, at det er medicinaldirektøren, der i påkommende tilfælde skulle fyre en bestemt overlæge i Sundhedsstyrelsen, hvis det var nødvendigt. Men ministeren er vel enig med mig i, at det kun er selve sundhedsministeren, der kan afskedige overlæger i Sundhedsstyrelsen?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg går ud fra, vi stadig væk taler om spørgsmål nr. S 902, og vi kommer så igen ind på de samtaler, jeg har ført med medicinaldirektøren. Som jeg tror jeg sagde før, kom der den 10. marts 1994 en tilrettevisning af Sundhedsstyrelsen, og det er sådan rent proceduremæssigt, at ønsker Sundhedsstyrelsens chef på et givet tidspunkt at flytte rundt på sine ansatte, foregår det ved, at han henvender sig til personalechefen i Sundhedsministeriet, og så kommer sagen rigtig nok bagefter på ministerens bord.

Sådan en procedure har ikke været sat i gang. Et sådant ønske har ikke været fremsat, og der har ikke været nogen samtaler om, at bestemte medarbejdere skulle afskediges.

Det her spørgsmål drejer sig jo om, hvorvidt jeg fandt, at det var særdeles betænkeligt, at der ikke havde været udbud, og det gør jeg da.

Jørgen Winther (V):

Ministeren erkender, at dette forhold og mange andre er særdeles betænkelige. Ministeren

erkender, at der har været økonomisk rod. Ministeren erkender mange, mange andre uregelmæssigheder i AIDS-sekretariatet, og ministeren erkender vel også, at det er ministerens overordnede ansvar, at alt skal foregå på den rigtige måde i AIDS-sekretariatet. Derfor undrer det mig utrolig meget, at ministeren ikke på en eller anden måde føler et ansvar for det, der sker, og derfor får en samtale med medicinaldirektøren om, hvad det egentlig er, der foregår, og hvad man bedst kan gøre for at få det til at gå i orden.

Situationen er jo den, at ministeren gang på gang har sagt til dagspressen, at det er medicinaldirektøren, der har ansvaret for det, der er sket, men det er vel ministeren, der har det endelige ansvar, og derfor må ministeren vel også føle en form for ansvar for, at tingene skal komme til at fungere. Derfor undrer det mig, at ministeren ikke har følt sig kaldet til at tage initiativ til en samtale og få disse ting i orden. Men ministeren har måske en utrolig tålmodighed med alt, hvad der foregår i AIDS-sekretariatet og folder derfor bare hænderne og lader det hele gå?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der må foreligge en mangel i spørgerens opfattelse. De forhold, der nævnes, fandt sted på et tidspunkt i 1993. I marts 1994 får Sundhedsstyrelsen en tilrettevisning, og der er vel ingen, der er i tvivl om, at en sådan tilrettevisning var alvorligt ment, idet den også bliver understøttet af de bemærkninger, som er kommet i Rigsrevisionens beretning. Det er der vel ingen, der er i tvivl om, og en minister må gå ud fra, at sådanne forhold bliver bragt på plads af ledelsen, især da der bliver tilvejebragt nye regler for økonomistyring og udbud. Så skulle det vel være på plads, går man da ud fra.

Selvfølgerlig samtaler man da også med medicinaldirektøren, men ikke om forhold, som er bragt på plads. Det var jo ikke noget, der var særlig problematisk på det tidspunkt, idet forholdet fandt sted før. Det bliver jeg nødt til at påpege at det har gjort. Sagerne fandt sted i 1993, og vi fik tilrettevisningen i 1994. Nu er beretningen fra Rigsrevisionen, der understøtter de tiltag, ministeriet foranstaltede, kommet. Jeg går ud fra, at chefen for Sundhedsstyrelsen foretager sig det, han skal, når der ydermere i samarbejde med ministeriet bliver udarbejdet nye retningslinjer, for at de forhold ikke skulle kunne gentage sig.

Det, spørgeren beder mig om, er, at jeg skulle tage den gamle sag op igen med medicinaldirektøren. Men jeg må sige til hr. Jørgen Winther, at sagen var bragt på plads på det tidspunkt.

Jørgen Winther (V):

Denne sag giver mig så anledning til at spørge: På nuværende tidspunkt har ministeren jo kendskab til alle disse økonomiske uregelmæssigheder og andre uregelmæssigheder, der har fundet sted inden for AIDS-sekretariatet. Hvis nu man fortsat intet foretager sig fra Sundhedsstyrelsens side, vil ministeren så stadig være passiv og synes, at alt er i den skønneste orden?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan blive i tvivl om, hvorvidt jeg er til et af de meget flydende samråd, jeg kommer til en gang imellem, for spørgsmål nr. S 902 har ikke noget med det at gøre, som hr. Winther siger. Selvfølgelig har det noget med sagen at gøre, men det har ikke noget med spørgsmålet at gøre. Må jeg anbefale, at vi går videre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 903

9) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Har ministeren en fornemmelse af, at AIDS-sekretariatet i større omfang end acceptabelt bruger venner eller tidligere medarbejdere til at udføre konsulentarbejde for sekretariatet?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det, hr. Jørgen Winther spørger om, er en fortsættelse af den mistænkeliggørelse, der har ligget hele vejen igennem i de spørgsmål, der er stillet.

Man spørger mig her, om jeg har en fornemmelse af – nu er det jo ikke noget, ministre i al almindelighed sådan kan have; det er jo en luksus for ministre at have fornemmelser, så sådan nogle har jeg slet ikke og slet ikke i forbindelse med den her sag – at AIDS-sekretariatet i større omfang end acceptabelt bruger venner eller tidligere medarbejdere til at udføre konsulentarbejde for sekretariatet.

Der har, og det er vi vidende om, og det har jeg beklaget, i AIDS-sekretariatet været tale om et par tilfælde af dobbeltbeskæftigelse. Det må ikke finde sted, for det giver netop en spørger som hr. Jørgen Winther mulighed for at lave det, han laver i dag, nemlig at så tvivl om AIDS-sekretariatet og regeringens førte AIDS-politik. Det skal jeg være den første til at beklage, for det er sagen for god til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 904

10) Til sundhedsministeren af:

Jørgen Winther (V):

»Har ministeren – efter Rigsrevisionens gentagne og overordentlig skarpe kritik af forholdene i AIDS-sekretariatet – fortsat fuld tillid til ledelsen af AIDS-sekretariatet?«

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Lad mig først for god ordens skyld bemærke til spørgeren, at der jo ikke er tale om Rigsrevisionens gentagne kritik – det tror jeg jeg har gjort rede for i forløbet her – der er tale om, at ministeriet og Rigsrevisionen i forbindelse med bevillingskontrollen for 1994 har ytret kritik af nogle konkrete sager i Sundhedsstyrelsens AIDS-sekretariat.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige følgende:

Det er som sagt før mit udgangspunkt, at reglerne for offentlig virksomhed skal overholdes. Der skal være tillid til offentlig forvaltning. Hvis reglerne overtrædes, skal det påtales over for de ansvarlige. Det er det blevet. Og hvis det ikke er tilstrækkeligt, skal der tages videregående midler i brug; ingen tvivl om det.

Derfor har jeg også i december 1995 iværksat en gennemgang af Sundhedsstyrelsen og en vurdering af styrelsens opgavevaretagelse med henblik på en nærmere vurdering af forholdene. Denne gennemgang af Sundhedsstyrelsen skal afsluttes i løbet af få måneder og vil tidsmæssigt falde sammen med en udskiftning af styrelsens topledelse.

Det er min hensigt, at der ved denne gennemgang af styrelsen foretages ikke blot en vurdering af AIDS-sekretariatet og dets placering, men også en generel vurdering af Sundhedsstyrelsens rolle og opgavevaretagelse i fremtiden.

Jørgen Winther (V):

Jeg kan kun opfatte dette svar fra ministeren, som om der stadig væk er fuld tillid til ledelsen af AIDS-sekretariatet, og det undrer mig, når ministeren siger, at der ikke har været videre kritik fra Rigsrevisionen.

Jeg vil gerne have lov til at læse op, hvad Rigsrevisionen skriver den 27. april 1994:

»Baggrunden for påtalen er bl.a., at der ikke har foreligget en skriftlig kontrakt med et konsulentfirma, at firmaet har fået opgaverne uden udbud, at styrelsens interne kontrol har været lemføldig, at regnskabsinstruksen er blevet overtrådt, samt at konsulentfirmaet i perioden 1990-1993 har modtaget et væsentligt beløb i bureauprovision, der formentlig burde være tilfaldet Sundhedsstyrelsen.«

I den aktuelle sag her skriver Rigsrevisionen jo, at flere forhold er særlig betænkelige, og der er mange kraftige kritikpunkter.

Jeg kan kun sige, at jeg er dybt overrasket over, at vi har en sundhedsminister, der accepterer sådanne forhold inden for et AIDS-sekretariat og stadig væk siger, at man har den fulde tillid til ledelsen af AIDS-sekretariatet.

Jeg bliver også dybt betænkelig ved, hvad der ellers sker inden for Sundhedsministeriets område, når man har en minister, der accepterer sådan et økonomisk rod, for kan man acceptere det ét sted, kan man jo også andre steder.

Alt i alt vil jeg gerne høre ministerens svar på det spørgsmål, som hun ikke svarede på i første omgang, nemlig om ministeren fortsat har den fulde tillid til ledelsen af AIDS-sekretariatet. Det er det, spørgsmålet går ud på, og det svar, jeg ønsker at få.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det står ikke i min magt at forklare det på en sådan måde, at hr. Jørgen Winther enten vil vide af det eller acceptere det, jeg siger. Forstå det tror jeg så absolut godt at han kan.

Men når jeg siger, at denne gennemgang af Sundhedsstyrelsen, der skal afsluttes i løbet af få måneder, tidsmæssigt vil falde sammen med en udskiftning af styrelsens topledelse, må det da tilfredsstillende den ihærdige spørger.

Samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at det, der blev læst op før, drejede sig om noget, der fandt sted i april 1994 - det var det, der fremkom på baggrund af vores henvendelse den 10. marts 1994 - og at vi i dag skriver den 10. januar 1996.

Vi er i gang med en ændring af styrelsen, og det er selvfølgelig naturligt, at den nye ledelse er med til at tilrettelægge de opgaver, jeg omtalte før. Og ved ledelse forstår jeg ikke bare chefen, men også ledere på andre niveauer, for 1996, som jeg påpegede det er nu, giver jo andre udfordringer; derfor skal det også mødes med en moderne sundhedsstyrelse, som i højere grad kan rette sig ind efter »Sundhed for alle år 2000«. Hvis vi overhovedet skal nå det, synes jeg der er god grund til bl.a. at sætte forebyggelse øverst på dagsordenen.

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om hun kan give et bud på, hvor stort et beløb ministeren tror der er tabt ved alle disse økonomiske uregelmæssigheder i AIDS-sekretariatet. Det er i sidste ende skatteborgerne, der skal betale de penge, der ikke bliver brugt på den rigtige måde.

Thor Pedersen (V):

Nu fik spørgeren ikke svar fra sundhedsministeren på det sidste spørgsmål om beløbstørrelsen, så jeg vil bare spørge, om ikke sundhedsministeren kan bekræfte, at der i forbindelse med vennekonsulentbureauet, eller hvad det måtte være, uden udbud er tale om et millionbeløb, som man har unddraget Sundhedsstyrelsen og selv har beholdt.

Er den beløbstørrelse korrekt?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan godt forstå den megen interesse, men dette er også rimelig bredt i forhold til spørgsmål nr. S 904, som jo i al sin enkelthed drejer sig om, hvorvidt jeg fortsat har fuld tillid til ledelsen i AIDS-sekretariatet. Og dér har jeg givet en lang forklaring på, hvad jeg har tænkt mig at gøre ved Sundhedsstyrelsen for at få rettet den ind, så disse ting ikke gentager sig; det er jeg jo ikke interesseret i.

Nu er det sådan, at jeg godt vil svare konkret på det, for der er uendelig mange myter og uendelig megen urigtighed omkring denne her sag, og det er beklageligt. Det skaber, som jeg sagde før, tvivl også med hensyn til private organisationer, der samler ind til hjælp for de mennesker, som er ramt af AIDS, og det beklager jeg.

Jo, der er tale om en million kroner, og der er lagt sag an ved Kammeradvokaten mod den konsulent, det drejer sig om. Det understreger jo

– og det er jeg glad for at få lov at sige – meget tydeligt, at ministeriet har gjort det, ministeriet skal i den sag. Det, man skal, er, at så snart man bliver orienteret og bevidst omkring det, skal man gribe ind efter de regler, der er, fordi sådanne ting kan ikke tolereres i en offentlig virksomhed. Det tror jeg jeg har sagt otte gange i den tid, jeg har stået her i dag.

Jørgen Winther (V):

Jeg vil gerne spørge, om ministeren på et tidspunkt – ikke nu, kan jeg forstå, for det kan ministeren altså ikke – vil give Folketinget en skriftlig oversigt over samtlige økonomiske uregelmæssigheder, der er foregået i AIDS-sekretariatet inden for de sidste fem år.

Og jeg vil også gerne spørge, om ministeren vil få sine embedsmænd til at regne ud, hvor stort et beløb der er gået tabt ved alle disse økonomiske uregelmæssigheder inden for styrelsens AIDS-sekretariat.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der har jo været en lind strøm af papirer med eksakte oplysninger til bl.a. hr. Jørgen Winther lige siden september måned. Da tror jeg man fik, hvad man ønskede. For mig som minister er det da en absolut nødvendighed, at man selvfølgelig skal have alle de papirer, man måtte ønske sig, og alle de beregninger, man gerne vil have, til sit politiske arbejde. Der er jo åbenhed i forvaltningen, og de ting, som hr. Jørgen Winther beder om, kan han selvfølgelig få ved en henvendelse til Sundhedsministeriet, hvis han ikke allerede har fået dem.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Albrechtsen, Keld (EL): Spm. nr. S 686, 696, 710 og 794

Andersen, Bent Hindrup (EL): Spm. nr. S 806 og 810

Auken, Margrete (SF): Spm. nr. S 656, 657, 720–725, 741 og 771

Behnke, Kim (FP): Spm. nr. S 668 og 670

Behnke, Tom (FP): Spm. nr. S 497 (suppl. besv.), 505, 578–583, 699, 820 og 821

Brusgaard, Aage (FP): Spm. nr. S 632

Baastrup, Anne (SF): Spm. nr. S 678 og 679

Christensen, Jan Køpke (FP): Spm. nr. S 612, 671, 747, 748 og 790

Dahl-Sørensen, Inge (V): Spm. nr. S 558 (suppl. besv.), 574, 575 og 677

Dinesen, Tommy (SF): Spm. nr. S 673

Donner, Ole (DF): Spm. nr. S 698 og 834

Espersen, Lene (KF): Spm. nr. S 610, 611, 614, 643 og 729–731

Fergo, Tove (V): Spm. nr. S 639–641, 684, 750, 751, 791, 795 og 822

Gade, Steen (SF): Spm. nr. S 728

Glerup, Martin (S): Spm. nr. S 662 og 779

Gottlieb, Jette (EL): Spm. nr. S 2637 (suppl. besv.), 616, 617, 665, 672 og 774

Hansen, Eva Kjer (V): Spm. nr. S 663 og 664

Hansen-Nord, Peter (V): Spm. nr. S 807

Heiselberg, Svend (V): Spm. nr. S 745

Hornbech, Birthe Rønn (V): Spm. nr. S 623, 685 og 838–840

Hovmand, Svend Erik (V): Spm. nr. S 645

Hækkerup, Klaus (S): Spm. nr. S 666

Højland, Niels (FP): Spm. nr. S 626

Jacobsen, Erik (V): Spm. nr. S 594, 697, 784 og 785

Jacobsen, Kirsten (FP): Spm. nr. S 692, 773 og 780

Jerup, Bruno (EL): Spm. nr. S 740

Jespersen, Jørn (SF): Spm. nr. S 675 og 801–803

Just, Annette (FP): Spm. nr. S 680

Kjærsgaard, Pia (DF): Spm. nr. S 744

Langkilde, Niels J. (KF): Spm. nr. S 637, 638, 644, 726, 727, 732–737, 786 og 804

Larsen, Ester (V): Spm. nr. S 317 (suppl. besv.) og 749

Madsen, Jens Løgstrup (V): Spm. nr. S 659–661, 669, 719, 742, 743, 752, 752–766 og 813

Melchior, Arne (CD): Spm. nr. S 772

Mouritsen, Kim (V): Spm. nr. S 642

Møller, Helge Adam (KF): Spm. nr. S 655

Rasmussen, Stefan G. (KF): Spm. nr. S 658 og 687–689

Sams, Pernille (KF): Spm. nr. S 628–630, 690 og 691

Sander, Helge (V): Spm. nr. S 676

Schmidt, Hans Christian (V): Spm. nr. S 714–718, 798, 799, 835 og 836

Svanholt, Anni (SF): Spm. nr. S 793

Søndergaard, Søren (EL): Spm. nr. S 711, 712 og 738

Søvndal, Villy (SF): Spm. nr. S 600–603, 667, 674, 701, 702, 775, 776 og 778

Tørnæs, Ulla (V): Spm. nr. S 781-783, 814 og 815
 Urup, Henning (V): Spm. nr. S 713
 Winther, Jørgen (V): Spm. nr. S 823-833
 Aaen, Frank (EL): Spm. nr. S 700 og 739

Svar (12/12 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): I forbindelse med besvarelsen af nr. S 686 har jeg bedt økonomiministeren om en udtalelse. Økonomiministeren har givet nedenstående svar, som jeg kan henholde mig til:

Kommissionen og EU's Ministerråd har forberedt flere rapporter om økonomisk politik og arbejdsmarkedspolitik til Det Europæiske Råd i Madrid. Ingen af rapporterne er hemmeligstemplede, og de rapporter, der foreligger på nuværende tidspunkt, er alle oversendt til Folketingets Europaudvalg, se vedlagte bilag.

To af rapporterne er omtalt i Information den 4. december. Det drejer sig om midtvejsrapporten fra Kommissionen »The mutually reinforcing effects of co-ordinating economic and structural policies«, som er fremsendt til Folketingets Europaudvalg den 6. december. Udvalget vil modtage rapporten på dansk, så snart den foreligger. Herudover er det rapporten »Gennemførelse af Den Europæiske Unions politik på beskæftigelsesområdet« (beskæftigelsesrapporten), der er udarbejdet i et samarbejde mellem EU's økonomi- og finansministre samt arbejds- og socialministre og Kommissionen på basis af rapporter udarbejdet i de respektive fora. Denne rapport er fremsendt i udkastform den 12. december. Den endelige rapport vil blive fremsendt, når den foreligger.

Rapporten om gensidige fordele ved koordinering af økonomisk og strukturel politik blev bestilt af Det Europæiske Råd i Cannes i juni 1995 på dansk initiativ. Rapporten er udarbejdet af Kommissionen og viser, at en samordnet indsats for at opfylde de fastsatte overordnede retningslinjer for den økonomiske politik vil kunne øge vækst og beskæftigelse.

Beskæftigelsesrapporten blev bestilt af Det Europæiske Råd i Cannes og er udarbejdet som opfølgnings på Essenkonklusionerne. Rapporten, der, jf. bilaget, sammenfatter en række mere specifikke rapporter, lægger vægt på betydningen af en stabil økonomisk politik kombineret med en aktiv indsats - herunder uddannelse - for at forbedre arbejdsmarkedernes funktion. Rapporten lægger bl.a. op til en endnu mere koncentreret indsats over for de unge, de langtidsledige samt fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder. Behovet for at bevare et sundt miljø understreges, herunder at beskæftigelsesmulighederne inden for miljøet skal udnyttes bedre. Hvad angår lønforhold, frem-

Spm. nr. S 686

Til udenrigsministeren (6/12 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil regeringen forud for Europaudvalgets møde den 13. december 1995 sende udvalget de hemmeligstemplede rapporter om økonomisk politik og arbejdsmarkedspolitik, som skal behandles på EU-topmødet den 15.-16. december 1995?«

Begrundelse

Ifølge Ritzaus Bureau den 4. december 1995 har Kommissionen udarbejdet en hemmeligstemplet rapport om økonomisk politik og arbejdsmarkedspolitik i EU. Rapporten indeholder anbefalinger af en stram økonomisk politik, idet Kommissionen hævder, at hvis ikke der gennemføres »opstramningsprogrammer« i medlemslandene, vil der ske en stigning i arbejdsløsheden.

I virkelighedens verden vil sådanne nedskæringsprogrammer kun skabe endnu mere arbejdsløshed. Derfor er det vigtigt, at Danmark på EU-topmødet afviser denne rapport, og det er grunden til, at Folketingets Europaudvalg bør behandle rapporten på sit møde den 13. december 1995, så det kan sikres, at regeringen får mandat til at sige nej til rapporterne.

Tilsvarende gælder med en endnu ikke offentliggjort rapport udarbejdet af EU's finansministre og arbejdsmarkedsministre. Denne rapport indeholder ifølge Ritzaus Bureau forslag om lønnedskæringer, større lønspredning m.v. En sådan usolidarisk politik bør afvises, og i det hele taget har EU jo slet ikke traktathjemmel til at blande sig i sådanne sager. Spørgeren tillader sig at gå ud fra, at den danske regering har taget forbehold over for rapporten.

hæver rapporten, at arbejdsmarkedets parter bør fortsætte indsatsen for fortsat løntilbageholdenhed, mere fleksible lønforhandlinger og mere produktivitetsrelaterede lønstrukturer/-systemer.

Både midtvejsrapporten om de gensidige fordele ved koordination af de økonomiske og strukturelle politikker og beskæftigelsesrapporten er i god pagt med dansk tankegang. Rapporten om gensidige fordele ved koordination bekræfter betydningen af, at man bruger det nuværende opsving til at øge råderummet for de offentlige finanser. Beskæftigelsesrapporten bekræfter tillige behovet for en intensiveret indsats for at forbedre arbejdsmarkedernes funktion, herunder en målrettet indsats for særligt udsatte grupper. Regeringen agter derfor at hilse rapporterne velkommen ved Det Europæiske Råd i Madrid.

Bilag

Rapporter bestilt til Det Europæiske Råd i Madrid om økonomisk politik og arbejdsmarkedspolitik samt datoer for fremsendelse til Folketingets Europaudvalg:

1. Gennemførelse af den økonomiske politik på beskæftigelsesområdet. Rapport fra Rådet og Kommissionen. Fremsendt den 12.12.1995. Herunder er vedlagt:
 - Økonomi- og finansministrenes beskæftigelsesrapport. Fremsendt den 12.12.1995. Bilag til denne rapport er:
 - Rapport om social sikring, beskatning og arbejdsmarkedet. Fremsendt den 6.12.1995.
 - Rapport om økonomisk vækst og miljø. Fremsendt den 6.12.1995.
 - Arbejds- og socialministrenes beskæftigelsesrapport. Fremsendt den 12.12.1995. Bilag til denne rapport er:
 - Rapport om lokale udviklings- og beskæftigelsesinitiativer. Fremsendt den 12.12.1995.
 - Kommissionens beskæftigelsesrapport. Fremsendt den 19.10.1995.
2. Interimsrapport fra Kommissionen om de gensidige fordele ved samordning af de økonomiske og strukturelle politikker. Fremsendt den 6.12.1995.
3. Kommissionens hvidbog om uddannelse og erhvervsuddannelse. Fremsendt den 8.12.1995.

4. Rapport fra økonomi- og finansministrene om implementeringen af de overordnede økonomiske politiske retningslinjer. Fremsendt den 5.12.1995.
5. Status over de transeuropæiske net. Meddelelse fra Kommissionen. Fremsendt den 6.12.1995.
6. Kommissionens rapport om små og mellemstore virksomheder. Fremsendt den 6.12.1995.

Spm. nr. S 696

Til miljø- og energiministeren (7/12 95) af: **Keld Albrechtsen (EL):**

»Hvad har Europa-Kommissionen svaret på regeringens anmodning om bekræftelse af brug af art. 100 a, stk. 4, i PCP-sagen, som regeringen i notat af 23. januar 1995 meddelte, at den ville rette til Kommissionen?«

Begrundelse

I Europaudvalgsbilag 365 af den 26. januar 1995, side 3, skriver regeringen: »Den danske regering vil endvidere anmode om Kommissionens svar vedrørende bekræftelse efter art. 100 a, stk. 4, af de ovennævnte danske regler om PCP.

Svar (18/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Den danske regering sendte den 31. januar 1995 svar på Kommissionens åbningsskrivelse af 28. marts 1994 om gennemførelse i dansk ret af Rådets direktiv 91/193/EØF om niende ændring (PCP) af Rådets direktiv 76/769/EØF om farlige stoffer og præparater. Den danske regering har endnu ikke modtaget svar fra Kommissionen.

Spm. nr. S 710

Til arbejdsministeren (8/12 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren garantere, at arbejdstidsdirektivet ikke vil blive gennemført ved lov i Danmark, og at det kun vil blive gennemført i Danmark, såfremt arbejdsmarkedets parter indgår overenskomst herom, og at parterne sikres ret til at opsige en sådan aftale eller overenskomst?«

Begrundelse

Ifølge Politiken den 3. december 1995 volder det betydelige vanskeligheder at gennemføre EU's arbejdstidsdirektiv via overenskomst.

Ifølge avisen oplyser kontorchef Einar Edelberg, Arbejdsministeriet, at der ved den seneste sammentælling lige efter sommerferien var ca. 60 pct. af de danske lønmodtagere, der var omfattet af overenskomster, der lever op til EU's arbejdstidsdirektiv. Det er ikke nok til at undgå lovgivning, mener kontorchefen.

Samtidig påpeger formanden for Akademikernes Centralorganisation, Søren Vang Rasmussen, at der er store grupper af lønmodtagere, især akademikere, der ikke vil være omfattet af arbejdstidsdirektivet, hvis det alene gennemføres ved overenskomst.

Det er væsentligt, at arbejdsmarkedets parter kan være sikre på, at direktivet ikke gennemføres ved lov. Hvis truslen om lovindgreb eksisterer, vil parterne jo ikke have en fri forhandlingsret. Så vil der være tale om en bunden opgave, som skal løses på en bestemt – af EU foreskrevet – måde. Det kan betegnes som »frivillig tvang«. Samtidig er det vigtigt, at arbejdsmarkedets parter bevarer retten til at kunne opsige gældende aftaler. Derfor må det også sikres, at de ikke tvinges til at lave aftaler eller overenskomster, der ikke kan opsiges.

Svar (14/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Danmark er forpligtet til at gennemføre EU's direktiver. Det gælder også arbejdstidsdirektivet. Hverken regeringen eller arbejdsmarkedets parter kan vælge, om direktivet skal gennemføres eller ej. I så fald ville beskyttelsen af lønmodtagerne kunne blive indholdsløs. Derimod kan et medlemsland vælge, om man vil gen-

nemføre ved hjælp af overenskomster, ved hjælp af lovgivning eller ved hjælp af en blanding af de to.

Arbejdsmarkedets parter er for tiden i gang med at forhandle overenskomster til gennemførelse af arbejdstidsdirektivet. De har meddelt mig, at de har brug for nogle måneder endnu til denne proces. Først derefter kan jeg sammen med parterne overveje, om de rettigheder, der ligger i direktivet, er sikret. De overenskomster, som parterne måtte indgå om spørgsmålet, kan opsiges efter deres egne bestemmelser herom. Hvis opsigelse sker på en sådan måde, at Danmark ikke længere har gennemført direktivet, foreligger der en situation, som man må tage stilling til til den tid.

Spm. nr. S 794

Til justitsministeren (15/12 95) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvem har ansvaret for, at ministeren i et notat af 9. november 1995 oplyste, at forhandlingerne om de retsakter, der skal supplere og udfylde Europolkonventionen, endnu er »i en indledende fase?«

Begrundelse

Det ligger nu klart, at der siden juli 1995 har eksisteret helt konkrete forslag. Det er derfor misvisende, når ministeren i et notat af 9. november 1995 til Europaudvalget og Retsudvalget forud for mødet i Rådet for retlige og indre anliggender i november skriver om forhandlingerne om en række retsakter, der har til formål at udfylde og supplere Europolkonventionen, at disse endnu er »i en indledende fase«.

Svar (22/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det kan bekræftes, at der – som nævnt i begrundelsen for spørgsmålet – i slutningen af juli 1995 blev fremlagt en række forslag på spansk af det spanske formandskab til gennemførelse af Europolkonventionen. Blandt disse forslag var også et forslag om udkast til registerforskrifter, jf. Europolkonventionens artikel 10, stk. 1.

Under efterårets forhandlinger valgte det spanske formandskab imidlertid at koncentrere forhandlingerne om visse udvalgte gennemførelsesbestemmelser, f.eks. udkast til Styrelsesrådets forretningsorden. Dette udkast blev derfor også – som det eneste – forelagt Rådet (retlige og indre anliggender) den 23. november 1995.

For så vidt angår forhandlingerne om de øvrige gennemførelsesbestemmelser, kan der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 738 fra medlem af Folketinget Søren Søndergaard (EL). Som det fremgår heraf, har Justitsministeriet udarbejdet et notat, der beskriver de enkelte gennemførelsesbestemmelser – herunder med status for forhandlingerne m.v. Som nævnt i besvarelsen vil dette notat blive fremsendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering.

Når der er tale om et følsomt område som børn, er det meget vigtigt at være opmærksom på, hvilken indflydelse tv-reklamer har.

Det kan i den forbindelse oplyses, at Europa-Kommissionen på det seneste Rådsmøde (kultur/audiovisuel) efter svensk ønske tilkendegav, at man ville iværksætte en undersøgelse på europæisk plan om muligheden for mere stringente regler for beskyttelse af mindreårige i relation til tv-reklamer m.v.

Fra dansk side blev det på Rådsmødet anført, at man går ind for en meget høj grad af forbrugerbeskyttelse, særlig når det gælder følsomme områder som børn, medicin og alkohol, og at Danmark derfor ser med sympati på det svenske ønske om at få undersøgt problemerne med reklamer til børn.

Spm. nr. S 806

Til kulturministeren (18/12 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Hvad er ministerens kommentar til den kritik, som Forbrugerrådet har rejst over for tv-reklamer, der retter sig mod børn og sendes i tilknytning til børneudsendelser, og vil ministeren undersøge, om der kan tilvejebringes et politisk flertal, der forbyder eller begrænser reklamer rettet mod børn?«

Svar (22/12 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Forbrugerrådet har efter det over for mig oplyste udtalt sig om reklamer rettet mod børn i et interview i programmet SøndagsAvisen i DR den 17. december 1995. Forbrugerrådet har oplyst, at man til DR har udtalt, at det er tilladt at sende reklamer rettet mod børn i umiddelbar forbindelse med børneudsendelser, men at Forbrugerrådet finder dette problematisk både generelt og i særdeleshed i forbindelse med den store mængde reklamer rettet mod børn, der udsendes i forbindelse med børneudsendelser i julemåneden.

I regeringens udspil om fremtidens medielandskab er der ikke lagt op til hverken liberaliseringer eller stramninger af reglerne om reklamer rettet mod børn.

Spm. nr. S 810

Til miljø- og energiministeren (18/12 95) af:
Bent Hindrup Andersen (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at der er foretaget danske eller udenlandske forsøg, som viser, at dioxin og andre organiske miljøgifte i slam nedbrydes ved kompostering, og vil ministeren i bekræftende fald fremme udbygningen af denne behandlingsmetode?«

Begrundelse

Det, der hidtil har været fremført som »Vandmiljøplanens« succes – byernes spildevand – har det sidste års tid nu vist det modsatte. Hele politikken med at samle byernes spildevand og gennemføre en samlet rensning er en helt fejlslagen politik. Vi er nødt til at se på de samlede kredsløb for de affaldsstrømme, vi har i samfundet. Det betyder f.eks., at vi ikke skal diskutere, hvorledes vi skal løse problemet med slam som sådant, men i stedet opbygge en organisering af byens affald, så vi præcist og kontant kan gå ind og sikre, at affaldet kan komme tilbage til landbrugsjorden efter princippet »fra bord til jord«.

Hovedproblemet i dag er, at alt kloakaffald rodes godt og grundigt sammen, så den store mængde fra husholdningerne blandes med alt det giftige stads fra industrien. Sammenblandingen af hele denne suppe har tilsyneladende

omskabt rensningsanlæggene til selvstændige kemiske fabrikker, så der her produceres helt nye og endnu giftigere stoffer end dem, der blev tilført.

Hvis vi adskiller de to fraktioner, vil langt hovedparten af slamproblemet være løst. Eneste forudsætning er, at vi forbyder anvendelse af miljøgifte i husholdningerne, og alt tyder på, at det kan klares alene med et forbud mod en række overflødige miljøgifte, som i dag findes i vaskemidler. Husholdningernes spildevand bør efter Enhedslistens mening opsamles lokalt med henblik på transport til landbruget, hvor spildevandet komposteres med halm inden udbringningen på marken.

Ifølge oplysninger fra firmaet Dansk Rodzone Teknik medfører komposteringsteknikken også en nedbrydning af dioxin og andre organiske giftstoffer, hvilket efter spørgerens mening gør komposteringsprocessen endnu mere interessant, og der ønskes derfor en bekræftelse af, at dette er korrekt.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har forelagt sagen for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende:

»Miljøstyrelsen er ikke bekendt med direkte undersøgelser af dioxiners nedbrydning i komposteret slam. Laboratorieforsøg har vist, at dioxiner kan nedbrydes af mikroorganismer som bakterier og svampe, men disse resultater har ikke, så vidt det er Miljøstyrelsen bekendt, kunnet overføres til naturlige omstændigheder. Hertil kommer, at nedbrydningen af dioxiner i laboratorieforsøgene med slam kun synes at være væsentlig ved dioxinkoncentrationer, der er betydelig højere end dem, som er fundet i slam i Danmark.

På denne baggrund må det vurderes, at kompostering ikke vil bidrage væsentligt til at reducere dioxinindholdet i slam.

For andre organiske kemiske stoffer kan nedbrydeligheden være vidt forskellig, afhængig af hvilket stof det drejer sig om.

I øvrigt er der i disse år stor opmærksomhed netop omkring svært nedbrydelige organiske forbindelser, de såkaldte POP'er (persistent organic pollutants), og Danmark deltager aktivt i det internationale arbejde med at reducere brugen af disse stoffer.

Det kan i øvrigt oplyses, at Miljøstyrelsen overvejer at igangsætte et kompostprojekt, hvor såvel hygiejniske forhold som forhold vedrørende omsætning og nedbrydning af miljøfremmede stoffer undersøges. Hvilke stoffer der i givet fald vil indgå i undersøgelsen, er endnu ikke fastlagt, men hovedvægten vil blive lagt på de stoffer, der er fundet i højere koncentrationer i slam.«

Spm. nr. S 656

Til justitsministeren (1/12 95) af:
Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan man sikrer sig, at de forsøgsdyr, som slipper væk – og bliver væk – ikke lider?«

Begrundelse

F.eks. betyder det forhold, at man ikke vil opgive institutionernes navne, at det kan være meget vanskeligt at finde ud af, hvad det faktisk er for nogle forsøg, der er givet tilladelse til. Den begrænsning, der er i loven om, at man ikke har navnet på forsøgsudøveren, har ikke noget at gøre med, at man ikke kan få oplyst, hvor det foregår. Man kan altid slette navnet, hvis man skal give en sådan tilladelse.

Svar (19/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Ved skrivelse af 11. december 1995 besvarede Justitsministeriet et spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg med følgende ordlyd: »Vil ministeren indhente en udtalelse fra Dyreforsøgstilsynet om sikkerheden for, at forsøgsdyr, der slippes løs, og som ikke kan indfanges igen, ikke som følge af forsøget påføres smerte, lidelse, angst eller varigt men, jf. § 7 i lov om dyreforsøg.«

Kopi af svaret vedlægges. (Ikke optrykt her).
Justitsministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 657

Til justitsministeren (1/12 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren undersøge, om forvaltningslovens åbenhedsbestemmelser er tilstrækkelig klare og gode til, at lovens intentioner opretholdes?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 656.

Svar (12/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises der til begrundelsen for spørgsmål nr. S 656 af samme dato vedrørende lovforslag nr. L 78 af 22. november 1995 om ændring af lov om dyreforsøg. I denne begrundelse anfører spørgeren, at »det forhold, at man ikke vil opgive institutionernes navne, [betyder], at det kan være meget vanskeligt at finde ud af, hvad det faktisk er for nogle forsøg, der er givet tilladelse til. Den begrænsning, der er i loven om, at man ikke har navnet på forsøgsudøveren, har ikke noget at gøre med, at man ikke kan få oplyst, hvor det foregår. Man kan altid slette navnet, hvis man skal give en sådan tilladelse«.

På denne baggrund går Justitsministeriet ud fra, at spørgeren ønsker oplyst, om bestemmelserne om aktindsigt er »tilstrækkelig klare og gode«, når personer, der ikke er parter i de enkelte forsøgssager, ønsker oplysninger om, hvilke institutioner eller virksomheder der udfører dyreforsøg. Dette spørgsmål skal ikke besvares på grundlag af forvaltningslovens regler om aktindsigt, der kun gælder for en sags parter, men efter reglerne i offentlighedsloven sammenholdt med dyreforsøgslovens § 19.

Efter § 19 i den oprindelige lov om dyreforsøg (lov nr. 382 af 10. juni 1987) omfattede retten til aktindsigt efter offentlighedsloven ikke adgang til at blive gjort bekendt med identiteten, herunder navne, adresser og telefonnumre, på de personer, der udfører forsøg eller passer dyr til sådanne formål. Adgangen til aktindsigt omfattede heller ikke oplysninger om de institutioner eller virksomheder, hvor forsøg udføres.

Ved lov nr. 470 af 30. juni 1993 blev denne bestemmelse ændret, således at det herefter alene er oplysninger om identiteten på de personer, der udfører forsøg eller passer dyr til sådanne formål, som efter dyreforsøgsloven er undtaget fra adgangen til aktindsigt. Spørgsmålet om retten til aktindsigt i andre oplysninger i dyreforsøgssager, herunder oplysninger om, på hvilke institutioner eller virksomheder sådanne forsøg udføres, skal således nu afgøres efter offentlighedslovens almindelige regler. Ændringen bygger på et ønske om at tilvejebringe større åbenhed omkring dyreforsøg, jf. Folketingstidende 1992-93, tillæg B, sp. 1475.

Adgangen til aktindsigt i de oplysninger, som der sigtes til i spørgsmålet, skal derfor bedømmes efter de samme regler, som i øvrigt regulerer offentlighedens adgang til aktindsigt i forvaltningens dokumenter m.v. For disse oplysninger gælder der således den samme åbenhed som for alle andre oplysninger, hvor spørgsmålet om aktindsigt skal behandles efter offentlighedens almindelige regler herom.

Spm. nr. S 720

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/12 95) af:
Margrete Auken (SF):

»Finder ministeren det rigtigt, at der årligt drukner op mod 7.000 marsvin ved bifangst i dansk fiskeri?«

Begrundelse

I Danmark har marsvin været fredet i 30 år, og vort land har internationalt været et foregangsland, for så vidt angår tiltrædelse og opfølgning af internationale aftaler, der tager sigte på at beskytte bl.a. marsvinet. Dyreværnsloven forbyder endvidere aflivning af dyr ved drukning, da dette er en langsom og smertefuld død.

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

I dansk fiskeri fanges marsvin i et vist omfang som utilsigtet bifangst i visse garnfiskerier. Effekten af bifangsterne på marsvinebestanden

er endnu ikke tilstrækkeligt belyst, men der er ikke noget, der tyder på, at bifangsterne udgør en øjeblikkelig trussel mod bestanden af marsvin.

Jeg er enig i, at marsvinebifangster af mange grunde udgør et problem, som må løses med henblik på at reducere omfanget af bifangster.

Danmark har som den første kontraherende part i aftalen om beskyttelse af små hvaler i Østersøen og Nordsøen igangsat et omfattende udredningsarbejde vedrørende bifangster i garnfiskeriet i Nordsøen. På baggrund af de foreløbige resultater af denne undersøgelse blev det besluttet at udvide undersøgelsen til at omfatte alle danske farvandsområder. Undersøgelsen er EU-støttet og har bl.a. Danmarks Fiskeriundersøgelser som deltager sammen med andre forsknings- institutioner fra Storbritannien, Irland og Sverige. Projektet ventes iværksat i begyndelsen af 1996 og vil løbe i to år.

Projektet vil bl.a. analysere problematikken angående bifangst af marsvin, den økologiske betydning heraf samt påvirkningsmulighederne. Når disse undersøgelser er tilendebragt, håber jeg, at der vil være etableret et godt beslutningsgrundlag for at gennemføre de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre en forsvarlig udnyttelse af fiskeressourcerne med garnredskaber under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre en bæredygtig udvikling af marsvinebestanden.

Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med beslutningerne på den første partskonference i aftalen om beskyttelse af små hvaler i Østersøen og Nordsøen i september 1994. Ifølge de vedtagne rekommandationer blev det pålagt alle parter at gennemføre observatørundersøgelser i lighed med de danske undersøgelser og at fremme forskning om afværgeforanstaltninger m.v. med henblik på at tilvejebringe et grundlag for drøftelser om mulige foranstaltninger på den næste partskonference i 1997.

Jeg finder det vigtigt, at problemet løses i samarbejde med de øvrige lande med fiskeri i de samme farvandsområder, og eventuelle foranstaltninger må gælde for alle fiskere, der driver fiskeri i de samme farvandsområder. Dette medfører, at foranstaltninger må gennemføres inden for rammerne af EU's fælles fiskeripolitik.

Jeg er meget opmærksom på spørgsmålet og vil løbende følge resultaterne af den igangsatte forskning. Hvis der undervejs viser sig egnede

muligheder for at mindske problemet, vil jeg ikke tøve med at tage de nødvendige initiativer.

Spm. nr. S 721

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/12 95) af: **Margrete Auken** (SF):

»Finder ministeren det acceptabelt, at bifangsten af marsvin de næste to år måske fortsætter på samme niveau, mens vi venter på yderligere forskningsresultater?«

Begrundelse

De danske oplysninger om bifangst af marsvin fremkaldte stærk bekymring i den videnskabelige småhvalsgruppe, da emnet på årets hvalfangstkommissions møde blev drøftet, og gruppen konkluderede, at bifangsten ligger over, hvad der er bæredygtigt. Alligevel har ministeren i notatet af 24. august 1995 alene tilkendegivet, at der vil blive iværksat forskellige undersøgelser, som strækker sig over 1996-97.

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg skal henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 20.

Spm. nr. S 722

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/10 95) af: **Margrete Auken** (SF):

»På hvilken baggrund finder ministeren, at der er behov for yderligere undersøgelser af afværge mekanismers effektivitet?«

Begrundelse

Fra international side er der udtrykt skepsis over for effektiviteten af afværge mekanismer og deres evne til at forhindre de unge og uerfarne marsvin i at gå i garn og drukne.

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Danmark er i henhold til beslutningerne på den første partskonference i aftalen om beskyttelse af små hvaler i Østersøen og Nordsøen i september 1994 forpligtet til at deltage i og fremme forskning om afværgemekanismer med henblik på at mindske omfanget af utilsigtede bifangster af marsvin i garnfiskeri.

Visse udenlandske undersøgelser tyder på, at der er positive resultater med aktive lydsendere på redskaberne.

Spm. nr. S 723

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/10 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange fiskere der er involveret i garnfiskeri af pighvar og torsk i 3. kvartal, samt hvilken økonomisk betydning det nævnte fiskeri har for disse fiskere?«

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

I pighvarfiskeriet i Nordsøen deltog i 1994 i alt 63 fartøjer. De samlede fangster beløb sig til ca. 714 t til en samlet værdi af ca. 34 mio. kr. i første omsætningsled. Der er tale om et vigtigt fiskeri for de pågældende fartøjer med højsæson i juni-juli måned. Ca. 88 pct. af pighvarlandingerne i Danmark stammer fra garnfiskeri.

I torskefiskeriet i Nordsøen deltog i 1994 i alt ca. 270 garnfartøjer fordelt over hele året. De samlede fangster beløb sig til ca. 9.625 t til en samlet værdi af ca. 121 mio kr. i første omsætningsled. Ca. 53 pct. af de samlede torskelandinger stammer fra garnfiskeri.

Spm. nr. S 724

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/12 95) af:
Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt der vil være mulighed for, at de omhandlede fiskere i stedet foretager andet fiskeri, såfremt garnfiskeri af pighvar samt garnfiskeri af torsk i tredje kvartal blev helt eller delvis stoppet?«

Begrundelse

De hidtidige danske undersøgelser viser, at specielt garnfiskeri efter pighvar og tredje kvartals garnfiskeri efter torsk er årsag til den store bifangst.

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Pighvar vil ikke økonomisk kunne udnyttes i et trawlfiskeri. Fiskeri efter pighvar har stor betydning som aflastning for fiskeri på højt udnyttede bestande som torsk, rødspætte og tunge m.fl. og har stor økonomisk betydning for de pågældende fiskere. Pighvar må i stedet forudses fisket af bomtrawlere, der vil påvirke økosystemet i uheldig retning.

Garnfiskeri efter torsk vil i givet fald kunne erstattes af trawlfiskeri efter torsk. Dette medfører imidlertid en ringere kvalitet af fisken med lavere priser til følge og øget discard og bifangster af andre arter, idet garnfiskeri i forhold til fiskeressourcerne og i forhold til andre marine ressourcer i økosystemet er en meget selektiv og skånsom fiskemetode. Garnfiskeri er endvidere mere energivenligt end trawlfiskeri på grund af den lavere motorkraftanvendelse.

Spm. nr. S 725

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/12 95) af:
Margrete Auken (SF):

»Hvilken sammenhæng er der mellem, at DMU for nylig har sagt nej til modtagelse af sin del af 900.000 ecu fra EU-øremærket forskning af bifangst af marsvin, samtidig med at ministeren har givet udtryk for, at en forstærkning af ind-

satsen med forskning på området er nødvendig?»

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg er netop blevet orienteret om, at Danmarks Miljøundersøgelser på grund af manglende finansieringsmuligheder ikke vil kunne deltage sammen med Danmarks Fiskeriundersøgelser i det EU-støttede toårige projekt. Jeg har ingen yderligere informationer om baggrunden herfor, som jeg vil drøfte med miljøministeren. Det ændrer dog ikke min opfattelse af nødvendigheden af at gennemføre projektet.

Spm. nr. S 741

Til trafikministeren (12/12 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilke tekniske ændringer i konceptet for det nye trafikinformationscenter er nødvendige, for at centrets datamateriale er direkte anvendeligt som bevismateriale i forbindelse med alvorlige overtrædelser af færdselsloven?«

Begrundelse

Det er fremgået af presseomtalen af det nye center, at trafikken dels overvåges af videokameraer, dels af følere i kørebanen. Spørgeren ønsker derfor med spørgsmålet at få belyst, i hvilket omfang centrets datamateriale kan anvendes som bevismateriale, og om der skal foretages større ændringer, hvis man beslutter sig til at bruge systemet også til bekæmpelse af f.eks. alvorlige fartforbrydelser.

Svar (22/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises til presseomtalen af det nye center, hvoraf det er fremgået, at trafikken vil blive overvåget af videokameraer og følere i kørebanen. Når det i den sammenhæng ønskes oplyst, hvorvidt trafikinformationscentrets datamateriale vil kunne

anvendes som bevismateriale, går jeg ud fra, at der tænkes på eventuelle billedoptagelser, der er fastholdt på film/bånd, og som i givet fald skulle kunne anvendes til identifikation af køretøj og/eller fører af køretøj sammen med registrerede oplysninger om det pågældende køretøjs overtrædelse af færdselsreglerne.

Det skal hertil bemærkes, at videoovervågningen vil ske på strækninger af Helsingørmotorvejen i forbindelse med de arbejder, der i det kommende år iværksættes for at udvide motorvejen til 6 spor. Videooptagelserne transmitteres direkte til trafikinformationscentret og fastholdes ikke på bånd. Kameraerne optager billeder med så lille en opløsning, at det ikke muliggør identificering af den enkelte bilist eller nummerplade.

Nedlagte følere i vejbelægningen måler bilernes hastighed, og disse målinger sendes til en lokalt opstillet computer, der beregner gennemsnitshastigheden på strækningen. Følerne er ikke forbundet til videokameraerne, og det er derfor ikke muligt med det nuværende system for eksempel at koordinere et givent køretøjs målte hastighed med et videobillede af samme køretøj.

Hensigten med at opstille kameraerne på den pågældende trafikalt stærkt belastede strækning er at opnå en så effektiv og sikker trafikafvikling som muligt. Dette kan ske ved, at der kan tilkaldes hurtig assistance i tilfælde af ulykker og ved at give information til blandt andet den kollektive bustrafik og andre trafikanter, så de kan få mulighed for at korrigere deres køreplaner.

Det er på ingen måde hensigten at sammenblende denne trafikale informationsopgave med politiets kontrolforanstaltninger. Som nævnt er det anvendte udstyr heller ikke egnet hertil, og jeg finder ikke, at man skal sammenblende informations- og trafikstyringsopgaverne så snævert med politiets kontrolopgaver, så man i trafikinformationscentralen skal anskaffe udstyr, der ville kunne bruges til at frembringe bevismateriale, som kunne fremlægges i færdselssager.

Spm. nr. S 771

Til justitsministeren (13/12 95) af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at Rigspolitiet i sin rapport til Asbjørn Jensen sammenfatter de ca. 150 afhøringer af civile vidner til skyderierne på Nørrebro 18.-19. maj 1993 med, at de er nærmest samstemmende, men at Asbjørn Jensen herefter udelukker dem fra rapporten og senere forklarer dette med, at de nærmest går i hver sin retning, og vil ministeren oplyse, om det i givet fald er en korrekt behandling af vidneforklaringerne?«

Begrundelse

Der henvises til DR-udsendelsen af Jens Olaf Jersild: »På ministerens vegne«.

Svar (27/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Som bekendt gennemfører Folketingets Ombudsmand for tiden en undersøgelse af Asbjørn Jensens undersøgelser og rapporter vedrørende Nørrebro-sagen. Ombudsmanden har afgivet en foreløbig redegørelse om sagen den 18. november 1995, og Asbjørn Jensen har den 12. december d.å. afgivet sin udtalelse.

Justitsministeriet har i dag afgivet sine bemærkninger til ombudsmanden, som forventes at afgive sin endelige udtalelse i sagen omkring midten af januar 1996.

Som jeg tidligere har givet udtryk for, er regeringen indstillet på at gennemføre en ny undersøgelse af Nørrebro-sagen på baggrund af ombudsmandens endelige redegørelse.

På denne baggrund finder jeg det rigtigst ikke at udtale mig om spørgsmål, der vedrører indholdet af Asbjørn Jensens redegørelser.

Spm. nr. S 668

Til erhvervsministeren (4/12 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om det forhold, at der i Tyskland er iværksat et nyt program med tildeling af statssubsidier til værfterne, herunder

- om dette spørgsmål også er omfattet af den sag, som køres ved Kommissionen,
- i hvilket omfang sagen påvirker spørgsmålet om OECD-aftalen om stop for yderligere statstilskud i alle landene, og
- om der er behov for at komme med ændringer i det aktuelle lovforslag omkring forlængelse af værftspakken?«

Begrundelse

Af dagbladet Børsen den 4. december 1995, side 10, fremgår det, at der er iværksat en ny kampagne for at yde statstilskud til Bremer Vulkan-koncernen.

Da vi fra dansk side har udvist megen tålmodighed med de tyske værfter, er spørgsmålet, hvordan ministeren og regeringen agter at reagere i denne situation.

Svar (11/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Spørgsmålet om den omtalte støtte til Bremer Vulkan er ikke direkte omfattet af sagen om MTW-værftet, der for tiden kører ved EF-Domstolen, og hvori regeringen har interverneret til fordel for Skibsværftsforeningens annullations-søgsmaal.

Erhvervsministeriet følger udviklingen i Tyskland meget tæt, herunder især forlydender om støtte til skibsbygning i de tidligere østtyske delstater. Der kan ikke være nogen tvivl om, at Tyskland også skal overholde det 7. direktiv om statsstøtte til skibsbygning og OECD-aftalens stand still-klausul og de øvrige gældende internationale regler for skibsbygning.

Med udgangspunkt i presseomtalen har Erhvervsministeriet over for Europa-Kommissionen rejst spørgsmålet om, at bystyret i Bremen har planer om at yde støtte til værfterne i Bremerhaven. Erhvervsministeriet har endvidere anmodet Kommissionen om at undersøge, hvorvidt der er tale om, at bystyret i Bremen overtager skibsanparten i Bremer Vulkan-koncernen. Erhvervsministeriet holder tæt kontakt til Europa-Kommissionen med henblik på sagens videre udvikling og har anmodet Kommissionen om at sikre, at der ikke bliver tale om statsstøtte til tysk værftsindustri, der ikke er forenelig med gældende statsstøtteregler.

Europa-Kommissionens tjenestegren (DG IV) har oplyst, at man ikke er bekendt med, at hverken de tyske forbundsmyndigheder eller lokalstyret i Bremen har godkendt planen om støtte til værfter i Bremerhaven, ligesom en sådan støtteplan ikke er anmeldt til Europa-Kommissionen. Europa-Kommissionen følger sagen nøje.

For så vidt angår OECD-aftalens ikrafttrædelse, forventes dette at ske i første halvdel af 1996. De udestående problemer vedrører primært Japans og USA's ratifikation af OECD-aftalen. De seneste oplysninger tyder dog på, at begge lande vil kunne ratificere inden for de første to-tre måneder af 1996. Det kan endvidere oplyses, at EU forventes at ratificere OECD-aftalen inden årets udgang.

De nuværende danske ordninger til skibsbygning vil, jf. forslag til lov om ændring af lov om garantifonden for skibsbygning og forslag til finansloven for 1996 (værftsftalen), gælde uændret, frem til OECD-aftalen træder i kraft – også selv om dette først sker i begyndelsen af 1996 og ikke som planlagt den 1. januar 1996. Der vil således fortsat i Danmark som i de øvrige EU-lande kunne ydes kontraktrelateret støtte op til det fastsatte støtteloft, der forudsættes uændret på 9 pct.

Spm. nr. S 670

Til skatteministeren (5/12 95) af:

Kim Behnke (FP):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken lovhjemmel skattemyndighederne har pålignet skatteyderne et rentefradrag i 1987 på 84.865,00 kr. i den i tidsskriftet Advokaten nr. 5 i 1995 på side 142-143 omtalte sag?«

Begrundelse

Ligningslovens § 5, stk. 1 og 2, bestemmer, at renter, herunder forudbetalte renter, fradrages på forfaldtidspunktet, såfremt renterne betales for en periode på indtil 6 måneder forud.

I ministerens besvarelse bedes også oplyst, hvilket tidspunkt skattemyndighederne har lagt til grund som forfaldtidspunkt og begrundelsen herfor, samt om dette forfaldtidspunkt er fastsat i overensstemmelse med de i ligningsvej-

ledningen 1994 punkt A.E.1.1.2 anførte bestemmelser.

Svar (13/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter reglerne i statsskattelovens § 6, litra e, kan renteudgifter vedrørende gæld fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er således en betingelse for fradragsretten, at der foreligger et reelt gældsforhold. Debitor skal have påtaget sig en reel forpligtelse. Hvorvidt et gældsforhold kan anerkendes som reelt, afgøres – som jeg også har nævnt i mit svar på spørgsmål S 231 vedrørende samme sag – på grundlag af en konkret bedømmelse af de nærmere omstændigheder i sagen.

Er gældsforholdet og dermed fradragsretten anerkendt, afgøres fradragstidspunktet for renterne herefter ud fra reglerne i ligningslovens § 5. Efter ligningslovens § 5, stk. 1, er udgangspunktet, at renteudgifter kan fradrages i det indkomstår, hvori de forfalder til betaling. Efter ligningslovens § 5, stk. 2, skal fradrag for renteudgifter, som vedrører en længere periode end 6 måneder, og som forfalder mere end 6 måneder før udløbet af perioden, dog fordeles ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst over den periode, renteudgiften vedrører.

Det fremgår af den højesteretsdom af 14. oktober 1994, som er omtalt i den artikel i Advokaten, der henvises til, at en enig Højesteret var af den opfattelse, at lånearrangementet først kunne anerkendes som reelt på det tidspunkt, hvor skatteyderen faktisk anvendte lånebeløbet (til køb af obligationer). Dermed er det først på dette tidspunkt, der er indtrådt fradragsret for renteudgifterne og i sagens natur kun for renter, der kan henføres til perioden efter, at lånet er anerkendt som reelt. Endvidere kan renterne ikke anses for forfaldne før det tidspunkt, hvor den gæld (lån), de knytter sig til, er anerkendt.

Når skatteyderen ved den pågældende højesteretsdom blev tillagt et rentefradrag for indkomståret 1987 og ikke for indkomståret 1986 og kun for en del af de samlede renteudgifter, er det således i overensstemmelse med reglerne i statsskattelovens § 6, litra e, og ligningslovens § 5, stk. 1 og 2, samt den beskrivelse af reglerne i ligningslovens § 5, der er indeholdt i ligningsvejledningen 1994, punkt A.E.1.1.2.

Ad spm. nr. S 497

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 1474, var sålydende:

Til socialministeren (15/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvor mange af de sager, som indbringes for Den Sociale Ankestyrelse (ankenævn), vedrører kommunernes indbyrdes uenighed om fortolkning af de sociale love og regler?«

Supplerende svar (14/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har nu modtaget oplysninger om opholdskommunesagerens antal i de sociale ankenævne fra statsamterne og Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Københavns og Frederiksberg Kommuner), jf. mit tidligere svar af 22. november 1995.

Der vedlægges en tabel, der er udarbejdet på grundlag af de indkomne oplysninger.

Spørgsmålet om bistandslovens opholdskommuneregler bliver behandlet af Socialministeriets Kontanthjælpsudvalg, der forventes at afslutte sit arbejde med udgangen af december 1995.

Tabel 1. Antallet af afsluttede opholdskommunesager i statsamterne i 1994

	Opholds- kommune- sager	Ankenævn- sager i alt	Ankenævn- sager på bistands- lovområdet	Opholdskommune- sager i pct. af	
				sager i alt	bistands- lovssager
Direktoratet for Social Sikring og Bistand	43	1.943	1.621	2,2	2,7
Københavns Statsamt	91	2.494	1.860	3,6	4,9
Frederiksborg Statsamt	33	1.354	1.004	2,4	3,3
Roskilde Statsamt	38	898	622	4,2	6,1
Vestsjællands Statsamt	86	956	735	9,0	11,7
Storstrøms Statsamt	99	1.266	934	7,8	10,6
Bornholms Statsamt	3	202	152	1,5	2,0
Fyns Statsamt	95	2.093	1.527	4,5	6,2
Sønderjyllands Statsamt	37	912	663	4,1	5,6
Ribe Statsamt	32	1.132	878	2,8	3,6
Vejle Statsamt	61	1.651	1.182	3,7	5,2
Ringkøbing Statsamt	37	923	704	4,0	5,3
Århus Statsamt	146	2.425	1.885	6,0	7,7
Viborg Statsamt	59	975	708	6,1	8,3
Nordjyllands Statsamt	39	1.569	1.245	2,5	3,1
I alt	899	20.793	15.720	4,3	5,7

Spm. nr. S 505

Til justitsministeren (16/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er korrekt, at indsatte i Horsens Statsfængsel bliver metadon-

optrappet umiddelbart før løsladelsen, og i bekræftende fald oplyse, hvor mange det drejer sig om, hvem der har truffet beslutningen, og hvad ministerens holdning er til det?«

Begrundelse

Det er kommet spørgeren for øre, at narkomaner, som bliver indsat til afsoning, bliver nedtrappet ved indsættelsen, men at de samme narkomaner umiddelbart før løsladelsen bliver optrappet igen.

Det er naturligvis helt urimeligt, hvis det er tilfældet, og det strider mod alle de gode intentioner om at gøre narkomaner stoffri.

En ting er kampen mod stofferne i fængslerne og kampen for at få afvænet narkomanerne både i og uden for fængslerne, men en helt anden ting er, at fængslerne optrapper narkomanerne.

For at få overblik er det væsentligt at få oplyst, hvor mange det i givet fald drejer sig om, og hvem der træffer beslutningen.

Svar (8/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Kriminalforsorgens almindelige politik.

I kriminalforsorgens institutioner sker behandlingen af stofmisbrugere i et nært samarbejde med det almindelige behandlingssystem.

Den i samfundet gældende metadonpolitik følges, og grundlaget har hidtil været Alkohol- og Narkotikarådets metadonretningslinjer fra 1988. I nær fremtid vil der efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen blive fastsat nærmere retningslinjer for samarbejdet mellem Kriminalforsorgens læger og de amtskommunalt ansatte læger om ordination af metadon som led i behandlingen af stofmisbrugere. Grundlaget herfor er § 2 i lov nr. 435 af 14. juni 1995 om ændring af lov om sygehusvæsenet og lov om udøvelse af lægegerning. Loven, som træder i kraft den 1. januar 1996, vil indebære ændrede regler for metadonordination samt den dertil knyttede udlevering og kontrol.

Statsfængslet i Horsens.

Såfremt en person ved indsættelsen i statsfængslet i Horsens er under metadonbehandling, retter statsfængslet henvendelse til den læge eller myndighed, der har iværksat behandlingen, og denne fortsættes kun, såfremt vedkommende myndighed uden for fængslet beslutter, at metadontildelingen skal fortsætte efter løsladelsen. For så vidt angår indsatte med straffe på over et år, fortsættes behandlingen kun i helt ekstraordinære tilfælde.

Forud for løsladelse af stofmisbrugere, der ved indsættelsen blev nedtrappet fra en igangværende metadonvedligeholdelsesbehandling, retter anstalten henvendelse til vedkommende amtskommune. Beslutter denne, at den pågældende efter løsladelsen skal i metadonbehandling, vil den indsatte efter aftale med amtskommunen blive optrappet kort før løsladelsen. Formålet hermed er at formindske risikoen for tilbagefald til narkotikamisbrug umiddelbart i forbindelse med løsladelsen.

Fængselsinspektøren har oplyst, at der den 22. november 1995 var 2 indsatte under metadonbehandling. Heraf befandt 1 sig i selve statsfængslet og 1 i arrestafdelingen.

Statsfængslet har oplyst, at ud af de ca. 75 indsatte, der siden 1. august 1995 er blevet løsladt, er 2 indsatte blevet optrappet kort før løsladelsen. I disse tilfælde blev den formelle afgørelse truffet af fængselslægen, men på grundlag af amtets beslutning.

Anstalten skønner, at en betydelig del af de 75 løsladte er stofmisbrugere. En nøjagtig opgørelse forudsætter imidlertid en gennemgang af samtlige sager.

Selv om det således er fængselslægen, som gennemfører en påbegyndt behandling eller kort før løsladelsen faktisk iværksætter en behandling, er grundlaget altid en beslutning truffet af den myndighed uden for fængslet, som skal varetage behandlingen efter løsladelsen.

Fængselslægen iværksætter aldrig af egen drift en behandling.

Det er naturligvis bedst, hvis narkomanerne afvænes og udsluses på en sådan måde, at risikoen for tilbagefald mindskes mest muligt. Det er en problemstilling, vi arbejder løbende med i Kriminalforsorgen.

Med de muligheder, der er i øjeblikket, synes statsfængslets praksis fornuftig og i overensstemmelse med de gældende retningslinjer om samarbejde med det almindelige behandlingssystem.

Spm. nr. S 578

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:
Tom Behnke (FP):

»Hvor mange personer fra det tidligere Jugoslavien indrejste i 1992 til Danmark opdelt pr.

måned, hvor mange af dem fik afslag på deres ansøgning om asyl, og hvad skete der med dem, der fik afslag?»

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med, at personer fra det tidligere Jugoslavien efter den 1. december 1992 fik midlertidig opholdstilladelse, men vil gerne vide, hvad der skete med dem, der kom før den 1. december 1992.

Svar (13/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, der har oplyst følgende:

Antallet af personer fra det tidligere Jugoslavien, der er indrejst i 1992 fordelt pr. måned, og som herefter er meddelt midlertidig opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., fremgår af følgende oversigt.

Antal indrejste personer fra det tidligere Jugoslavien i 1992 fordelt pr. måned:

Måned	Antal
Januar	17
Februar	10
Marts	19
April	50
Maj	50
Juni	60
Juli	105
August	172
September	350
Oktober	882
November	1.537
December	1.454
I alt	4.706

Ud af disse 4.706 personer fra det tidligere Jugoslavien, som indrejste i 1992 og herefter blev meddelt midlertidig opholdstilladelse, er 80 personer af Udlændingestyrelsen meddelt afslag på deres ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Flygtningenævnet har i 10 sager omfattende 15 personer omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser og meddelt de pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

14 personer er efter endeligt afslag på ansøgning om asyl meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5.

8 personer er udrejst af Danmark.

De resterende 43 personer afventer på nuværende tidspunkt at få deres sag behandlet i Flygtningenævnet.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Udlændingestyrelsen oplyste.

Spm. nr. S 579

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvor mange personer fra det tidligere Jugoslavien har på nuværende tidspunkt opnået permanent opholdstilladelse i Danmark?«

Svar (13/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Udlændingestyrelsen har forstået spørgsmålet som en forespørgsel om, hvor mange personer fra det tidligere Jugoslavien der på nuværende tidspunkt er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. svar på spørgsmål nr. S 580.

Der er pr. 4. december 1995 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse til 3.331 personer, der tidligere har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Udlændingestyrelsen anførte.

Spm. nr. S 580

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvilke muligheder er der for at tilbagesende personer fra det tidligere Jugoslavien, hvis de pågældende har fået permanent opholdstilladelse i Danmark, i forhold til dem, der ikke har fået permanent opholdstilladelse endnu?«

Begrundelse

Udgangspunktet for spørgsmålet er, at der er ordnede forhold i det tidligere Jugoslavien. Hvis ministeren ikke mener, at der er ordnede forhold i det tidligere Jugoslavien, ændrer det ikke på det principielle i spørgsmålet.

Svar (13/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

En tvangsmæssig tilbagesendelse af personer fra det tidligere Jugoslavien forudsætter, at de meddelte opholdstilladelser inddrages.

Har en person fra det tidligere Jugoslavien fået asyl, vil opholdstilladelsen i de første 3 år regnet fra asylansøgningens indgivelse her i landet eller den første meddelelse af midlertidig opholdstilladelse kunne inddrages eller nægtes forlænget, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter denne periode kan opholdstilladelsen alene inddrages, såfremt udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

Har en person fra det tidligere Jugoslavien fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, vil opholdstilladelsen i de første 2 år regnet fra den første opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5, være meddelt med henblik på midlertidigt ophold. Opholdstilladelsen vil kunne nægtes forlænget, når vedkommende ikke længere har behov for midlertidig beskyttelse, og opholdstilladelsen vil kunne inddrages, når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter denne periode meddeles opholdstilladelsen tidsbegrænset og kan alene inddrages ved svig.

En opholdstilladelse meddelt efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer

fra det tidligere Jugoslavien m.v., der meddeles for 6 måneder ad gangen, kan efter § 2 i samme lov nægtes forlænget, såfremt de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, ikke længere er til stede, eller såfremt ansøgeren ikke længere på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, vedkommende ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for fortsat midlertidig beskyttelse her i landet.

Det er i den forbindelse anført i bemærkningerne til lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., at en generel tilbagesendelse af personer med opholdstilladelse efter denne lov forudsætter, at det på baggrund af oplysninger fra UNHCR eller anden international side vil kunne lægges til grund, at forholdene i det pågældende område er så normaliserede, at en tilbagesendelse vil være mulig og forsvarlig og kan ske under ordnede og sikrede forhold. Tilsvarende gælder for en generel tilbagesendelse af personer med opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 5.

Tilladelsen kan endvidere efter § 9 i samme lov under visse betingelser inddrages, bl.a. såfremt der foreligger omstændigheder, som vil kunne medføre udvisning, eller såfremt tilladelsen er opnået ved svig.

Spm. nr. S 581

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvor mange personer fra det tidligere Jugoslavien kom til Danmark i 1993 fordelt pr. måned?«

Svar (13/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, der har oplyst, at antallet af personer fra det tidligere Jugoslavien, der er indrejst i 1993 fordelt pr. måned, og som herefter er meddelt midlertidig opholdstilladelse, gennemgås i oversigten nedenfor.

Personer indrejst i Danmark fra det tidligere Jugoslavien i 1993:

Måned	Antal
Januar	1.009
Februar	1.456
Marts	1.561
April	1.332
Maj	946
Juni	1.789
Juli	800
August	44
September	180
Oktober	223
November	733
December	1.004
I alt	11.077

Måned	Antal
December 1995	1.084
Januar 1996	1.478
Februar 1996	1.987
Marts 1996	1.441
April 1996	1.864
Maj 1996	400
Juni 1996	69

Det skal bemærkes, at det ovenfor beskrevne forløb forudsætter, at de pågældende personer fortsat opholder sig her i landet på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til det af Udlændingestyrelsen anførte.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til Udlændingestyrelsens udtalelse.

Spm. nr. S 583

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvordan kan det være, at det samlede antal personer indrejst i Danmark fra det tidligere Jugoslavien officielt er på 17.000, når der siden 1992 er kommet over 22.000, jf. akkumulerede tal fra Nyhedsbrev om Danmarks udlændinge?«

Spm. nr. S 582

Til indenrigsministeren (23/11 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvor mange personer fra det tidligere Jugoslavien vil efter de almindelige regler opnå permanent opholdstilladelse i Danmark i løbet af december måned 1995, og hvordan ser det ud for de første 6 måneder af 1996 opdelt pr. måned?«

Svar (13/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Udlændingestyrelsen har oplyst, at man i forbindelse med lovændringen i januar 1995 opgjorde antallet af personer, der skulle have deres ansøgning behandlet, til ca. 17.000.

Der var således i januar 1995 ca. 17.000 personer i Danmark med opholdstilladelse efter lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., men antallet af meddelte tilladelser og indrejste personer med midlertidig opholdstilladelse er under konstant forandring, idet der løbende sker ind- og udrejser.

Antallet af indrejste personer, der er meddelt midlertidig opholdstilladelse, kan pr. 1. december 1995 opgøres til ca. 21.700 personer, hvoraf ca. 540 personer er født i Danmark. Det bemærkes, at en del af disse 21.700 personer er udrejst af Danmark. Det er imidlertid ikke muligt at opgøre antallet af udrejste personer mere præ-

Svar (11/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Udlændingestyrelsen.

Indledningsvis bemærkes, at det ved besvarelsen er lagt til grund, at der med permanent opholdstilladelse menes meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, dvs. en opholdstilladelse, som ikke vil kunne inddrages.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at antallet af personer fra Bosnien-Hercegovina med flygtningestatus, der i perioden december 1995-juni 1996 efter de almindelige regler vil blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, er følgende:

cist, idet de pågældende ikke altid underretter myndighederne herom.

Udlændingestyrelsen har supplerende oplyst, at antallet af personer med midlertidig opholdstilladelse, som har fået meddelt asyl eller afslag på asyl af Udlændingestyrelsen, eller hvor Udlændingestyrelsen (endnu) ikke har truffet afgørelse om asyl, er 18.837 pr. 8. december 1995.

Spm. nr. S 699

Til justitsministeren (7/12 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvordan er kompetenceforholdet mellem Rigspolitichefen og politimestrene, og hvordan er ministerens status?«

Begrundelse

En person starter et vagtfirma op og får det godkendt under navnet Netvagt. Kort efter starter en konkurrent et lignende vagtfirma op og giver det samme navn som det første firma.

Rigspolitichefen meddeler, at det er ulovligt, det, der er foregået, idet den første har retten til navnet. Sagen er bare, at ingen politimester vil tage imod en anmeldelse.

Det er ikke meget værd, at Rigspolitichefen meddeler, at noget er direkte ulovligt, når politikredsene ikke vil gøre noget ved det, og det vil være interessant at få oplyst, hvad ministeren kan gøre i den forbindelse.

Foreløbigt svar (22/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 820

Til justitsministeren (19/12 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for forældelse i New York af betydning for rettelsen af forbytningen ved skifteretten i New York i den såkaldte Lisborgsag, og hvornår disse forældelsesfrister regnes fra?«

Begrundelse

Spørgsmålet ønskes besvaret under forudsætning af, at en rettelse af forbytningen omfatter, at Tom Lisborg bliver anerkendt som søn og enarving efter sin biologiske fader, Joseph Leib Ritter, ved skifteretten i New York.

Foreløbigt svar (22/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Udenrigsministeriet om at indhente oplysning om de pågældende amerikanske retsregler.

Når Udenrigsministeriets udtalelse foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 821

Til justitsministeren (19/12 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for forældelse i Berlin af betydning for rettelsen af forbytningen ved de to skifteretter i Berlin, der har behandlet boet efter Tom Lisborgs biologiske fader, Joseph Leib Ritter, og dennes broder i den såkaldte Lisborgsag, og hvornår disse forældelsesfrister regnes fra?«

Begrundelse

Spørgsmålet ønskes besvaret under forudsætning af, at en rettelse af forbytningen omfatter, at Tom Lisborg bliver anerkendt som søn og enarving efter sin biologiske fader, Joseph Leib Ritter, og som nevø og enarving efter sin farbror Mieczyslaw Rittermann alias Mojzesz Szaja

Rittermann ved de to tyske skifteretter, der har behandlet boet efter dem i Berlin.

Foreløbigt svar (22/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Udenrigsministeriet om at indhente oplysning om de pågældende tyske retsregler.

Når Udenrigsministeriets udtalelse foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 632

Til indenrigsministeren (29/11 95) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er lovligt, at ansatte i kommuner, amter og stat kan lade en del af deres løn stå hos arbejdsgiveren og derved få samme renteafkast, som hvis de havde sat pengene i banken, sådan som tekst-tv viste den 27. november 1995, at personalet i f.eks. Dansk Supermarked og Carlsberg gør det?«

Svar (8/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er ikke bekendt med, at der skulle være kommuner eller amtskommuner, som tilbyder deres ansatte den omtalte ordning.

Såfremt denne situation måtte opstå, vil der blive taget stilling til spørgsmålet om lovligheden ud fra en vurdering af de konkrete forhold.

Heller ikke for statsansatte er der aktuelle planer om at indføre den beskrevne ordning.

Spm. nr. S 678

Til arbejdsministeren (5/12 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Kan ministeren forklare, hvorfor det tværministerielle udvalg vedrørende de studerendes arbejdsmiljø og sikkerhed ikke vil indgå i en dialog med de studerende selv som bl.a. omtalt i Ingeniøren nr. 48?«

Svar (14/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsgruppen om skoleelevers og studerendes sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold afholdt sit første møde den 23. juni 1995. Den 29. september 1995 afholdt arbejdsgruppen en høring med en række repræsentanter fra relevante myndigheder og organisationer m.v.

I perioden efter høringen har arbejdsgruppen koncentreret sig om i overensstemmelse med kommissoriet at kortlægge de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold for skoleelever og studerende. Det handler dels om den regulering, der gælder på området, dels viden om de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold. Arbejdsgruppen har ikke under dette arbejde haft drøftelser med elever og studerende, men arbejdsgruppen har modtaget materiale, som er indgået i arbejdet.

Det er oplyst over for mig, at arbejdsgruppen i forbindelse med dens overvejelser over, hvordan de sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold kan forbedres, planlægger en drøftelse med elever og studerende repræsenteret af Svarnugruppen, der er nedsat på tværs af de landsdækkende elev- og studenterorganisationer.

Jeg finder ikke anledning til bemærkninger til dette forløb af arbejdsgruppens arbejde.

Spm. nr. S 679

Til arbejdsministeren (5/12 95) af:

Anne Baastrup (SF):

»Kan beslutningen som omtalt i Ingeniøren nr. 48 om atter at henlægge sagen om den kvæstede studerende på H.C. Ørsted Institut foretages, når beslutningspanelet for hovedpartens vedkommende er de samme som dem, der traf beslutningen om at henlægge sagen i første omgang?«

Begrundelse

Beslutningen er truffet på et møde i HCØ's sikkerhedsudvalg. På mødet deltog 12 personer, hvoraf de 7 var fra HCØ, de 3 fra Arbejdstilsynets kreds i København, og de sidste 2 var eksterne professorer i kemi. Det vil sige, at hoved-

parten af mødedeltagerne er de samme som dem, der traf beslutningen om at henlægge sagen i første omgang.

Svar (15/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det fremgår af artiklen i Ingeniøren, som der henvises til i spørgsmålet, at Arbejdstilsynets lokale kreds i København efter en fornyet vurdering igen har valgt at henlægge sagen om ulykken på H.C. Ørsted Institut, hvor en studerende mistede de yderste led på tre fingre og fik skadet sit ansigt.

I forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 114 oplyste jeg, at arbejdstilsynskredsen havde aftalt et møde med H.C. Ørsted Institutets sikkerhedsudvalg, hvor det nærmere skulle søges undersøgt, hvad der kunne være årsag til ulykken, og om der var grundlag for at revurdere sagen, herunder om instituttets sikkerhedsforanstaltninger burde ændres med henblik på at hindre gentagelser.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at kredsen har afholdt det omtalte møde med sikkerhedsudvalget. På dette møde deltog foruden sikkerhedsudvalget og Arbejdstilsynet også to professorer i kemi fra Landbohøjskolen og fra Århus Universitet. Desuden deltog en studerende, som har observatørstatus i sikkerhedsudvalget.

Hovedkonklusionerne fra mødet var bl.a., at da der ikke findes beskrivelser af tilsvarende uheld i forbindelse med udførelsen af samme syntese, kunne ulykken vanskeligt forudses, og at alvorligheden af den skete ulykke må tilskrives den anvendte mængde ved syntesen. Der vil ved gentagelse af synteser af samme art fremover blive anvendt mindre mængder.

Sikkerhedsudvalget har desuden besluttet at tage forskellige initiativer til forebyggelse af ulykker.

Således skal der i det omfang, det vurderes nødvendigt af de enkelte laboratoriebestyrelser, i samråd med de lokale sikkerhedsgrupper udfærdiges lokale regler på afdelingerne/laboratorierne for eksperimentelt arbejde. Disse regler skal udfærdiges og bekendtgøres på de enkelte afdelinger inden årets udgang.

Sikkerhedsudvalget indskærper desuden, at det ved ethvert eksperimentelt arbejde, hvor studerende eller teknisk-administrativt personale er inddraget, påhviler den ansvarlige

videnskabelige medarbejder at gennemgå de sikkerhedsmæssige aspekter af arbejdet og herunder fremhæve særlige risici som f.eks. toksicitet, eksplosionsfare m.v.

Direktoratet har oplyst, at kredsen på baggrund af ovenstående ikke agter at foretage sig yderligere i anledning af ulykken.

Det er i overensstemmelse med sædvanlig sagsgang, at det er Arbejdstilsynets kreds, der afgør, om der er behov for yderligere tiltag fra Arbejdstilsynets side, f.eks. om der skal stilles krav om yderligere foranstaltninger. Det er ligeledes kredsen, der afgiver indstillinger til politiet.

Sikkerhedsudvalget er altså ikke involveret i afgørelsen af Arbejdstilsynets sag, og sikkerhedsudvalget har således ikke været inddraget i kredsens beslutning om at indstille til politiet, at der ikke skulle foretages videre i sagen.

Hvis en af sagens parter ønsker kredsens afgørelse om ikke at foretage sig yderligere i anledning af ulykken prøvet af en anden instans, kan kredsens afgørelse påklages efter arbejdsmiljølovens almindelige klagebestemmelser. Dette er imidlertid ikke sket i den foreliggende sag.

Med den bemærkning til den omhandlede artikel i Ingeniøren, at det var Arbejdstilsynet selv, der ønskede at se på sagen igen, finder jeg ikke grundlag for at anfægte, at det var arbejdstilsynskredsen, der vurderede sagen på ny.

Spm. nr. S 612

Til trafikministeren (28/11 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvilken begrundelse har ministeren for, at omkostningerne ved den faste forbindelse over Øresund hele tiden bliver dyrere, og kan ministeren give en vis garanti for, at der ikke kommer flere økonomiske overraskelser?«

Begrundelse

Spørgeren har observeret, at Øresundskonsortiet netop har færdiggjort et revideret anlægsbudget, og heraf fremgår det, at prisen for broprojektet stiger fra godt 13 mia. kr. til næsten 14 mia. kr.

Prisstigninger i denne størrelsesorden er et udtryk for, at der ikke er en reel styring på, hvor meget forbindelsen kommer til at koste i sidste ende. I relation hertil har der tidligere været megen kritik af Øresundsforbindelsen. Den ene dag viser det sig, at der ikke er taget tilstrækkelige miljøsyn, og den næste dag skrider hele økonomien. Herudover er der også rejst berettiget tvivl om, hvorvidt forbindelsen overhovedet får den trafikmængde, som hidtil er beregnet.

Spørgeren vil indtrængende bede om, at ministeren klart selv viser en interesse i, at vi ikke ligesom med Storebæltsforbindelsen får en prisforhøjelse og den ene skandale efter den anden.

Svar (6/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Øresundskonsortiet foretog forud for underskrivelsen af kontrakt den 27. november 1995 for højbroen samt tilslutningsbroerne samt på baggrund af de pr. 17. juli 1995 indgåede kontrakter for Øresundsforbindelsens tunnel under Drogden og uddybnings- og indvindingsarbejder en revision af anlægsbudgettet for Øresundsforbindelsen, kyst til kyst-anlægget.

Det reviderede anlægsbudget »Budget 2000, rev. 1995 – revision af Øresundskonsortiets anlægsbudget« er tillige med Øresundskonsortiets Statusorientering pr. 15. november 1995 sendt til Folketingets Trafikudvalg samt til Miljø- og Planlægningsudvalget den 24. november 1995.

Det fremgår af det reviderede anlægsbudget, at anlægsbudgettet øges fra 13.045 mio. kr. til 13.815 mio. kr., hvortil kommer udnyttelse af en option for etablering af nødspor på broforbindelsen, således at anlægsbudgettet i alt andrager 13.925 mio. kr. (prismiveau juli 1990).

Øresundskonsortiet har i forbindelse med fremlæggelsen af det reviderede budget oplyst, at budgetforøgelsen hovedsagelig er en følge af højere budsummer end forventet samt tillægsarbejder og projektjusteringer.

Ligeledes er budgettet for bygherreorganisation, der omfatter udgifter til administration, projektering, tilsyn og forsikring m.v., øget, væsentligst som følge af, at disse udgifter er direkte afhængige af entrepriseudgifterne. I forbindelse hermed er der sket en forøgelse af udgifter til det kontrol- og overvågningsprogram, der skal sikre en miljømæssig nulløsning.

Endvidere indgår i budgetforøgelsen merudgifter som følge af etablering af en banegrav i forbindelse med afgrænsning af anlægsarbejder mellem danske landanlæg og kyst til kystforbindelsen, og endelig er der som nævnt udnyttelsen af option på etablering af nødspor.

Øresundskonsortiet har endvidere oplyst i Budget 2000, rev. 1995, at store dele af reserverne er opbrugt ved indgåelsen af kontrakter for de fire store entrepriser, sænketunnel, uddybnings- og indvindingsarbejder, højbro samt tilslutningsbroer, men at der opretholdes en generel reserve på 200 mio. kr. til imødegåelse af uforudsete udgifter.

Øresundskonsortiet har samtidig oplyst, at dette beløb næppe er tilstrækkeligt for hele anlægsperioden i lyset af de risici, der bl.a. er knyttet til vejrligsforhold, men at denne reserve vil være dækkende for anlægsarbejdets indledende fase i de første år.

Jeg har den 24. november 1995 drøftet det reviderede anlægsbudget med den politiske følgegruppe vedrørende Øresundsforbindelsen og har taget Øresundskonsortiets reviderede budget til efterretning.

Spm. nr. S 671

Til indenrigsministeren (5/12 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan to kommunalbestyrelsesmedlemmer skifte udvalgsposter f.eks. efter de 2 første år af en byrådsperiode, når der er indgået aftale herom ved byrådsperiodens start, og når begge parter stadig er indforstået/enige heri?«

Begrundelse

Spørgeren er orienteret om, at to kommunalpolitikere fra hver sit parti har indgået en aftale om at skifte/bytte udvalgsposter efter de første 2 år i kommunalbestyrelsen.

For at finde ud af, hvem der skulle sidde i hvilke udvalg ved byrådsperiodens start, blev der trukket lod.

De to kommunalpolitikere er begge indstillet på at overholde aftalen.

Svar (11/12 95)**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Efter den kommunale styrelseslovs § 17, stk. 3, 2. pkt., har valg til udvalgsposter virkning for kommunalbestyrelsens funktionsperiode.

Der kan derfor ikke ved valg af medlemmer til udvalg m.v. træffes beslutning om, at valget skal gælde for en kortere periode end kommunalbestyrelsens funktionsperiode. En beslutning om tidsbegrænsning af funktionsperioden vil således ikke være retligt bindende, uanset om der er enighed mellem de involverede parter om beslutningen.

Uanset bestemmelsen i § 17, stk. 3, 2. pkt., antages det, at kommunalbestyrelsen på begæring kan fritage en person for hvervet som medlem af et udvalg m.v. for resten af funktionsperioden, når kommunalbestyrelsen skønner, at der er rimelig grund dertil. Der tilkommer i den forbindelse kommunalbestyrelsen et betydeligt skøn. En henvisning til en indgået aftale om tidsbegrænsning af funktionsperioden vil ikke i sig selv være en rimelig grund til fritagelse for hvervet.

Kommunalbestyrelsen kan ikke omgå bestemmelsen i § 17, stk. 3, 2. pkt., ved at træffe beslutning om fritagelse for hvervet med virkning fra et senere fremtidigt tidspunkt. Der kan tidligst meddeles fritagelse umiddelbart før det tidspunkt, som fritagelsen skal have virkning fra.

Spm. nr. S 747

Til sundhedsministeren (12/12 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke aftaler der bevirker, at sygeplejerskestillinger skal annonceres i medlemsbladet Sygeplejersken, og hvor stort et beløb der er blevet brugt de sidste 5 år på amternes annoncering efter sygeplejersker i medlemsbladet Sygeplejersken?«

Begrundelse

I TV-2 Syd den 11. december 1995 oplyste formanden for Sundhedsudvalget i Vejle Amt, at der var en pligt til at annoncere i medlemsbladet Sygeplejersken, og at prisen var helt urimelig høj.

Spørgeren er af den opfattelse, at disse udgifter var bedre brugt på behandling af patienterne, og ønsker derfor at få en redegørelse for problematikken.

Svar (20/12 95)**Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):**

I henhold til Dansk Sygeplejeråds kollegiale vedtægter må medlemmer af Dansk Sygeplejeråd kun tage ansættelse i månedslønnede stillinger samt i timelønnede stillinger i lægekonsultationer, såfremt disse stillinger forinden har været annonceret i Tidsskrift for Sygeplejersker.

Dansk Sygeplejeråd har oplyst, at de samlede annonceindtægter de sidste 5 år har udviklet sig fra 21,6 mio. kr. i 1990 til 49,9 mio. kr. i 1994. Fra 1990 til 1992 ses en jævn udvikling i indtægterne, mens der sker en forøgelse til 34,2 mio. kr. i 1993 og til 49,9 i 1994. Indtægterne omfatter annoncer fra samtlige amter og Københavns og Frederiksberg Kommuner samt private annoncører (forretningsannoncører). Sidstnævnte omfatter også annoncer, der ikke er stillingsannoncer. Disse udgør skønsmæssigt 1,5 til 2 mio. kr. årligt.

Dansk Sygeplejeråd oplyser, at udviklingen i annonceindtægterne kan forklares ved stigningen i annoncemængden, der har udviklet sig fra 795 siders annoncer i 1990 til 1.716 siders annoncer i 1994.

Spm. nr. S 748

Til sundhedsministeren (12/12 95) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes millimeterprisen har udviklet sig i medlemsbladet Sygeplejersken de sidste 10 år?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 747.

Svar (20/12 95)**Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):**

Dansk Sygeplejeråd har oplyst, at millimeterprisen for annoncer i Tidsskrift for Sygeplejersker i perioden 1986-95 har udviklet sig fra 19,55 kr. i 1986 til 33,43 kr. i 1995. Millimeterprisen har udviklet sig i takt med den almindelige prisudvikling. En undtagelse herfra er udviklingen fra 1994 til 1995. Millimeterprisen steg fra 24,42 kr. i 1994 til 33,43 kr. i 1995 svarende til en stigning på 36,9 pct., idet tidsskriftets format blev ændret fra 5 spalter til 4 spalter. Korrigeret herfor ville 1995-prisen have været 26,74 kr.

Spm. nr. S 790

Til trafikministeren (14/12 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren kommentere artiklerne i Jydske Vestkysten den 13. december 1995 vedrørende en færdselsbetjents udtalelser om trafikkaos, hvis en fremtidig motorvej fra Holstebro og Herning kobles på ved Vejle?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at ministerens planer om at koble en fremtidig motorvej fra Holstebro og Herning på ved Vejle vil blive problemfyldt, og derfor vil det have interesse, hvilken holdning ministeren har til eventuelt at overveje denne sag endnu en gang.

Når der skal bygges motorveje, er det vel bedst at udnytte skattekroneerne mest effektivt frem for eventuelt senere at bruge ekstra mange skatteyderkroner ved en ændring af den til den tid eksisterende motorvej.

Som ministeren kan forstå, har spørgeren de samme betænkeligheder som færdselsbetjent Johan Schultz i Jydske Vestkystens artikler.

Svar (22/12 95)**Trafikministeren (Jan Trøjborg):**

Jeg kan oplyse, at Jydske Vestkysten onsdag den 13. december 1995 bragte to artikler, hvor Johan Schultz, der ifølge det oplyste har været færds-

selsbetjent i 26 år, udtaler sig kritisk om, at politikerne har truffet en beslutning, som han åbenbart ikke finder fornuftig.

Lad mig først og fremmest nævne, at Johan Schultz naturligvis som enhver anden borger har lov til at have sin mening om vejplanerne. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at han ikke i denne sammenhæng udtaler sig på vegne af Rigspolitiets Færdselsafdeling.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at debatindlægget fra Johan Schultz ikke giver anledning til at overveje ændringer i regeringens politik, der indebærer, at kommende trinvisse udbygninger af rute 18 skal ske med udgangspunkt i den såkaldte A-linje.

Ad spm. nr. S 558

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Inge Dahl-Sørensen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 1751, var sålydende:

Til justitsministeren (22/11 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse omfanget af domfældelser over udlændinge i 1994 og 1. halvdel af 1995?«

Supplerende svar (22/12 95)**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Rigspolitichefen har oplyst, at der i Kriminalregisteret er registreret 2.164 domfældelser over udlændinge vedrørende 1994. For 1994 er der alene sket en nationalitetsopdelt registrering, hvorfor det ikke er muligt for dette år at oplyse, hvorledes domfældelserne fordeler sig på fastboende udenlandske statsborgere, asylansøgere og turister.

Domfældelserne kan i øvrigt opgøres således fordelt på sanktioner:

Ubetinget frihedsstraf	953
Bøde	159
Foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-70	8

Betinget dom	298
Betinget dom og bøde	51
Delvis betinget dom	37
Udeblivelsesdom (kun bøde)	658

For så vidt angår 1. halvdel af 1995, er det på baggrund af den udvidede registrering til brug for statistikkerne vedrørende udlændinges kriminalitet i Danmark muligt tillige at skelne mellem, om der er tale om domfældelser over fast-

boende udenlandske statsborgere, asylansøgere, personer med ulovligt ophold eller turister. Det skal dog bemærkes, at der for denne periode er tale om foreløbige tal. Det endelige antal domfældelser kan først opgøres ved årets udgang.

Der er i Kriminalregisteret registreret 1.547 domfældelser over udlændinge vedrørende 1. halvdel af 1995.

Domfældelserne fordeler sig således på sanktioner:

	Fastboende udenlandske statsborgere	Asylansøgere	Personer med ulovligt ophold	Turister
Ubetinget frihedsstraf	348	60	58	80
Bøde	115	20	3	21
Foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-70 ..	12	2	-	-
Betinget dom	218	17	11	28
Betinget dom og bøde	55	5	-	2
Delvis betinget dom	24	2	1	-
Udeblivelsesdom (kun bøde)	374	51	6	34

For både 1994 og 1. halvdel af 1995 gælder, at indenretlige afgørelser, der ikke er domfældelser (bødevedtagelser og advarsler), ikke er medtaget.

Det bemærkes, at Justitsministeriet har anmodet Rigspolitichefen om at undersøge, hvilke muligheder der kan være for at bygge fremtidige statistikker vedrørende udlændinges kriminalitet på domfældelser i stedet for som hidtil på sigtelse. Når disse undersøgelser er tilendebragt, vil udvalget blive orienteret.

antallet af indbrud. Derfor er det meget væsentligt for vurderingen af »indbrudspakken«s succes, om der kan konstateres et statistisk fald i antallet af indbrud.

Svar (15/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I tilknytning til offentliggørelsen i januar måned 1994 af Justitsministeriets handlingsplan om bekæmpelse af indbrudstyverier anmodede Justitsministeriet Rigspolitichefen om at nedsætte en særlig styrings- og evalueringsgruppe, hvori Rigspolitiet, Politimesterforeningen, Politidirektøren, politiets organisationer og Det Kriminalpræventive Råd ville være repræsenterede.

Gruppen skulle varetage den overordnede styring, koordination og evaluering på landsplan af den målrettede indsats vedrørende indbrudstyverier i 1994, som handlingsplanen lagde op til, og herefter - i foråret 1995 - afgive en beretning herom til Justitsministeriet.

Justitsministeriet modtog den 26. juni 1995 styrings- og evalueringsgruppens rapport fra Rigspolitichefen.

Spm. nr. S 574

Til justitsministeren (23/11 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, hvad resultaterne af »indbrudspakken« har været?«

Begrundelse

Daværende justitsminister Erling Olsen iværksatte »indbrudspakken«, der skulle nedbringe

Rigspolitechefen fremhævede i forbindelse med fremsendelsen følgende fra rapportens konklusion:

»Antallet af anmeldelser om indbrud faldt fra 35.563 i 1993 til 31.863 i 1994. Et fald på 10,4 pct.

Der blev i 1994 opklaret 3.744 forhold vedrørende anmeldelser om indbrud i boliger. Det er en opklaringsprocent i 1994 på 11,8 pct. mod 10,7 pct. i 1993.

Styrings- og evalueringsgruppen har ved sin gennemgang af materialet ikke kunnet konstatere en entydig forklaring på det gunstige resultat eller en direkte årsagsforbindelse mellem indsatsen og resultatet. Der er dog grund til at antage, at den målrettede indsats på området har haft gunstige virkninger.

Der er endvidere grund til at bemærke, at politikredsene generelt har givet udtryk for, at de tiltag, der blev sat i værk i 1994 i forbindelse med gennemførelse af handlingsplanen, fortsættes i 1995, og nogle steder sker endog en yderligere intensivering af indsatsen.«

Kopi af evalueringsrapporten er i dag sendt til Retsudvalget.

(udenlandske kvinders retsstilling i forhold til udlændingeloven), som blev afgivet ultimo september 1995, har et udvalg under Indenrigsministeriet bl.a. stillet forslag om, at der ved politiets samlivskontroller i familiesammenføringssager skal deltage en socialmedarbejder, og at der i videre omfang end i dag skal anvendes tolk.

Rigspolitechefen har i et høringssvar af 6. november 1995 over betænkningen til Udlændingestyrelsen haft lejlighed til at forholde sig til de af udvalget stillede forslag, herunder til konsekvenserne for politiets tilrettelæggelse af arbejdet med samlivskontroller i familiesammenføringssager.

Indenrigsministeriet har – så vidt vides – endnu ikke taget stilling til, i hvilket omfang man vil følge udvalgets indstillinger på dette område. En ordning med deltagelse af en socialmedarbejder ved samlivskontroller er således ikke sat i værk.

For så vidt angår anvendelsen af tolk i forbindelse med samlivskontrol, har Rigspolitechefen oplyst, at der allerede i dag anvendes tolk, hvis der skønnes at være behov derfor.

Spm. nr. S 575

Til justitsministeren (23/11 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, om der er sket et fald eller en stigning i politiets samlivskontrol efter kravet om, at en socialmedarbejder skal deltage i kontrollen?«

Begrundelse

Tidligere kunne politiet uden forudgående aftale med andre myndigheder foretage samlivskontrol i sager, hvor en dansk statsborger har indgået ægteskab med en udlænding. Denne praksis er ændret, således at politiet i dag skal medtage en socialmedarbejder (og eventuelt tolk) ved samlivskontrol.

Svar (8/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I delbetænkning I (nr. 1303/1995) vedrørende udenlandske kvinders integration og retsstilling

Spm. nr. S 677

Til justitsministeren (5/12 95) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren sammen med Rigspolitechefen, Politimesterforeningen m.fl. overveje, om det ville være hensigtsmæssigt at oprette særlige politiafdelinger til at overvåge og bekæmpe den groveste og mest militante bandekriminalitet, herunder rockerbanderne?«

Begrundelse

Uanset at det normalt er mest fornuftigt at opretholde et enhedspoliti og en enhedsanklagemyndighed, har der dog i historiens løb været gjort brud på dette princip, senest f.eks. bagmandspolitiet.

Ifølge dagspressen er der nu planer om at oprette særlige afdelinger på områder, hvor en koordinerende international indsats anses for nødvendig, f.eks. biltyveri, børnepornografi, miljøforbrydelser og økonomisk kriminalitet.

Da politiet og PET her i landet i 1990'erne har haft store problemer med at bekæmpe de mest

voldelige og militante bander, kunne man måske overveje oprettelsen af et specialpoliti, ligesom f.eks. i Canada, som kunne samarbejde med udenlandsk politi og lette arbejdet for andre danske politiafdelinger.

Foruden internationale terrororganisationer, der har oprettet baser i Danmark, rockere og udenlandske ungdomsbander i Københavns NV-kvarter, Odense og Århus, tænker spørgeren også på De Autonome og andre BZ-bander med tætte udenlandske forbindelser.

Svar (19/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen, som har oplyst følgende:

»Efter retsplejelovens kapitel 11 har politidirektøren og de lokale politimestre ansvaret for forfølgning af de lovovertrædelser, som bliver begået. Politikredsene kan i efterforskningsarbejdet søge bistand hos en række specialafdelinger hos Rigspolitichefen.

Rigspolitichefens afdelinger følger nøje kriminalitetsudviklingen såvel herhjemme som i udlandet og overvejer løbende sammen med politikredsene den politimæssige indsats mod alvorlig, herunder organiseret kriminalitet. I denne forbindelse spiller de eksisterende specialafdelinger som f.eks. Rigspolitichefens Narkotikainformation og Rejseafdelingen samt politiets regionale efterforskningscentre en væsentlig rolle. Herudover har den internationale kriminalitetsudvikling generelt og den deraf følgende stigning i grænseoverskridende organiseret kriminalitet specielt givet Rigspolitichefen anledning til overvejelser om, hvordan man mere effektivt kan dæmme op for en sådan udvikling i denne – grove – kriminalitet.

På den baggrund har Rigspolitichefen i efteråret nedsat en styregruppe, der skal overveje, hvorvidt – og i givet fald hvordan – der bør etableres et landsdækkende kriminalitetsefterretnings- eller informationsorgan vedrørende forskellige former for alvorlig kriminalitet. En sådan central enhed – et NCIS (National Central Intelligence Service) efter engelsk forbillede – skal indsamle, bearbejde, analysere og videreformidle oplysninger med henblik på disses anvendelse i bekæmpelsen af alvorlig kriminalitet.

Det er Rigspolitichefens sammenfattende vurdering, at den måde, hvorpå dansk politi har organiseret efterforskningen, herunder efterforskningen af alvorligere kriminalitet, er hensigtsmæssig og tilstrækkelig. Rigspolitichefen finder ikke, at den efterforskningsmæssige indsats ville blive forbedret ved oprettelse af specialafdelinger, også fordi dette ville stride mod den traditionelle opbygning af dansk politi.»

Som det fremgår af udtalelsen, er spørgsmålet om gennemførelse af en intensiveret indsats mod forskellige former for organiseret kriminalitet genstand for nærmere overvejelser i politiet. Justitsministeriet finder derfor på nuværende tidspunkt ikke, at der bør tages yderligere initiativer på området.

Spm. nr. S 673

Til trafikministeren (5/12 95) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad er baggrunden for, at ministeren har hemmeligholdt den i Morgenavisen Jyllands-Posten omtalte risikorapport om, hvor ofte der kan ske ulykker med farligt gods i togtunnelen under Storebælt?«

Begrundelse

I Morgenavisen Jyllands-Posten den 5. december 1995 omtales en engelsk undersøgelse, der viser helt andre tal for, hvor ofte et uheld kan ske i togtunnelen under Storebælt, end dem, Trafikministeriets nyligt udgivne rapport opererer med.

Svar (12/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Den pågældende rapport er fuldt tilgængelig og fordelt til alle de parter, der er involveret i beredskabets tilrettelæggelse (Korsør Kommune, Vestsjællands Amt, Politimesteren i Slagelse, Dansk Brandteknisk Institut, Beredskabsstyrelsen, Trafikministeriet, DSB og Storebælt).

Rapporten drejer sig om, hvordan man skal tilrettelægge brandberedskabet i tunnelen, og har været brugt ved udarbejdelsen af Trafikministeriets redegørelse.

Rapportens tal for sandsynligheder for brand i tog er baseret på DSB's uheldsstatistikker. Det er de samme tal, som indgår i de risikoanalyser, der er gengivet i Trafikministeriets redegørelse. Derfor er der ingen forskel på vurderingen af sandsynligheder for brand i de to rapporter.

Artiklen i Jyllands-Posten tager imidlertid ikke hensyn til det faktum, at en risiko er et produkt af en sandsynlighed og en konsekvens.

Rapporten behandler således alle uheld, hvor en redning er nødvendig, eller hvor beredskabsmæssig indsats kan komme på tale. Risikoanalyserne behandler derimod de alvorlige uheld, dvs. risikoen for længerevarende afbrydelser af forbindelsen og risikoen for tab af menneskeliv.

Det er denne komplette risikoanalyse, der er gengivet i Trafikministeriets redegørelse.

Som det fremgår af ministeriets redegørelse er det for togpassagererne lige så sikkert at køre med tog i tunnelen som at køre på en tilsvarende strækning på land.

De oplysninger, der fremgår af Jyllands-Postens artikler, ændrer altså ikke på konklusionerne i Trafikministeriets redegørelse.

Spm. nr. S 698

Til statsministeren (7/12 95) af:

Ole Donner (DF):

»Hvilke konsekvenser vil statsministeren drage af, og hvad er statsministerens kommentar til, at Folketinget først fik kendskab til en irettesættelse fra EU's konkurrencedirektorat 5 dage efter, at brevet er modtaget i Trafikministeriet?«

Begrundelse

Det er meget uheldigt, at Folketinget først får kendskab til vigtig korrespondance i relation til folketingsdebatter 10 minutter før, debatten foregår i salen, når korrespondancen er modtaget i Trafikministeriet 5 dage før.

Når denne korrespondance så oven i købet indeholder meget kraftige irettesættelser af landets trafikminister og påbud om at sikre fri konkurrence på den overfart, der blev diskuteret i folketingsdebatten den 5. december 1995, er det helt uacceptabelt, at tingene ikke tilstilles Folketinget noget før.

Endelig er regeringen jo ikke uvidende om, at den i dette spørgsmål er på kollisionskurs med ikke bare en række partier i Folketinget, men også med EU, der naturligvis kræver reglerne om fri konkurrence overholdt.

Det er stærkt påkrævet, at statsministeren slår hårdt ned over for den slags ufine metoder i et af regeringens ministerier.

Ét er, at vi i Folketinget kan være uenige om nogle ting, men noget andet er at give folkestyret en ordentlig behandling. Det må statsministeren sikre.

Svar (14/12 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Trafikministeren redegjorde ved en forespørgselsdebat i Folketinget den 5. december 1995 for, hvordan ministeren agter at sikre, at der skabes konkurrence på færgefarten mellem Helsingør og Helsingborg.

Inden debatten havde ministeren med brev af 5. december 1995 til Folketingets Trafikudvalg fremsendt dels et notat fra Kammeradvokaten af 4. december 1995, og dels den i spørgsmålet omtalte henvendelse – en telefax af 1. december 1995 fra en direktør i Europa-Kommissionens konkurrencedirektorat til Trafikministeriet om sagen.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 13. december 1995 af spørgsmål nr. S 703.

Spm. nr. S 834

Til boligministeren (21/12 95) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren give Folketinget en redegørelse for regeringens holdning til Rigsrevisionens anvisninger i dens beretning af 19. december 1995, herunder placere et ansvar for overførslen af millionbeløb fra Lejrerbo til det private firma Lejinco samt udstikke skrappe retningslinjer for tilsynet med de almennyttige boligselskaber?«

Begrundelse

Regeringen og Folketinget kan ikke stiltiende se på, at lejernes penge er blevet brugt til alle muli-

ge uønskede formål uden, at det offentlige har løftet en finger.

Derfor må regeringen nu tage stilling til, hvem der havde ansvaret, og hvad den vil gøre for at rette op på uhyrlighederne.

Det er helt undergravende for befolkningens retsopfattelse, hvis de ansvarlige for de lyssky pengeoverførsler slipper af sted med deres forehavende.

Svar (2/1 96)

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Først vil jeg sige, at jeg har noteret mig, at Rigsrevisionen i den omtalte beretning har oplyst, at man ikke har fundet anledning til kritik af Boligministeriets behandling af Lejerbosagen, efter at denne var kommet frem i dagspressen i februar 1994.

Som det fremgår af beretningen udpegede Københavns Kommune den 13. april 1994 efter samråd med Boligministeriet en midlertidig forretningsfører, advokat Holger Rendtorff, som bl.a. fik til opgave at gennemføre en tilbundsående juridisk undersøgelse af forholdene i Lejerbo.

Advokat Holger Rendtorff har som led i sine undersøgelser udarbejdet to rapporter om sagen. Den endelige rapport forelå den 1. februar 1995.

På baggrund af sidstnævnte rapport bragte Københavns Kommune den midlertidige forretningsførelse til ophør. Boligministeriet tiltrådte denne beslutning, idet ministeriet hæftede sig ved, at Boligselskabet Lejerbo havde erklæret at ville løse de tilbageværende problemer i nært samarbejde med den nu fratrådte midlertidige forretningsfører.

Blandt de tilbageværende problemer var spørgsmålet om et eventuelt straffe- og erstatningsansvar for de implicerede samt spørgsmålet om et eventuelt disciplinært ansvar for Boligselskabet Lejerbos tidligere revisor.

Jeg kan i denne forbindelse henvise til min besvarelse af 14. marts 1995 af Boligudvalgets spørgsmål 51 af 16. februar 1995 (Alm. del - bilag 120).

Boligministeriet har efterfølgende anmodet Københavns Kommune om som tilsynsmyndighed med Boligselskabet Lejerbo at holde ministeriet løbende orienteret om løsningen af disse tilbageværende problemer. Spørgsmålet om et eventuelt straffe- og erstatningsansvar er endnu ikke afklaret.

Det er således min opfattelse, at der er taget de fornødne skridt med hensyn til en opfølgning af de tilbageværende problemer i sagen, herunder vedrørende eventuel ansvarsplacering. Jeg vil samtidig tilføje, at jeg finder det vigtigt, at der gøres et ansvar gældende, hvor der er grundlag herfor.

Hvad angår spørgsmålet om yderligere retningslinjer for tilsynet med de almennyttige boligselskaber, skal jeg henlede opmærksomheden på, at Boligministeriet allerede har taget en række initiativer bl.a. med henblik på styrke grundlaget for det kommunale tilsyn med de almennyttige boligselskaber.

Det skal i denne forbindelse fremhæves, at Folketinget - bl.a. på baggrund af Lejerbosagen - har gennemført en ændring af lov om boligbyggeri (lov nr. 87 af 8. februar 1995), som præciserer reglerne om de almennyttige boligselskabers formål.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at det er hensigten at udstede en bekendtgørelse, som indeholder en nærmere beskrivelse af, hvilke sideaktiviteter (accessorisk virksomhed) de almennyttige boligselskaber må beskæftige sig med.

Det fremgår endvidere, at det tillige er hensigten at ændre reglerne om almennyttige boligselskabers regnskabsaflæggelse og revision, således at oplysningerne om sideaktiviteter kommer til at fremgå, uanset om aktiviteterne foregår i selskabet eller i et selvstændigt selskab.

Endelig er det i bemærkningerne anført, at bekendtgørelsen vil blive udstedt efter forhandling med Konkurrencerådet for at sikre den fornødne gennemsigtighed samt for at forhindre, at der sker krydssubsidiering.

Den omtalte ændring af boligbyggeriloven har været forelagt Europa-Kommissionen. Kommissionen har den 20. december 1995 meddelt, at den har besluttet ikke at rejse indsigelser mod loven.

Der tilbagestår fortsat nogle forhandlinger med Konkurrencerådet. Det er min forventning, at disse vil kunne afsluttes inden for den nærmeste fremtid, hvorefter loven og de nævnte administrative regler kan træde i kraft.

Jeg finder på denne baggrund ikke anledning til at give Folketinget en redegørelse for Lejerbosagen, således som spørgeren har peget på.

Spm. nr. S 610

Til forskningsministeren (28/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre dispensation for de virksomheder, der inden den 1. januar 1996 afventer en godkendelse af CE-mærkning i henhold til EMC-direktivet?«

Svar (8/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Der er ingen hjemmel til at give dispensation fra EMC-direktivets regler, fordi man endnu ikke har fået sit apparat godkendt af et EMC-laboratorium, men jeg kan oplyse, at Telestyrelsen for tiden behandler en ansøgning om udpegning af endnu et dansk bemyndiget EMC-laboratorium. Hvis denne ansøgning imødekommes, vil der være tale om en udvidelse af laboratoriekapaciteten med ca. 25 pct., hvilket vil kunne reducere godkendelsestiden betragteligt.

den 31. december 1995 af ikke-CE-mærkede apparater er, at varerne skal have forladt producentens/importørens lager og befinde sig i de sidste led af distributionskæden.

I UK fortolkes direktivet således, at et produkt, som er til rådighed for markedet den 31. december 1995, kan fortsætte sin vej gennem forsyningskæden til slutbrugeren. Det understreges dog fra engelsk side, at hvis en leverandør producerer store mængder af et produkt før den 31/12-1995 med henblik på at omgå direktivets krav, vil der blive grebet ind.

I Holland fortolkes direktivet således, at ikke-CE-mærkede varer, som er produceret og markedsført før den 1. januar 1996, vil kunne markedsføres også efter denne dato.

Forskningsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvordan direktivet fortolkes i de øvrige EU-lande.

For mig er det afgørende, at der anlægges samme fortolkning af EMC-direktivets bestemmelser i alle medlemslande, idet der ellers vil være tale om konkurrenceforvridning. Jeg har derfor anmodet Europa-Kommissionen om en fortolkning af overgangsbestemmelserne, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 610 og S 614.

Spm. nr. S 611

Til forskningsministeren (28/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Hvorledes fortolkes EMC-direktivet i de øvrige EU-lande, og er der specifikt hjemlet mulighed for dispensation i de øvrige EU-lande?«

Svar (8/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Telestyrelsen har i skrivelse af 16. oktober 1995 oplyst Forskningsministeriet om, hvordan EMC-direktivet fortolkes i seks af EU-landene. Det fremgår heraf, at Frankrig og Irland anlægger samme fortolkning som Danmark.

I Sverige fortolkes direktivet således, at det efter den 31. december 1995 fortsat vil være tilladt at markedsføre og ibrugtage ikke-CE-mærkede apparater, hvis der er tale om et seriefremstillet produkt, der i forvejen har været markedsført, idet det dog kun vil være tilladt at sælge allerede leverede partier.

I Tyskland fortolkes direktivet således, at en forudsætning for en fortsat markedsføring efter

Spm. nr. S 614

Til forskningsministeren (28/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at de eksisterende varelagre af elektriske og elektroniske varer fortsat kan afsættes, efter at EMC-direktivet træder i kraft den 1. januar 1996?«

Svar (8/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Den 5. december 1995 har jeg – som det fremgår af vedlagte – skrevet til kommissær Martin Bangemann om Kommissionens fortolkning af EMC-direktivet og anmodet om et hurtigt svar. Når svaret foreligger, vil jeg i lyset heraf vurdere, hvilke muligheder der er for at gøre noget i sagen.

Forskningsministeriet 5. december 1995

Hr. Kommissær Martin Bangemann
Europa-Kommissionen
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles
Belgien

Kære Martin Bangemann.

På en række møder i EMC-ekspertgrupperegi, senest på et møde med Kommissionens DG III den 20. og 21. november 1995 om implementeringen af direktivet om elektromagnetisk kompatibilitet (EMC-direktivet), har det været drøftet, hvordan et eventuelt fortsat salg af ikke-CE-mærkede lagervarer efter den 31. december 1995 skal håndteres.

Trods gentagne møder er det imidlertid ikke lykkedes at få klarhed over, hvordan direktivet skal fortolkes med hensyn til markedsføring og ibrugtagning af ikke-CE-mærkede lagervarer efter den 31. december 1995. Dette er dybt utilfredsstillende ikke mindst set i lyset af de særdeles omfattende konsekvenser, direktivet har for importører og forhandlere af de pågældende produkter.

Danmark har hidtil – i overensstemmelse med direktivets umiddelbare ordlyd – anlagt en strikt fortolkning af direktivets overgangsbestemmelser med den konsekvens, at det ved informationskampagner m.v. er meddelt den danske telekommunikationsbranche, at der ikke efter den 31. december 1995 kan ske salg af ikke-CE-mærkede produkter. Det er samtidig under drøftelserne i EU-regi blevet klart, at en række andre EU-lande under en eller anden form tillader salg og ibrugtagning af ikke-CE-mærkede produkter også efter den 1. januar 1996, og at Kommissionen støtter denne praksis.

Det må anses for afgørende, at der anlægges samme fortolkning af direktivets bestemmelser i alle medlemslande, idet der i modsat fald vil være tale om en konkurrenceforvridning imellem importører og forhandlere etableret i forskellige EU-lande.

På den baggrund skal jeg anmode om at få oplyst, hvordan Kommissionen – med respekt for, at den endelige fortolkning af EMC-direktivet ligger hos EF-Domstolen – fortolker direktivets overgangsbestemmelser, herunder hvorvidt den løsning, som Kommissionen har skitse-

Bilag ret i vedlagte dokument, EMC/III/95/08 af 16. oktober 1995, udgør Kommissionens fortolkning af de pågældende direktivbestemmelser.

Såfremt Kommissionen ikke finder, at der er grundlag for at fortolke direktivet sådan, at det tillades, at ikke-CE-mærkede varer markedsføres og ibrugtages efter den 1. januar 1996 og et år frem, hvis de fysisk den 31. december 1995 befinder sig hos distributører og grossister, skal jeg samtidig anmode om, at Kommissionen inden den 1. januar 1996 griber ind over for de medlemsstater, som tilsyneladende har til hensigt at tillade dette, så en EU-stridig forskelsbehandling af virksomheder i forskellige EU-lande undgås.

Der er kun ganske kort tid til den 1. januar 1996, og jeg skal derfor anmode om en afklaring af ovennævnte fortolkningsspørgsmål snarest muligt, og således at jeg senest den 20. december 1995 kan orientere den danske telekommunikationsbranche om Kommissionens fortolkning af EMC-direktivets overgangsbestemmelser.

Med venlig hilsen

Frank Jensen (sign.)

Spm. nr. S 643

Til landbrugs- og fiskeriministeren (29/11 95) af:

Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren fremlægge dag til dag-fangsttal samt akkumulerede fangsttal for torskefiskeriet i Nordsøen fra den 1. november 1995 til den 4. december 1995?«

Svar (8/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Til besvarelse af spørgsmålet er indhentet vedlagte redegørelse fra Fiskeridirektoratet, hvortil henvises. (Ikke optrykt her).

Supplerende kan anføres, at fangsttallet for torsk i Nordsøen og Skagerrak pr. 31. oktober 1995 var henholdsvis:

Nordsøen: 22.202,1 tons
Skagerrak: 12.940,6 tons.

Spm. nr. S 729

Til skatteministeren (11/12 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvornår ministeren er blevet orienteret om, at det norske toldvæsen har gennemført afgiftsforanstaltninger, således at detailhandelen på norske passagerfærger til danske havne reelt er fritaget for moms og andre afgifter?«

Svar (22/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan oplyse, at jeg den 8. december 1995 blev orienteret om, at de norske toldmyndigheder tillader generel momsaflyftning af varer, der provianteres til salg til passagerer. Samtidig blev jeg orienteret om, at Told & Skat konkret var gået i gang med at undersøge spørgsmålet om proviantering af de norske færger i den norsk-danske trafik, herunder hvorvidt varerne blev pålagt moms ved salg om bord til passagerer.

Spm. nr. S 730

Til skatteministeren (11/12 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt de norske afgiftsforanstaltninger er i overensstemmelse med de handelsaftaler, som Danmark bilateralt eller via EU har forhandlet sig frem til med Norge, herunder specifikt den nordiske provianteringsoverenskomst?«

Svar (22/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er den nordiske provianteringsoverenskomst fra 1968, der regulerer provianteringen af færger i den dansk-norske (og øvrige nordiske) trafik. I henhold til overenskomsten kan der på

færgerne alene ske proviantering med følgende ubeskattede varer til salg om bord til passagerer: spiritus, vin, øl, tobaksvarer, cigaretpapir, chokolade- og sukkervarer samt parfume, kosmetik og toiletmidler.

Såfremt andre varer sælges afgiftsfrit til passagererne om bord, er dette i strid med provianteringsoverenskomsten.

Dog er det tilladt afgiftsfrit at anvende sådanne varer, hvis de forbruges om bord i restauranter og lign.

Spm. nr. S 731

Til skatteministeren (11/12 95) af:
Lene Espersen (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvad regeringen allerede har foretaget sig, og hvad regeringen agter at gøre for at sikre, at de norske foranstaltninger er i overensstemmelse med handelsaftalerne og normale samhandelsbetingelser, samt hvad regeringen vil foretage sig for at sikre detailhandelen i de berørte færgehavne?«

Svar (22/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan oplyse, at Told & Skat har kontrolleret beskatningsforholdene på de norske færger i den dansk-norske færgetrafik og på baggrund heraf oplyst, at der sker salg om bord til passagerer af andre ubeskattede varer end tilladt i henhold til provianteringsoverenskomsten.

På denne baggrund har jeg nu rettet henvendelse til min norske kollega for at få bragt den norske provianteringspraksis til ophør.

Spm. nr. S 639

Til justitsministeren (29/11 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor det har taget Retslægerådet foreløbig 4 måneder at tage stilling til kvælningssagen fra Amtssygehuset i Hviding?«

Svar (11/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Retslægerådet. Retslægerådet har i skrivelse af 5. december 1995 oplyst følgende:

»Den 27.07.95 blev ovennævnte sag forelagt Retslægerådet af Sundhedsstyrelsen.

De voterende fandt det foreliggende materiale ufyldstgørende, hvorefter sekretariatet ved skrivelse af 29.08.95 returnerede sagen til Sundhedsstyrelsen med anmodning om, at yderligere materiale blev forelagt rådet.

Den 28.09.95 modtog Retslægerådet på ny sagen tillige med det af Retslægerådet ønskede materiale, hvorefter den egentlige sagsbehandling kunne påbegyndes. Sagen cirkulerer p.t. blandt medlemmer og sagkyndige, der deltager i sagens behandling.

Vedrørende Retslægerådets behandlingsform kan det generelt oplyses, at Retslægerådet som alt overvejende hovedregel behandler sagerne på skriftligt grundlag, og at sagerne i almindelighed behandles af tre medlemmer eller sagkyndige. For så vidt angår selve sagsgangen i Retslægerådet for den pågældende sagstype, henvises til vedlagte oversigt. Som det fremgår heraf, sendes sagerne i cirkulation blandt de medlemmer eller sagkyndige, der deltager i sagens behandling. Disse voterende noterer successivt deres kommentarer og votum ned. Er der ikke umiddelbart enighed mellem de voterende om bedømmelsen af sagen, kan det være nødvendigt, at sagen rundsendes mere end en gang med henblik på at få afklaret en eventuel tvivl eller uenighed, herunder om en voterende ønsker at afgive dissens. Retslægerådets sagsbehandlingstid er således i høj grad afhængig af, hvorvidt Retslægerådet er i stand til at afgive udtalelse på det foreliggende grundlag eller der skal rekvireres yderligere materiale, ligesom sagsbehandlingstiden i høj grad er afhængig af sagens karakter.«

Retslægerådet har vedlagt følgende bilag til illustration af sagsgangen: (Ikke optrykt her).

Retslægerådet har supplerende oplyst, at rådet den 7. december 1995 har afgivet udtalelse i sagen.

Spm. nr. S 640

Til socialministeren (29/11 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilke rettigheder har unge 15-17-årige, der er surrogatfængslet på de sikrede døgninstitutioner, har de unge arbejdspligt som andre fængslede, og hvor mange unge sidder i øjeblikket varetægtsfængslet i de sikrede døgninstitutioner?«

Begrundelse

Der ønskes en oversigt over de enkelte institutioners pædagogiske principper, herunder de husregler, der findes på institutionen, med angivelse af udgang, besøgsordning, telefontid m.v.

Foreløbigt svar (12/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til brug for besvarelsen af dette spørgsmål har Socialministeriet anmodet Amdsrådsforeningen om at indhente oplysninger fra de sikrede afdelinger.

Så snart der foreligger svar fra Amdsrådsforeningen, vil spørgsmålet blive besvaret herfra.

Spm. nr. S 641

Til socialministeren (29/11 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilken uddannelsesmæssig baggrund har personalet på de sikrede døgninstitutioner for unge surrogatfængslede, hvad er personalets aldersgennemsnit, og hvad er den gennemsnitlige udgift pr. plads?«

Foreløbigt svar (12/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til brug for besvarelsen af dette spørgsmål har Socialministeriet anmodet Amdsrådsforeningen om at indhente oplysninger fra de sikrede afdelinger.

Så snart der foreligger svar fra Amdsrådsforeningen, vil spørgsmålet blive besvaret herfra.

Spm. nr. S 684

Til sundhedsministeren (6/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, om man benytter psykoterapi i behandlingen af skizofreni, og hvilket resultat den behandling giver?«

Svar (14/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt Sundhedsstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der findes flere former for psykoterapi strækkende sig fra almindeligt støttende samtalerapi over en række specifikke psykoterapeutiske tiltag – f.eks. baseret på intensiv adfærdstræning, kognitiv behandling og helt frem til en langvarig psykoterapeutisk indsats baseret på forskellige former for psykoanalytiske metoder.

På alle psykiatriske afdelinger tilbydes en støttende psykoterapi til skizofrene patienter, og på flere afdelinger udfører man undersøgelse på et mellemniveau, hvor man tilbyder patienterne mere intensive behandlingsformer i en periode. Den psykoanalytiske behandling eller modifikationer heraf tilbydes ganske få steder, men formentlig ikke i sin helt rene form, det vil sige uden en samtidig behandling med neuroleptika, og vurderingen af resultaterne kan derfor være vanskelige.

Der gennemføres i disse år et skandinavisk skizofreniprojekt på en lang række afdelinger, hvor man forsøger at analysere effekten af tidlig intervention kombineret med psykodynamisk/psykoanalytisk indsats, der dog i almindelighed også kombineres med medicinsk behandling.

I enhver form for behandling af skizofreni ydes en indsats, der kan betegnes som psykoterapi, idet man overalt har indgående samtaler med patienterne om deres oplevelser, deres holdninger og deres reaktioner herpå.

Almindelig erfaring viser, at denne psykologiske behandling sjældent lader sig gennemføre uden samtidige miljøterapeutiske og medikamentelle foranstaltninger.«

Spm. nr. S 750

Til socialministeren (13/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke resultater der er kommet ud af Københavns Kommunes registrering af stofmisbrugere, hvor længe registreringen har fundet sted, hvor mange misbrugere der er blevet registreret, og hvorledes dette tal er i forhold til det anslåede antal stofmisbrugere?«

Svar (21/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg har bedt Københavns Kommune om en udtalelse til brug for besvarelsen. På denne baggrund skal jeg oplyse, at inddatering af data i systemet er sket fra oktober 1994. Der er 1.339 indskrivningsdata omhandlende 892 personer svarende til anslået ca. 25 pct. af det samlede antal stofmisbrugere i Københavns Kommune.

Spm. nr. S 751

Til socialministeren (13/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for lovligheden af at udlevere identificerbare personoplysninger fra stofmisbrugsregisteret i Københavns Kommune til Sundhedsstyrelsen, herunder om denne udlevering af dybt personlige oplysninger er i overensstemmelse med registerloven?«

Svar (21/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Sundhedsstyrelsen er ved at etablere en landsdækkende statistik over stofmisbrugere i behandling og har taget initiativ til at oparbejde en landsdækkende narkotikadatabase som led i at forbedre det statistiske og videnskabelige grundlag for tilrettelæggelsen af indsatsen mod stofmisbruget. Både sundhedsministeren og jeg har meddelt vores tilslutning hertil. Den landsdækkende statistik over stofmisbrugere i behandling skal baseres på lokale registre. Sundhedsstyrelsen har derfor i efteråret 1995 anmodet amterne om at træffe beslutning om at

medvirke ved oprettelsen af den landsdækkende statistik over stofmisbrugere i behandling. I den forbindelse er amterne blevet anmodet om at oprette lokale registre over stofmisbrugere i behandling, der kan videregive data til den landsdækkende statistik. Amterne er samtidig anmodet om at søge godkendelse af registerforskrifter for oprettelse og drift af registeret hos Registertilsynet.

Københavns Kommune oplyser, at vedtægterne for kommunens stofmisbrugsregister, som rettelig hedder »Status- og forskningssystem på behandlingsområdet for stofmisbrugere«, er fastsat i henhold til § 6, stk. 2, i lov om offentlige myndigheders registre, jf. lovbekendtgørelse nr. 654 af 20. september 1991, og vedtaget af Borgerrepræsentationen den 27. oktober 1994. Reviderede vedtægter er godkendt af Borgerrepræsentationen den 7. december 1995, og revisionen blev foretaget netop for at kunne videregive oplysninger til Sundhedsstyrelsens landsdækkende statistik over stofmisbrugere i behandling, jf. de reviderede vedtægters § 22: »Der kan videregives oplysninger til Sundhedsstyrelsen til brug for føring af landsdækkende statistikker over stofmisbrugere i behandling.«

Vedtægterne er selvsagt godkendt af Registertilsynet.

Spm. nr. S 791

Til forskningsministeren (15/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange biomedicinske forsøg, påbegyndt før loven om de videnskabetiske komiteer trådte i kraft, der endnu ikke er afsluttet, hvilken sikkerhed forsøgspersonen, der deltager i disse »gamle forsøg«, har med henblik på fyldestgørende patientinformation, og om disse »gamle« forsøgsprotokoller er blevet godkendt af de videnskabetiske komiteer?«

Begrundelse

Loven om det videnskabetiske komitéssystem blev vedtaget i 1992, og først da blev det lovfæstet, at der skulle foreligge godkendte patientinformationer. Imidlertid viser det sig, at der fortsat er forsøg i gang, der er blevet begyndt, inden

loven trådte i kraft, og problemet er i den forbindelse: Hvorledes er de forsøgspersoners retigheder, som stadig rekrutteres til disse forsøg.

Svar (21/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Spørgsmålet har været forelagt for Den Centrale Videnskabetiske Komité, der har afgivet følgende udtalelse:

»Det videnskabetiske komitéssystem blev etableret på frivilligt grundlag i 1979 med det formål for øje at afklare spørgsmålet om, hvorvidt konkrete forskningsprojekter er forenelige med Helsinkideklarationens bestemmelser. Det kan bekræftes, at patientinformationen fra første færd har været et obligatorisk aktstykke i forsøgsprotokollen. Patientinformationen har altid skullet indeholde en fremstilling af forsøgets sigte, dets metoder, eventuelle risici og ubehag, en omtale af, hvilke patientgrupper der eventuelt ville nyde gavn af forsøget, samt en understregning af, at patients eller forsøgspersons deltagelse var frivillig, og at et afslag fra patientens side ikke ville medføre nogen belastning af patient-læge-forholdet.

Det kan tilføjes, at sundhedsvidenskabelige forskere siden komitesystemets etablering frivilligt har anmeldt alle biomedicinske forsøgsprotokoller, og at en undladt anmeldelse og videnskabetisk godkendelse blev sanktioneret gennem publiceringsforbud i anerkendte fagtidsskrifter.

En uddybende besvarelse af det stillede spørgsmål vil ikke kunne gives uden en forudgående høring i de regionale komiteer, og da opgaven er meget arbejdskrævende, vil der gå nogen tid, inden der kan gives et endeligt svar.«

Jeg skal her henholde mig til udtalelsen fra Den Centrale Videnskabetiske Komité.

Spm. nr. S 795

Til socialministeren (15/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren kommentere påstanden om kommunernes manglende vilje til at betale for stofmisbrugeres behandlingsdomme samt redegøre for det samarbejde, som kontorchef Poul Pedersen udtaler sig om den 14. december 1995 i

Det fri Aktuelt, mellem Socialministeriet og Kriminalforsorgen, hvor man vil diskutere betalinger for kriminelle, der skal i behandling?»

Svar (21/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

I regeringens narkotikapolitiske redegørelse fra marts 1994 erkendes det, at stofmisbrug udgør et betydeligt problem i Kriminalforsorgens institutioner. Straffelovens § 49, stk. 2, åbner mulighed for at overføre indsatte til hospital eller egnet hjem eller institution til særlig pleje eller forsorg, såfremt det findes hensigtsmæssigt på grund af alder, helbred eller andre særlige omstændigheder. Denne mulighed anvendes navnlig over for unge rusmiddelbrugere. Det erkendes i redegørelsen, at muligheden begrænses dels af, at antallet af døgninstitutionspladser har været faldende, dels af, at der skal skaffes økonomisk dækning for de udgifter, der er forbundet hermed. Regeringen fandt det derfor vigtigt, at der afprøves alternative behandlings- og sanktionsformer i forhold til kriminelle stofmisbrugere.

Folketinget har den 28. marts 1995 vedtaget et beslutningsforslag om iværksættelse af forsøg med behandling af kriminelle stofmisbrugere som alternativ til ubetinget frihedsstraf. Forsøgsordningen startede den 1. august 1995 og er geografisk afgrænset dels til Fyns Amt og ved retterne i Fyns amt, dels i Frederiksborg Amt og ved retten i Helsingør Kommune.

Den overordnede målsætning med forsøget er, at kriminelle stofmisbrugere – i videst muligt omfang – opnår en bedre livssituation uden brug af ulovlige stoffer og kriminalitet.

Forsøget forudsættes at strække sig over mindst 3 år og vil blive evalueret. Evalueringen skal bidrage til at afklare senere spørgsmål om eventuel permanentgørelse af ordningen, herunder hvilke justeringer ordningen muligvis skal gennemgå.

En nedsat gruppe med repræsentanter for de deltagende amter, kommuner og forskere samt for Kriminalforsorgen, Rigsadvokaten og Socialministeriet følger forsøget og evalueringen heraf.

For så vidt angår samarbejdet mellem Socialministeriet og Kriminalforsorgen, kan jeg oplyse, at justitsministeren og socialministeren har besluttet at nedsætte en permanent kontaktgruppe mellem Socialministeriet og Direktoratet

for Kriminalforsorgen med henblik på en styrket indsats i forbindelse med udslusning af personer, der har afsonet frihedsstraf, og i forbindelse med tilsyn af klienter i den fri kriminalforsorg.

Kontaktgruppen kan tage såvel generelle spørgsmål vedrørende samarbejdsrelationerne som konkrete projekter op til drøftelse.

Det forudsættes, at kontaktgruppen søger at indhente inspiration og information fra brede kredse af medarbejdere i Kriminalforsorgen såvel som i det sociale system.

Kontaktgruppen forudsættes endvidere at inddrage repræsentanter for andre myndigheder m.v., når det konkret findes hensigtsmæssigt.

Arbejdet i kontaktgruppen skal ikke erstatte det sædvanlige udvalgsarbejde og lignende, som er nødvendigt i forbindelse med den nærmere udformning af og iværksættelse af f.eks. forsøgsprojekter.

Spm. nr. S 822

Til socialministeren (19/12 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvorledes forklarer ministeren, at Socialministeriet kan udtale, at spørgsmål om psykologers arbejdsmetoder og om den nærmere udformning af psykologiske erklæringer ligger uden for dets område?«

Begrundelse

Den 30. oktober 1995 modtog ministeriet en henvendelse fra Peter Fergo, der kritiserede, at psykologiske erklæringer i børnesager i betydeligt omfang er både ukorrekte i udformning og utilstrækkelige af omfang. De er ukorrekt opstillede derved, at resultater af flere testninger ikke henføres til de enkelte test, men angives en bloc. De er utilstrækkelige af omfang, da resultatet af f.eks. en Rorschach- eller en CAT-testning kun anføres med få (ofte under 10) linjer.

Ministeriet svarede den 17. november 1995, j.nr. 5017-146, at »det falder uden for Socialministeriets område at opstille retningslinjer for den nærmere udformning af psykologiske erklæringer«. Da Peter Fergo gentager sin hen-

vendelse med skrivelse af den 29. november 1995 og heri henviser til ministeriets psykolognævn samt anmoder om at få oplyst, under hvilken myndighed spørgsmålet ellers hører, svarer ministeriet den 8. december 1995, j.nr. 5017-146, at det uændret er dets opfattelse, at »spørgsmål om psykologers undersøgelsesmetoder og arbejdsmetoder ligger uden for Socialministeriets kompetenceområde«, og at »spørgsmål om den endelige udformning af den psykologiske erklæring ikke efter Socialministeriets opfattelse hører under nogen myndighed«.

Svar (27/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan henvise til, at Socialministeriets udtalelse, der som nævnt i spørgsmålets begrundelse stammer fra et svar til sognepræst Peter Fergo, ligger helt på linje med, hvad jeg tidligere har givet udtryk for.

I mit svar af 26. juni 1995 på spørgsmål nr. S 1956 stillet af Tove Fergo (V) udtalte jeg således bl.a.: »Jeg kan ikke som minister gå ind og fastlægge, hvilke konkrete arbejdsredskaber og metoder psykologer må benytte i børnesager.«

Det er min opfattelse, at der ikke er nogen offentlig myndighed, der har kompetence til at fastsætte retningslinjer for udformningen af psykologiske erklæring. Jeg er dog bekendt med, at psykologforeningerne har udarbejdet etiske regler, der sætter visse faglige rammer for udfærdigelse af erklæring.

Jeg kan tilføje, at Psykolognævnet for de autoriserede psykologers vedkommende vil kunne tage stilling til, om en autoriseret psykolog i forbindelse med udfærdigelse af en konkret erklæring har udvist fornøden omhu og uhildethed.

Spm. nr. S 728

Til finansministeren (11/12 95) af:

Steen Gade (SF):

»Ager ministeren i forbindelse med udarbejdelse af Finansredegørelse 1996 at gøre brug af miljømæssige eftermodeller til ADAM, således at fremskrivning af bl.a. de langsigtede CO₂-konsekvenser ikke kun har karakter af et »kravforløb«, men derimod af en modelbaseret vur-

dering/prognose for sammenhængen mellem økonomisk vækst og CO₂-emissionerne m.v.?«

Begrundelse

I ministerens besvarelse af spørgsmål nr. 122-128 (Miljø- og Planlægningsudvalget, alm. del - bilag 252) fremgår det, at der med kravforløbet i Finansredegørelsen 1995 ikke er tale om en prognose for CO₂-udledningen. Det fremgår samtidig af besvarelsen af spørgsmål nr. 126, at bl.a. Danmarks Statistik og DMU arbejder med emissionsmodeller til ADAM-modelsystemet. Risø har ligeledes opbygget en model for CO₂-emissioner, der er dokumenteret i rapporten »The cost of CO₂-reduction in Denmark«. Hvis ministeren beslutter, at der skal foretages sådanne modelberegninger i Finansredegørelse 1996, er forudsætningerne efter spørgerens vurdering enten til stede eller mulige at tilvejebringe. Samtidig vil sådanne beregninger give et bedre grundlag for en vurdering af sammenhængen mellem økonomisk vækst og miljøbelastningen.

Svar (20/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

De mellemfristede fremskrivninger i Finansredegørelsen har hidtil haft form af kravforløb. I kravforløb opstilles mål og krav til midlerne i den økonomiske politik. I Finansredegørelse 1995 blev der tillige inddraget målsætninger og krav på CO₂-området.

I en mellemfristet fremskrivning (5-10 år) må der bl.a. gøres forudsætninger om adfærd, udviklingen i omverdenen, målsætninger og fremtidige initiativer. Det gælder, uanset om der er tale om et kravforløb eller anden form for fremskrivning.

I et kravforløb præciseres målene, og erfaringerne om de normale økonomiske sammenhænge søges udnyttet til at belyse, i hvilket omfang realiseringen af målene kræver nye initiativer. I tilfældet med realisering af CO₂-målsætningen fremgår det, at denne kræver iværksættelse af initiativer, der øger bl.a. energiproduktiviteten. Der gøres også rede for flere af de mulige midler, der kan tages i brug for at realisere dette, men det er ikke med den lange tidshorisont for fremskrivningerne muligt eller hensigtsmæssigt at fastlægge den præcise dosering af virkemid-

lerne. Det må også understreges, at resultatet kan opnås med forskellige kombinationer af konkrete virkemidler.

Makroøkonomiske modeller og miljømæssige eftermodeller kan ikke anvendes til fremskrivninger uden forudsætninger om fremtidig adfærd, udviklingen i omverdenen, målsætninger og fremtidige initiativer. Et nyt og bedre modelmæssigt grundlag på CO₂-området har ikke indflydelse på, om de mellemfristede fremskrivninger har form af kravforløb, men kan bidrage til at uddybe og nuancere vurderingen af, hvad og hvor meget der skal til for at realisere målene.

Der er ingen planer om i Finansredegørelse 1996 at ophøre med at udarbejde kravforløb, men der er endnu ikke taget stilling til, på hvilket modelmæssigt grundlag CO₂-beregningerne i Finansredegørelse 1996 vil blive foretaget. Det afhænger bl.a. af, hvor langt fremadrettet arbejdet med udvikling af miljømodeller vil være i Danmarks Statistik, DMU og Risø.

Spm. nr. S 662

Til miljø- og energiministeren (4/12 95) af:
Martin Glerup (S):

»Hvordan vurderer ministeren situationen med hensyn til Elsam's stop for aftaler med virksomheder, som har fået Energistyrelsens støttetilsagn til industriel kraftvarmeudbygning og i god tro har iværksat omfattende projekterings- og undersøgelsesarbejder, som f.eks. Fiskernes Fiskeindustri i Skagen?«

Begrundelse

En kortlægning af industriens muligheder for kombineret el- og varmeproduktion udført af Elsam, Elkraft, Dansk Naturgas, de regionale naturgasselskaber og Energistyrelsen pegede allerede i 1991 på et samfundsøkonomisk potentiale på ca. 400 MW el. Realiseringen af dette potentiale blev anslået til en CO₂-reduktion på to procent. Udbygningen af den industrielle kraftvarme er derfor et værdifuldt element i bestræbelserne på at nedsætte CO₂-belastningen.

Den 27. juni 1995 fik Fiskernes Fiskeindustri i Skagen Energistyrelsens tilsagn om støtte på

8,7 mio. kr. til et projekt med 6,2 MW eleffekt. Foruden energifordelen skulle anlægget reducere luftgenerne fra fiskemelsfremstillingen, og det er således af stor betydning for virksomheden, at projektet hurtigt realiseres. Alligevel har Elsam efter det oplyste forleden udsat sin stillingtagen til det industrielle kraftvarmeanlægs tilslutning til elnettet.

Skagenvirksomheden og andre i tilsvarende situation er ikke tjent med en sådan udsættelse på dette sene tidspunkt i planlægningsprocessen. Samtidig er det set ud fra energi- og miljøpolitiske målsætninger uønskeligt, at den industrielle kraftvarmeudbygning forsinkes.

Svar (11/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg mener, at det er uacceptabelt, når Elsam uden drøftelse med myndighederne gennemfører et ensidigt stop for udbygningen med decentral kraftvarme. Hvis dette føres ud i livet, vil der komme til at mangle et betydeligt bidrag i CO₂-regnskabet. Det har derfor været nødvendigt at fremsætte lovforslag, som skal sikre, at afregningen af elektricitet fra decentrale kraftvarmeværker m.v. kan videreføres efter den praksis, der hidtil har været gældende.

Det er beklageligt for virksomheder, som i tiltro til elselskabernes rådgivning har handlet i god tro. I den forbindelse kan jeg oplyse, at Elsam fra sommeren 1993 til efteråret 1994 deltog aktivt i Energistyrelsens kampagne for at fremme industriel kraftvarme.

Fiskernes Fiskeindustri modtog således som led i kampagnen og på opfordring fra elselskabet ENV et brev i september 1994 fra Energistyrelsen med opfordring om at overveje etablering af kraftvarme. Efterfølgende har Naturgas Midt-Nord og elselskabet ENV holdt møde med Fiskernes Fiskeindustri. Endvidere forelagde ENV i starten af 1995 Fiskernes Fiskeindustri et kontraktudkast om tilslutning til elnettet.

Jeg er orienteret om, at Elsam's hovedbestyrelse torsdag den 7. december 1995 har besluttet at godkende kontrakter om elleverancer fra 64 decentrale kraftvarmeanlæg, hvilket jeg hilser velkommen. Heriblandt er Fiskernes Fiskeindustri dog ikke. Jeg håber, der er tale om en fejl fra Elsam's side, og at Elsam's bestyrelse vil ændre deres beslutning. Denne sag handler ikke alene om, at Fiskernes Fiskeindustri har iværksat omfattende investeringer i undersøgelsesarbej-

der, men også om en ny måde at løse luftgenerne på.

Spm. nr. S 779

Til miljø- og energiministeren (14/12 95) af:
Martin Glerup (S):

»Er det muligt for en kommune at pålægge en lodsejer i et ikkekloakeret sommerhusområde med tilladt nedsivning pligt til at etablere opsamlingsstank for spildevand med tømning en eller to gange årligt som betingelse for tilladelse til helårsbeboelse i form af vilkår/krav i en lokalplan?«

Begrundelse

Lodsejere, som ejer sommerhuse i området, er bange for, at miljøet tager skade, såfremt kommunen giver tilladelse til helårsbeboelse i pågældende sårbare område. De finder ikke, at området kan bære nedsivning fra helårsbeboelse, men ønsker stillet som krav, at husspildevandet skal opsamles i en tank.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Den overordnede regulering af spildevandsafledningen i en kommune sker via en af kommunalbestyrelsen godkendt spildevandsplan. Heri afgrænses det kommunale kloakopland, det vil sige, hvor der er behov for offentlig spildevandsafledning til kommunale renseanlæg af hensyn til miljøbeskyttelsen generelt. Uden for kloakopland sker spildevandsafledningen ved privat foranstaltning, og tilladelser til udledning, nedsivning eller opsamling for almindelige beboelsesejendomme/sommerhuse meddeles generelt af kommunalbestyrelsen, jævnfør miljøbeskyttelseslovens kapitel 3 og 4 samt bekendtgørelse nr. 310 af 25. april 1994 om spildevandstilladelser med videre.

Jævnfør miljøbeskyttelseslovens § 20 kan en nedsivningstilladelse til enhver tid ændres eller tilbagekaldes af hensyn til 1) fare for forurening af vandforsyningsanlæg 2) gennemførelsen af en ændret spildevandsafledning i overensstemmelse med en spildevandsplan eller 3) miljøbeskyttelsen i øvrigt.

Såfremt spildevandsafledningen fra en ejendom væsentligt ændrer karakter, for eksempel ved at et sommerhus overgår til helårsbeboelse og den årlige spildevandsafledning derved øges væsentligt, vil der skulle ske en revision af nedsivningstilladelsen.

Såfremt kommunalbestyrelsen giver tilladelse til helårsbebyggelse i et tidligere sommerhusområde, hvor der generelt sker nedsivning af spildevand, vil hver enkelt nedsivningstilladelse skulle revurderes og eventuelt revideres, og kommunalbestyrelsen skal her tage de nødvendige hensyn til miljøbeskyttelsen, jævnfør miljøbeskyttelseslovens § 20.

Planloven indeholder ikke hjemmel til, at der i en lokalplan fastsættes bestemmelser om etablering af opsamlingsstank for spildevand som betingelse for tilladelse til helårsbeboelse. Den fornødne regulering af spildevandsafledningen skal gennemføres i henhold til miljøbeskyttelsesloven med tilhørende bekendtgørelser.

Ad spm. nr. S 2637

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et i folketingssamlingen 1994-95 af medlem af Folketinget Jette Gottlieb (EL) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1994-95, forhandlingerne side 7081, var sålydende:

Til justitsministeren (15/9 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Med hvilken lovhjemmel læser politiet private breve under ransagninger på trods af et afslag om tilladelse hertil fra ejerens repræsentant?«

Supplerende svar (12/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Politimesteren i Esbjerg, som bl.a. har oplyst følgende:

»I henhold til stesplejelovens § 794 kan der finde ransagning sted af en sigtets bolig eller andre rum og gemmer for at søge efter spor af forbrydelsen eller efter ting, som er genstand for beslaglæggelse, når enten sigtelsen angår en forbrydelse, som efter loven kan medføre fri-

hedsstraf, eller der foreligger påviselig grund til at antage, at spor af forbrydelsen eller bestemte ting, som kan beslaglægges, dér vil være at finde.

Uden forudgående retskendelse kan ransagning, det være sig hos sigtede eller anden mand, foretages af politiet i medfør af retsplejelovens § 797, stk. 2, i de tilfælde, der omhandles i foregående paragraf, når der er øjensynlig fare for, at øjemedet med ransagningen ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, og de betingelser foreligger, som er angivet i § 795, nr. 2, litra a og b, og derhos sagen enten angår en forbrydelse, som kan medføre fængselsstraf, eller – dog kun såfremt ransagningen foretages hos sigtede – en forbrydelse, for hvilken der er foreskrevet højere straf end bøde.

»Spor af forbrydelse« eller »ting, som er genstand for beslaglæggelse«, kan ud fra en konkret vurdering af den rejste sigtelse også være private breve.

Ransagningsreglerne i retsplejelovens kap. 73 må holdes adskilt fra reglerne i retsplejelovens kap. 71 om indgreb i meddeleleshemmeligheden, der bl.a. indeholder regler for »brevåbning«, idet såvel selve efterforskningskridtet (enten ransagning eller brevåbning) er forskellige, og idet kun en konkret vurdering af brevets aktuelle tilstand kan afgøre, om der er tale om et led i ransagningen eller en egentlig brevåbning.«

Det fremgår af betænkning nr. 1023/84 om politiets indgreb i meddeleleshemmeligheden og anvendelse af agenter, s. 29, at breve og andre forsendelser, der endnu ikke er afleveret til befordring med postvæsenet, eller som er udleveret fra postvæsenet, kan beslaglægges efter de almindelige regler om beslaglæggelse.

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1159/89 om ransagning under efterforskning, s. 39, at et brev, der endnu ikke er afsendt, eller som er kommet frem hos modtageren, vil kunne undersøges i medfør af ransagningsreglerne.

Der kræves således under en ransagning ikke samtykke til at undersøge et brev, der er kommet frem til adressaten.

Spm. nr. S 616

Til sundhedsministeren (28/11 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvornår offentliggør ministeren den bebudede undersøgelse af sammenhængen mellem kræftsygdomme hos især børn og biltrafikken?«

Begrundelse

I februar måned 1995 offentliggjordes en engelsk undersøgelse af mælketænder fra 2.000 børn, der lever i nærheden af motorveje. Den britiske undersøgelse fik ministeren til at slå alarm og foreslå en egentlig dansk undersøgelse sat i gang. Spørgeren ønsker oplyst, hvorledes det går med denne undersøgelse, og hvornår resultatet (evt. delresultatet) fremlægges.

Svar (18/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Regeringens Strategiske Miljøforskningsprogram med deltagelse af Arbejdsministeriet, Miljø- og Energiministeriet, Landbrugs- og Fiskeriministeriet og Sundhedsministeriet består af 7 delprogrammer. Under det Humane delprogram er der som et samarbejdsprojekt mellem Kræftens Bekæmpelse, Sektor for Kræftepidemiologi (tidligere Cancerregisteret) og Danmarks Miljøundersøgelser iværksat en undersøgelse af sammenhængen mellem udsættelse for trafikrelateret luftforurening og kræft hos børn. Projektets koordinator, Ole Raaschou-Nielsen, Kræftens Bekæmpelse har oplyst, at undersøgelsen forventes færdiggjort medio 1997.

Spm. nr. S 617

Til sundhedsministeren (28/11 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Mener ministeren, at den engelske undersøgelse er uegnet som grundlag for indgreb, der sigter på nedbringelse af den danske bilisme?«

Begrundelse

I februar måned offentliggjordes en engelsk undersøgelse af mælketænder fra 2.000 børn, der lever i nærheden af motorveje. Den britiske undersøgelse fik ministeren til at slå alarm og foreslå en egentlig dansk undersøgelse sat i gang. Spørgsmålet sigter på at få afklaret, hvilke særlige forhold der er gældende for de biler, der kører i Danmark, i forhold til i England, og som tilsyneladende gør, at ministeren ikke finder anledning til at foreslå indgreb på baggrund af den engelske og andre tilsvarende undersøgelser.

Svar (18/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Siden artiklen i The Lancet (Vol. 435, 4. februar 1995: »Lead-210, polonium-210, and vehicle exhaust pollution«), som spørgeren henviser til, er der kun fremkommet én omtale af disse radioaktive stoffer i udstødningssgas, nemlig en engelsk kommentar til ovennævnte skrevet af Hamilton E.I., som bl.a. tidligere har skrevet en oversigtsartikel om radioaktiv stråling fra jordoverflader. Der er igen tale om et letter: »Polonium-210 og vehicle exhaust pollution«, The Lancet, Vol. 345, 8. april. Heri imødegås Henshaws antagelse om, at det polonium-210, han fandt i undersøgelsen, stammede fra bilers udstødningssgas. Hamilton anfører, at den røde sandsten, M5/M6 er bygget på og af rundt om Bristol, er særlig rig på uran og radium, samt at leret i jorden ved M25, som vejen er bygget på, og som er brugt til mursten til bygningerne i området, indeholder tre gange så meget uran som engelsk granit i gennemsnit. Det er ifølge forfatteren derfor mere sandsynligt, at den målte polonium-210-aktivitet stammer fra radioaktivitet fra jordpartikler fra lokaliteten end fra biludstødning.

Sundhedsstyrelsen kender ikke til undersøgelser om forekomsten af polonium-210 og bly-210 i brændstof til biler. Det er velkendt, at radioaktiviteten i jorden også i Danmark varierer fra en geografisk lokalitet til en anden.«

Spm. nr. S 665

Til arbejdsministeren (4/12 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Hvad er baggrunden for, at betaling for transport – kørepenge m.v. – omregnes og indgår i timeopgørelsen ved ledighed?«

Svar (11/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Udgangspunktet ved opgørelsen af overskydende timer i forbindelse med ledighed er, at al lønnet arbejdet indgår i opgørelsen.

En arbejdsgivers godtgørelse af lønmodtagerens egentlige transportudgifter indgår ikke i opgørelsen, idet denne betaling ikke er relateret til arbejde udført af lønmodtageren, men alene skal dække lønmodtagerens faktiske udgifter i forbindelse med transport. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis arbejdsgiveren refunderer lønmodtagerens udgifter efter regning.

Ud fra samme betragtning medregnes skattefri kørselsgodtgørelse udbetalt i overensstemmelse med Ligningsrådets regler herom ikke i opgørelsen af overskydende timer.

I situationer, hvor arbejdsgiverens betaling af kørselsgodtgørelse, kørselstillæg, vejtidbetaling eller lignende udgør en egentlig skattepligtig aflønning for tid anvendt til transport, f.eks. hvor der betales for tid anvendt til kørsel mellem arbejdssteder, skal beløbet som udgangspunkt – eventuelt efter omregning – medtages i opgørelsen.

Omregning af det udbetalte beløb sker, såfremt det ikke er muligt at kontrollere den anvendte tid. Beløbet omregnes til timer ved hjælp af en omregningsfaktor (p.t. 113,74). I tilfælde, hvor den anvendte tid er kontrollerbar, f.eks. hvor arbejdsgiveren kan bekræfte oplysningerne om tidsforbruget, vil det oplyste timestal indgå i opgørelsen af overskydende timer. I forbindelse med betaling for vejtid og lignende vil den anvendte tid typisk være ukontrollerbar.

Efter gældende praksis medregnes udbetalt skattepligtig kørselsgodtgørelse/kørselstillæg i opgørelsen, hvis beløbet mindst svarer til den normale timeløn.

Spm. nr. S 672

Til miljø- og energiministeren (5/12 95) af:
Jette Gottlieb (EL):

»Er det i overensstemmelse med regeringens miljøpolitik, at cheføkonom i A/S Storebælt, Lars Møller, vil indføre en rabatordning, som skal få flere til at pendle mellem Fyn og Sjælland og hermed øge pendlingen med 20-40 pct. i forhold til tidligere prognoser, og hvad vil regeringen i benægtende fald gøre for at fastholde prisniveauet for lastbiler og privatbiler?«

Svar (18/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Trafikministeriet, der har svaret følgende:

»A/S Storebæltsforbindelsen skal opkræve afgifter for benyttelsen af motorvejsforbindelsen, og selskabet gennemfører derfor trafikundersøgelser og analyser, der kan danne grundlag for den politiske beslutning om, hvilke afgifter der skal opkræves.

Disse afgifter fastsættes i overensstemmelse med § 11, stk. 1, i lov nr. 380 af 10. juni 1987 om anlæg af fast forbindelse over Storebælt, hvorefter afgifterne ved vejforbindelsens åbning skal være af samme størrelsesorden, som de tilsvarende færgetakster på tidspunktet for forbindelsens ibrugtagning med fradrag af biltrafikkens egne omkostninger til kørsel over forbindelsen. Principperne for regulering af taksterne skal godkendes af trafikministeren med tilslutning fra Finansudvalget.

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at bestemmelsen forudsætter, at færgetaksterne på tidspunktet for forbindelsens ibrugtagning vil være på samme niveau som ved lovens vedtagelse reguleret i overensstemmelse med det almindelige prisniveau.«

Spm. nr. S 774

Til arbejdsministeren (13/12 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Med hjemmel i hvilken lov ændrer ministeren Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 282 af 2. maj 1995?«

Svar (22/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ændringen af Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 282 af 2. maj 1995 om refusion af kommunernes lønudgifter ved udvidelse af antallet af ansatte inden for kommunernes ældreservice sker med samme hjemmel som tilvejebringelsen af bekendtgørelsen, nemlig § 27 a i lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Spm. nr. S 663

Til erhvervsministeren (4/12 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke EU-medlemslande der har en lovgivning svarende til den danske lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v., og er ministeren enig i, at loven er en vigtig parameter ved vurdering af danske virksomheders konkurrencevilkår?«

Svar (13/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Lov om visse selskabers aflæggelse af årsregnskab m.v. (årsregnskabsloven) er i lighed med de andre EU-medlemslandes lovgivning baseret på 4. selskabsretsdirektiv om årsregnskabsaflæggelse og 7. selskabsretsdirektiv om koncernregnskabsaflæggelse (78/660/EØF henholdsvis 83/349/EØF). Dette indebærer, at alle medlemslandene har samordnet deres lovgivninger om aflæggelse af årsregnskaber.

På grund af anderledes lovteknik og de enkelte landes traditioner og økonomiske strukturer er der dog forskelle med hensyn til særregler, detaljer og regelstruktur.

Jeg er enig i, at årsregnskabsreglerne udgør et vigtigt element ved vurderingen af danske selskabers konkurrencevilkår. Ikke mindst derfor forbereder jeg i disse dage et lovforslag om forenkling af årsregnskabsloven, hvor hensynet til danske selskaber og navnlig de små og mellemstore selskabers forhold spiller den væsentligste rolle.

Spm. nr. S 664

Til erhvervsministeren (4/12 95) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren tage initiativ til en fælles EU-lovgivning om selskabers aflæggelse af årsregnskab for at ligestille virksomhedernes vilkår?«

Svar (13/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Som nævnt i mit svar på spørgsmål S 663 har EU-medlemslandene årsregnskabslovgivninger, der bygger på gennemførte EU-selskabsretsdirektiver. Alle landene har gennemført EU-selskabsretsdirektiverne, der har til formål at samordne lovgivningen inden for EU. Dog er gennemførelsesproceduren ikke helt tilendebragt i alle de nye medlemslande.

Dette indebærer, at man har opnået en stor grad af harmonisering inden for regnskabsområdet – herunder hvad angår opstillingsformer for regnskaber.

Europa-Kommissionen har nylig tilkendegivet, at man ikke foreløbig agter at ændre på de eksisterende direktiver, navnlig i erkendelse af, at direktivændringer vil blive meget vanskelige at gennemføre.

Jeg deler Kommissionens opfattelse af situationen og finder, at det vil være så meget desto vanskeligere at gå et skridt videre og få etableret en *fælles lovgivning*, der går længere end efter de allerede gældende direktiver – i hvert fald på nuværende tidspunkt.

Spm. nr. S 807

Til justitsministeren (18/12 95) af:

Peter Hansen-Nord (V):

»Hvordan harmoniserer hensigten bag ellovens § 13 a med konsekvenserne af den ny § 9 a, som giver uafhængige elproducenter ret til at investere i eleffekt, der ikke er nødvendig af hensyn til forsyningen med el, og ret til afsætning til garanterede priser, og kommer § 13 a eller § 9 a først, eller er § 13 a illusorisk i denne sammenhæng?«

Begrundelse

Lov om elforsynings § 13 a pålægger elselskaberne at gennemføre en planlægning efter principperne om integreret ressourceplanlægning. Formålet hermed er bl.a. at sikre, at der ikke bygges overflødige elproduktionsanlæg, hvor elbesparelser kan træde i stedet. Formålet med planlægningen må i det hele taget være at sikre en fornuftig anvendelse af samfundets ressourcer.

Foreløbigt svar (4/1 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Miljø- og Energiministeriet om en udtalelse. Jeg vil vende tilbage til sagen, når Miljø- og Energiministeriets udtalelse foreligger.

Spm. nr. S 745

Til forsvarsministeren (12/12 95) af:

Svend Heiselberg (V):

»Er ministeren indforstået med at lade kredsen af forsvarsforligspartier genoverveje de afsnit i forsvarsforliget, som unægtelig sætter spørgsmålstegn ved det fornuftige i at lade halvtomme kasernebygninger stå ledige i Skive, samtidig med at der er manglende kasernebygningskapacitet i Holstebro, når man her skal kunne huse ingeniørsoldater fra Randers?«

Begrundelse

De senere overvejelser omkring indholdet af forsvarsforliget har ført til et synspunkt, der er gengivet i medierne, nemlig at forliget ikke har taget hensyn til kapacitet og beskaffenhed, hvad angår kasernebygninger i Skive og i Holstebro. Det vil naturligvis også være et økonomisk problem, hvis man lader velegnede kasernebygninger i Skive stå tomme, mens de tilsvarende bygninger i Holstebro skal udvides og forbedres.

Svar (22/ 12 95)**Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):**

Ved aftale om forsvarets ordning 1995-99 af 8. december 1995 blev det bl.a. besluttet at sammenlægge Sjællandske Ingeniørregiment og Jyske Ingeniørregiment på Farum Kaserne under navnet Ingeniørregimentet, idet der udskilles en ingeniørbataljon, som placeres på Dragonkasernen i Holstebro.

Beslutningen er truffet på grundlag af en arbejdsgrupperapport vedrørende regiments-sammenlægninger m.v. afgivet den 23. december 1993. Rapporten blev udarbejdet efter beslutning af de daværende forligspartier ved aftale af 13. november 1992 om forsvarets ordning 1993-94.

Arbejdsgruppen opstillede forskellige modeller og afvejede disse på baggrund af økonomiske, uddannelsesmæssige, personelmæssige, operative, organisatoriske og driftsmæssige forhold. Herunder vurderede arbejdsgruppen bl.a. udnyttelsen af hærens kaserner og fandt, at der ville være ledig kapacitet af 1-3 underafdelingers værdi på bl.a. Dragonkasernen i Holstebro og Skive Kaserne. For Dragonkasernen gælder, at eventuelle fremtidige justeringer af hærens fredsstyrke kunne tilvejebringe hovedparten af den nød vendige kapacitet. Dette ville med de fornødne bygningsmæssige foranstaltninger muliggøre indplacering af den nævnte ingeniørbataljon. Valget af Holstebro frem for Skive beror først og fremmest på en vurdering af de uddannelsesmæssige fordele, idet ingeniørbataljonens samplacering med et kampviroregiment giver gode muligheder for samvirkeuddannelse. Mulighederne for samvirkeuddannelse understøttes af Holstebro øvelsesterræn, som er meget anvendeligt til bl.a. denne form for uddannelse. Det var således opfattelsen, at de uddannelsesmæssige fordele alt andet lige opvejede det forhold, at engangsinvestering til implementering af Holstebroløsningen isoleret set var dyrere end Skiveløsningen.

Det kan tilføjes, at de bygningsmæssige foranstaltninger i hovedsagen omfatter nybyggeri af kontorer og garager, let renovering af indkvarteringsfaciliteter samt anlæg af parkeringsplads og befæstet areal med SF-sten ved et broslagningssted.

Skive Kaserne huser Nørrejske Artilleriregiment og 2. Jyske Brigades stab og stabskompagni. Hertil kommer, at der endnu ikke er taget stilling til den samlede indplacering af freds-

styrken som følge af forsvarsaftalens beslutninger, herunder hvor det raketkasterbatteri, som er besluttet anskaffet til Danske Division, skal garnisoneres.

Det kan tilføjes, at der tilstræbes en vis frikapacitet på kaserner. Sådant frikapacitet anvendes til mønstringer, FN-uddannelse og kurser m.v. og har f.eks. været nyttig i forbindelse med opstilling af den implementeringsstyrke, der skal sendes til Bosnien.

Jeg er således ikke enig i, at der i forsvarsaftalen ikke er taget hensyn til kasernernes kapacitet og beskaffenhed. Beslutningen om nedlæggelse af en brigade uden samtidig sammenlægning af de jyske artilleriregimenter ændrer imidlertid ved den planlagte anvendelse af Skive Kaserne. Der er derfor nu iværksat en konkret og detaljeret gennemgang af konsekvenserne af en eventuel indplacering af 2. Ingeniørbataljon i Holstebro eller Skive. Når den er afsluttet, vil der blive taget stilling til, om der er anledning til at genoverveje beslutningen om placering i Holstebro.

Spm. nr. S 623

Til justitsministeren (28/11 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt fængselsledelsen har mulighed for at flytte og isolere strafafsonere, der er sigtede eller skal afhøres som vidner i en straffesag vedrørende kriminalitet begået i fængslet?«

Begrundelse

Det synes helt nødvendigt, at politiets efterforskning af forbrydelser, der finder sted i fængslerne, ikke hæmmes af, at personer, der skal afhøres i sagen, f.eks. får mulighed for at aftale, hvilke forklaringer de vil afgive til politiet.

Svar (12/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

De regler, der gælder for fængselsledelsens afgørelser over for strafafsonere under Kriminalforsorgen, er fastsat bl.a. af hensyn til ordens- og sikkerhedsmæssige forhold under

afsoningen, og fængselsledelsen har således ikke mulighed for af hensyn til efterforskningen i en straffesag at foretage indgreb som nævnt i spørgsmålet.

Kriminalforsorgens regelsæt indeholder bestemmelser, der giver adgang til at foretage enrumsanbringelse (isolation) af indsatte og træffe beslutning om overførsel til anden institution. Fælles for disse regler er, at beslutning om tvangsmæssig enrumsanbringelse eller overførsel forudsætter, at anstaltsmæssige hensyn med tilstrækkelig styrke tilsiger, at en sådan beslutning træffes. Derimod kan politimæssige hensyn, herunder hensyn til efterforskningen, ikke i sig selv medføre tvangsmæssig enrumsanbringelse eller overførsel efter Kriminalforsorgens regler.

I overensstemmelse med principperne i § 6, stk. 1, i cirkulære af 10. marts 1976 om anvendelse og fuldbyrdelse af disciplinærstraf over for indsatte og disciplinærsagers gennemførelse, hvorefter indsatte i visse grovere disciplinærsager kan anbringes midlertidigt i forhørselle, har Kriminalforsorgen dog mulighed for at anbringe indsatte, mod hvem der indgives politianmeldelse for strafbart forhold, kortvarigt i forhørselle, indtil den pågældende kan overgives til politiet. Det bemærkes i den forbindelse, at et strafbart forhold begået i anstalten tillige indebærer en disciplinær forseelse, som imidlertid ofte ikke tillige forfølges disciplinært, når der indgives politianmeldelse.

I tilfælde, hvor en indsat i anstalten begår strafbart forhold, som fører til politianmeldelse og eventuelt sigtelse og tiltalerejsning, vil endvidere ofte også anstaltsmæssige forhold kunne begrunde, at den pågældende midlertidigt enrumsanbringes i anstalten. Efter § 2, stk. 2, i cirkulære af 14. september 1978 om adgangen til at anbringe indsatte i enrum kan enrumsanbringelse således bl.a. ske, hvis det er påkrævet for at forebygge voldsom adfærd eller hindre fortsat strafbar virksomhed. Det vil formentlig kun sjældent forekomme, at anstaltsmæssige forhold tilsiger enrumsanbringelse af indsatte, der er vidner i en straffesag.

For så vidt angår overførsel, skal indledningsvis nævnes, at afsiger retten kendelse om varetægtsfængsling, overføres den pågældende til arresthus.

I øvrigt har fængselsledelsen mulighed for at flytte strafafsonere fra en institution til en anden, såfremt anstaltsmæssige hensyn tilsiger dette. Således fremgår det af § 12, stk. 1, i Direk-

toratet for Kriminalforsorgens cirkulære af 29. august 1983 om anbringelse af personer, der er idømt frihedsstraf eller forvaring, og om overførsel af indsatte mellem Kriminalforsorgens institutioner, at indsatte i åben anstalt kan overføres til lukket anstalt, hvis fortsat ophold i den åbne anstalt er åbenbart utilrådeligt og denne bedømmelse helt eller delvis beror på groft disciplinært forhold, eller der er risiko for uheldig indflydelse på medindsatte. I praksis anvendes bestemmelsen bl.a. ved bevislig grov forulempning eller chikane af medindsatte eller personale. Ifølge § 14, stk. 1, i samme cirkulære kan indsatte overføres mellem åbne anstalter indbyrdes og mellem lukkede anstalter indbyrdes, når særlige grunde taler derfor. I praksis anvendes bestemmelsen f.eks. i tilfælde, hvor en indsat har foretaget overgreb på medindsatte eller personale eller selv har været udsat for overgreb fra medindsatte.

Herudover har fængselsledelsen mulighed for at træffe afgørelse om, at en indsat skal flyttes fra en afdeling i anstalten til en anden, såfremt dette er begrundet i anstaltsmæssige, herunder sikkerhedsmæssige hensyn.

Spm. nr. S 685

Til sundhedsministeren (6/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte, at antallet af hjernedøde er faldet markant, og bekræfte, at erklærede hjernedøde specielt vedrører gruppen trafikofre?«

Begrundelse

Det synes ikke rimeligt fortsat at forsøge at eksercere befolkningen til at give organer uden at oplyse, at antallet af hjernedøde er faldende.

Svar (14/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

For perioden 1991-94 er der indberettet følgende antal hjernedøde til Sundhedsstyrelsen:

1991: 259

1992: 330

1993: 261

1994: 224

Som det fremgår, var der i 1992 et højere antal hjernedøde end i de øvrige år, som ikke afviger væsentligt fra hinanden. De foreløbige indberetninger for 1995 kan indikere et fald, men det er vanskeligt at sige noget afgørende om dette, før de resterende indberetninger fra 3. kvartal foreligger og 4. kvartal er opgjort.

I 1994 fordelte årsagerne til hjernedød sig på følgende måde:

Blødninger i hjernen – 64 pct.

Kvæstelser af hjernen – 27 pct.

Andet – 9 pct.

Langt de fleste tilfælde af hjernedød som følge af trafikulykker er placeret i kategorien kvæstelser af hjernen og kun enkelte i kategorien blødninger i hjernen. Af indberetningerne er det ikke muligt at se, om hjernekvæstelsen skyldes en trafikulykke.

På denne baggrund må det samlet vurderes, at næppe mere end omkring en fjerdedel af hjernedødstilfældene skyldes trafikulykker.

Jeg kan således ikke bekræfte, at erklærede hjernedøde specielt vedrører gruppen trafikofre.

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Efter lov om ligsyn, obduktion og transplantation m.v., som trådte i kraft den 1. juli 1990, kan en persons død konstateres

- 1) ved uopretteligt ophør af åndedræt og hjerterevirksomhed eller
- 2) ved uopretteligt ophør af al hjernevirksomhed.

Loven forhindrer ikke i sig selv nyredonation fra hjertedøde. I praksis gennemføres der dog nu kun nyretransplantationer med organer fra hjernedøde – når bortses fra transplantation fra levende donorer, f.eks. fra forældre til børn. Baggrunden herfor er bl.a. lægefaglige forhold og etiske aspekter. For den transplanterede betyder det, at transplantation kan foretages under optimale betingelser, og at organmodtageren dermed vil få en bedre og mere levedygtig nyre.

Jeg er ikke bekendt med undersøgelser eller viden i øvrigt, der behandler spørgsmålet om, hvorvidt organ donation efter hjertedød ville få flere mennesker til at donere deres organer.

Spm. nr. S 838

Til sundhedsministeren (21/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren begrunde, hvorfor hjertedøde ikke kan donere nyre som før hjernedøds-kriteriets indførelse, og kan ministeren bekræfte formodningen om, at mulighed for organ donation efter hjertedød ville få flere mennesker til at donere deres organer?«

Begrundelse

Antallet af nyredonorer er efter det oplyste mindre end før hjernedøds-kriteriets indførelse, og der er eksempler på, at tidligere nyredonorer har slettet deres organtestamente, da hjerne-døds-kriteriet blev indført.

Spm. nr. S 839

Til sundhedsministeren (21/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren drage omsorg for, at befolkningen i højere grad orienteres om, hvorledes en hjernedød ser ud, og orientere om, at hjernedøds indtræden hverken legitimerer udstedelse af dødsattest endsige foranstaltning af begravelse?«

Begrundelse

Mange tror fejlagtigt, at hjernedøds-kriteriet hænger sammen med retten til en værdig død, medens en hjernedød tværtimod ligger i respirator med bankende hjerte, varm hud og røde kinder.

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

En række forhold vedrørende hjernedød er bl.a. beskrevet i afsnittene »Hvornår er man død?« og »Afskeden« i donorfolderen fra Sundhedsstyrelsen. Jeg har ingen aktuelle planer om at ændre denne beskrivelse.

Ved hjernedød foretages en særlig undersøgelse to gange med mindst en times interval. Ved den sidste undersøgelse noteres dato og tidspunktet. Dette tidspunkt er dødstidspunktet og tillægges retsvirkning.

Udstedelse af dødsattest foretages af en læge, når ligsyn er afsluttet. Ved ligsyn skal mindst et af de klassiske dødstegn være til stede – dvs. dødsstivhed, ligpletter, forrådnelse. En dødsattest kan således ikke udstedes alene på baggrund af konstateret hjernedød, men heller ikke alene på baggrund af konstateret hjertedød.

Når ligsyn er afsluttet og dødsattesten er skrevet, kan liget lægges i kiste og begravelse/ligbrænding foretages i henhold til Kirkeministeriets regler herom.

Spm. nr. S 840

Til sundhedsministeren (21/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en del af landets læger der har meldt sig som organdonorer?«

Begrundelse

Da Sundhedsministeriet fortsat arbejder ud fra den tese, at oplysning og meningseksercits kan få flere til at donere deres organer, er der god mening i at undersøge, hvor mange læger der har meldt sig som organdonorer, idet disse i forvejen må formodes at være bekendt med reglerne om organdonation.

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der er tre måder, hvorpå man kan tilkendegive, om man i givet fald vil være organdonor:

Man kan fortælle beslutningen til sine nærmeste. Man kan udfylde et donorkort og bære det på sig. Man kan tilmelde sig Donorregistret.

Det er således ikke muligt at foretage en samlet opgørelse af, hvor mange personer der har taget stilling til, om de i givet fald vil være organdonorer.

Af donorkortet og af tilmeldingsblanketten til Donorregistret fremgår i øvrigt ikke stillingsbetegnelse.

Det er således ikke registreret, hvor stor en del af landets læger der har meldt sig som organdonorer.

Spm. nr. S 645

Til statsministeren (30/11 95) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Vil statsministeren drage omsorg for, at regeringens sikrer en tilstrækkelig information og retssikkerhed i forbindelse med udpegning og administration af naturbeskyttelsesområder m.v.?«

Begrundelse

Den stigende miljøbevidsthed i vort samfund har gennem de senere år medført en meget omfattende regulering af arealanvendelse i det åbne land. På trods heraf er de fleste af reguleringerne blevet gennemført, uden at de berørte lodsejere er blevet personligt underrettet, og det materiale, der har været tilgængeligt om reguleringernes årsag og konsekvenser, har været særdeles vanskeligt at sætte sig ind i. Hertil kommer, at grundlagene for en række af reguleringerne efterfølgende har vist sig at være tvivlsomme i en række sager – blandt de foreslåede habitatområder er der eksempelvis flere tilfælde, hvor myndighederne har begrundet en udpegning med beskyttelsesbehov af arter, der slet ikke forefindes på lokaliteten.

Områdeudpegningerne er indtil videre blevet gennemført som erstatningsfri reguleringer, idet

det lægges til grund, at udpegningen ikke får nogen væsentlig indflydelse på lodsejerens brug af arealet. Praksis viser imidlertid, at reguleringerne kan tvinge landmændene til en væsentlig produktionsnedsættelse, enten som en direkte følge af en regulering eller som konsekvens af, at mange af de udpegede områder lapper over hinanden på de enkelte arealer. Samlet kan reguleringerne derfor føles meget byrdefulde for lodsejerne, der står uforstående over for, at der ikke udløses erstatning for indgrebene.

De erstatningsfri reguleringer gennemføres med hjemmel i den statsretlige litteratur. Heri er imidlertid ikke taget i betragtning, at disse reguleringer har fået så omfattende en plads i vores samfund, således som tilfældet er. Man kan derfor med rimelighed spørge, om ikke antallet af erstatningsfri reguleringer nu er så stort, at det er retssikkerhedsmæssigt uholdbart at lade hjemmelen bero på et litterært grundlag. Som situationen er nu, har myndighederne en betænkelig mulighed for stadig at udvide grænserne for de erstatningsfri reguleringer og dermed udhule den grundlovssikrede ret til erstatning.

Retssikkerhedssystemet taler for, at lodsejere kompenseres for tab som følge af restriktioner i arealanvendelsen. Det forekommer mest rimeligt ikke alene i forhold til grundlovens § 73, men også ud fra den betragtning, at det samlede samfund bør være med til at betale for den miljøbeskyttelse, der er i alles interesse.

Svar (11/12 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):
Miljøministeren har over for mig oplyst følgende:

»Arealanvendelsen i Danmark i almindelighed reguleres gennem region-, kommune- og lokalplanerne i henhold til planloven. Endvidere er arealanvendelsen i det åbne land reguleret gennem en række forskellige love som f.eks. miljøbeskyttelsesloven, naturbeskyttelsesloven, råstofloven og skovloven.

I forbindelse med forberedelsen af forslag til disse love eller ændringer heraf indgår såvel i Miljø- og Energiministeriet som ved den lovtekniske gennemgang i Justitsministeriet overvejelser om grænserne mellem generel erstatningsfri regulering af fast ejendom og indgreb i forhold til den enkelte ejer, der har karakter af ekspropriation. Spørgsmål af denne karakter rejses

endvidere ofte udtrykkeligt af Folketinget i forbindelse med dets behandling af forslag til love, der regulerer fast ejendom.

De generelle planregler og beskyttelsesregler, der findes i de nævnte og andre love, er i almindelighed erstatningsfri reguleringer, der ikke indebærer ekspropriation.

I nogle tilfælde er det imidlertid udtrykkeligt fastsat, at visse nærmere indgreb kun kan gennemføres mod erstatning. I planloven er det f.eks. fastlagt, i hvilke tilfælde planlægningsmæssige dispositioner er af en så indgribende karakter, at ejendommens ejer ikke uden videre har pligt til at tåle sådanne bindinger og derfor kan kræve ejendommen overtaget af det offentlige mod erstatning. Fredninger af bestemte arealer efter naturbeskyttelsesloven eller etablering af vildtreservater efter loven om jagt og vildtforvaltning er også eksempler på indgreb, der kun kan gennemføres mod erstatning.

Afgrænsning og sikring af særlige områder som f.eks. EF-fuglebeskyttelsesområder og de kommende EF-habitatområder sker i medfør af reglerne i lov om planlægning samt en række speciallove (lovene om naturbeskyttelse, råstoffer, miljøbeskyttelse, vandløb, vandforsyning og okker). Områderne er således alene omfattet af de almindeligt gældende bestemmelser i de pågældende love. Dette indebærer, at der ikke stilles krav om produktionsnedsættelser eller andre ændringer på de pågældende ejendomme. Det forhold, at bestemte arealer er omfattet af flere forskellige typer af reguleringer, betyder ikke i sig selv, at disses karakter af generelle erstatningsfri reguleringer uden videre ændres.

Det må i den forbindelse fremhæves, at foreligger der ekspropriation i grundlovens forstand, har den pågældende efter grundloven krav på fuldstændig erstatning. Dette grundlovssikrede krav på erstatning kan man ikke »lovgive sig ud af«. Det er derfor ikke korrekt, når det i begrundelsen for spørgsmålet er anført, at myndighederne har en mulighed for at udhule den grundlovssikrede ret til erstatning. Spørgsmålet afgøres i sidste instans af domstolene.

Ved lovgivningen på dette område tages der hensyn også til andre retssikkerhedsaspekter, herunder især spørgsmålet om inddragelse af berørte ejere og offentligheden. I planloven er der f.eks. fastlagt offentlighedsregler, der skal følges i forbindelse med tilvejebringelse af planer. Offentlighedsreglerne har bl.a. til formål at sikre, at alle, der berøres af planerne, har mulig-

hed for at tilkendegive deres synspunkter, før planerne vedtages.

Inden for Miljø- og Energiministeriets område har man f.eks. i forbindelse med det igangværende arbejde med at udpege EF-habitatområder foretaget offentlig annoncering af forslaget til udpegnings og udsendt en pressemeddelelse herom. Som reaktion på dette og en samtidig høring af andre myndigheder og organisationer har ministeriet modtaget flere hundrede henvendelser bl.a. fra berørte lodsejere. Miljø- og Energiministeriet fører for tiden en omfattende dialog både mundtligt og skriftligt med især de berørte ejere og deres organisationer med henblik på så vidt muligt at tage hensyn til indsigelserne ved den endelige udpegnings.

Når dette er sagt, kan det naturligvis altid diskuteres, om information til borgerne, interessegrupper og andre ikke kan forbedres. Bl.a. set i lyset af de omfattende reguleringer af fast ejendom, vi har i Danmark bl.a. på miljøområdet, gør regeringen sig løbende overvejelser om, hvorledes information til og dialog med berørte ejere, erhvervs- og interesseorganisationer m.fl. kan gennemføres bedst muligt. Det gør sig naturligvis også gældende med hensyn til miljø- og energiministerens igangværende initiativer på miljø- og naturbeskyttelsesområdet.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 666

Til trafikministeren (4/12 95) af:

Klaus Hækkerup (S):

»Vil ministeren oplyse, hvad ministeriet nu skønner, at anlægsudgifterne vil være ved udbygningen af Frederikssundbanen til en dobbeltsporet S-togs-forbindelse, og vil ministeren endvidere oplyse om udgifterne for anlæg af de enkelte sporetaper og udbygning/opførelse af de enkelte stationer?«

Begrundelse

I Ingeniøren for den 1. december 1995 er det oplyst, at ministeren på et møde med DSB's ingeniører om bl.a. Frederikssundbanen mente, »at DSB har et troværdighedsproblem, når et projekt på bare et halvt år er blevet dobbelt så dyrt som oprindeligt skønnet af DSB«.

Svar (13/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

På nuværende tidspunkt kan jeg ikke med en rimelig grad af nøjagtighed oplyse, hvad den totale anlægsudgift vil blive for udbygningen af Frederikssundsbanen med et ekstra spor, og følgerig heller ikke, hvad prisen bliver på de enkelte etaper og de nye stationer.

Visse projektudvidelser, som DSB skønner nødvendige, og en ny beregningsmetode medfører, at prisoverslaget nu ligger væsentligt over det beløb, der blev forudsat under rammeaftaleforhandlingerne.

Jeg har derfor bedt DSB om en detaljeret redegørelse for projektudvidelserne og de nye beregningsmetoder. Redegørelsen forventes at foreligge inden jul. Jeg vil herefter tage stilling til, hvad der videre skal ske i sagen.

Spm. nr. S 626

Til landbrugs- og fiskeriministeren (29/11 95) af:

Niels Højland (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om de mildt sagt forvirrende meldinger fra Landbrugs- og Fiskeriministeriet om først indførelse af torskestoppet pr. 1. november 1995, derefter åbning af torskefiskeriet pr. 8. november 1995, igen lukning af torskefiskeriet pr. 20. november 1995 og nu igen åbning af torskefiskeriet fra 28. til 30. november 1995, og mener ministeren sig efter det passerede fremover sikker på troværdigheden og anvendeligheden af de statistiske opgørelser, som udarbejdes i ministeriet med henblik på, at ministeren skal kunne træffe beslutning om meddelelse af henholdsvis åbning og lukning af fiskeriet, samt oplyse, om ministeren på baggrund af de forvirrende meddelelser i november måned agter at foretage sig noget over for de ansvarlige herfor i ministeriet?«

Begrundelse

De i spørgsmålet nævnte lukninger og åbninger har efter spørgerens opfattelse afstedkommet stor irritation og forvirring for fiskerne. Tilmed er det forbundet med en række omkostninger for fiskerne og følgeindustrien, at fiskerne tager

på torskefiskeri blot for at få meddelelse over radioen om, at fiskeriet er lukket.

Det er spørgerens opfattelse, at troværdigheden omkring det statistiske materiale, som ministeren lægger til grund for at meddele henholdsvis åbning og lukning af fiskeriet, ikke i tilstrækkelig grad viser de korrekte og anvendelige tal.

Et eller andet sted i Landbrugs- og Fiskeriministeriet må der åbenlyst være sket fejl, som har givet sig udslag i, at ministeren på et forkert grundlag flere gange har baseret sine meddelelser om lukning af fiskeriet. Det forekommer indlysende, at ministeren må drage konsekvenser over for de ansvarlige i ministeriet og under alle omstændigheder for, at det passerede ikke gentager sig.

Svar (8/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

De mængdemæssige rammer for det danske fiskeri er fastsat i EU's forordning for TAC og kvoter, og Danmark er forpligtet i henhold til EU's kontrolforordning til at sikre, at det danske fiskeris fangster ikke overstiger de fastlagte kvoter.

Den danske kvote for torsk i Nordsøen er i 1995 fastsat til 22.120 tons. Danmark har efterfølgende ved kvotebytninger forøget kvoten med i alt 1.500 tons med henblik på dækning af merfiskeriet i forbindelse med et satellitforsøg for 10 fartøjer (ca. 1.200 tons) og under hensyntagen til udviklingen i fiskeriet.

Kvoteytningerne er foretaget den 3. november, den 6. november og den 29. november 1995, hvor Danmark i 3 omgange har forøget Nordsøkvoten for torsk med 500 tons pr. gang.

Vurderingen af fangstudviklingen har medført, at der blev indført stop for torskefiskeriet fra den 1. til den 7. november og fra den 20. til den 27. november 1995.

Opgørelsen over fangstudviklingen i et fiskeri er baseret på registrering af landingsoplysninger for de enkelte fartøjer på grundlag af indberettede data om salg af fisk til førstehåndsmottagere og fangstdata fra fiskeres indberetning på logbøger. Registreringen af landingsoplysningerne udgør det statistiske grundlag for kvotestyningen.

På grund af de tidsfrister, der gælder for indberetning af data, og den tid, der medgår til

databasebehandlingen, er det nødvendigt, inden der foreligger et egentligt statistisk grundlag for vurderingen af fangstudviklingen, at supplere landingsoplysningerne med:

- Foreløbige oplysninger om landede mængder i de enkelte havne bl.a. baseret på direkte edb-indberetninger fra førstehåndsopkøbere af fisk og
- skøn over den aktuelle fiskeriindsats baseret på oplysninger fra fiskeriinspektorer og kontrolfartøjer.

De foreløbige indberetninger vedrørende salg af fisk i de enkelte havne og skønnet over den aktuelle fiskeriindsats udgør sammen med de statistiske landingsoplysninger grundlaget for den samlede vurdering af størrelsen af den aktuelle fangstmængde i forhold til kvoten.

Det er denne samlede vurdering, der har ligget til grund for gennemførelsen af stop for torskefiskeriet i Nordsøen den 1. og den 20. november 1995. Som det fremgår, må der nødvendigvis på tidspunktet, hvor et fiskestop udmeldes, indgå et vist skøn i vurderingen af, hvad der vil være den korrekte stopdato.

I forhold til forventningerne på stoptidspunktet klargør den efterfølgende statistiske opgørelse over landingerne af torsk i Nordsøhavnene, at torskefiskeriet i november 1995 ifølge fiskernes indberetninger er meget atypisk, idet en stor procentdel af fiskeriet er rapporteret som fanget i Skagerrak, hvor normalt hovedparten fanges i Nordsøen.

Dette medførte, at de skøn, der var foretaget over den aktuelle fiskeriudvikling, havde overvurderet fangstmængden i Nordsøen og tilsvarende undervurderet fangstmængden i Skagerrak.

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at der i Landbrugs- og Fiskeriministeriet er nedsat et udvalg, som i samarbejde med organisationerne skal gennemføre en vurdering af grundlaget for kvoteovervågningen.

Spm. nr. S 594

Til økonomiministerens (24/11 95) af:

Erik Jacobsen (V):

»Vil ministeren oplyse om mulighederne for at ændre betingelserne for indberetning til Intra-stat fra månedlige opgørelser til f.eks. årlige samt om mulighederne for at forhøje de nuvæ-

rende omsætningsgrænser for indberetningspligt?»

Begrundelse

Det er et utroligt ressource- og tidkrævende arbejde for de mellemstore virksomheder, der hver måned skal indberette eksport/import til Intrastat. Presset er for mange virksomheder så stort, at det kan virke begrænsende på handelen med udenlandske virksomheder. Mange virksomheder vælger derfor ofte at afholde sig fra at komme op i nærheden af den omsætning, der kræver indberetning, eller undlader helt at gå ind i eksport/importforretninger. Alle andre lovpligtige indberetninger til statistik, f.eks. moms, følger i det store og hele kvartaler eller kalenderåret.

Svar (8/12 95)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):
Danmarks Statistik har oplyst:

»EU-statistikken Intrastat er en statistik, hvor regelkompetencen er overgået til De Europæiske Fællesskaber. Reglerne er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 3330/91 af 7. november 1991. Referenceperioden er fastsat til kalendermåneden i forordningens artikel 20, litra 7. Ændring til f.eks. kvartalsvis indberetning vil kræve kvalificeret flertal blandt EU-landene.

Bestemmelser omkring tærskelgrænserne er fastsat i samme forordnings artikel 28. Disse tærskelgrænser kan tilpasses af de enkelte medlemsstater under hensyn til strukturen i varehandelen med de andre medlemsstater og under hensyn til statistikens kvalitet. Det er især på grund af de kvalitetsmæssige problemer med statistikken, at vi har fastholdt tærskelgrænserne på det hidtidige niveau.

Tærskelgrænsen er i Danmark på 500.000 kr. og derover ved årlig EU-import og 800.000 kr. og derover ved årlig EU-eksport. Med disse grænser er der ca. 14.800 oplysningspligtige til Intrastat, mens ca. 26.900 er fritaget for oplysningspligt til statistikken.

For tiden er der en række overvejelser i gang i Kommissionens Statistiske Kontor (Eurostat) og blandt medlemsstaterne om forenkling af Intrastat. Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at sige, hvad udfaldet af disse overvejelser bliver. Fra dansk side vil vi støtte bestræbelserne

på at forenkle statistikken. Vi vil også selv yde et aktivt bidrag til denne proces.

I spørgsmålets begrundelse henvises bl.a. til, at »andre lovpligtige indberetninger til statistik, f.eks. moms, følger i det store og hele kvartaler eller kalenderåret«. I denne forbindelse gøres opmærksom på, at momsoplysninger alene indberettes til Told- og Skattestyrelsen som led i momslovens administration. Efterfølgende udnyttes disse informationer af Danmarks Statistik i den løbende statistikproduktion, hvilket er et godt eksempel på, hvorledes registerbaserede oplysninger kan bruges til statistik og bidrage til at begrænse indberetningsbyrden for virksomhederne.«

Spm. nr. S 697

Til trafikministeren (7/12 95) af:

Erik Jacobsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvornår arbejdet med en samlet revision af den eksisterende blokvognsbekendtgørelse vil blive afsluttet?«

Begrundelse

De eksisterende regler for kørsel med blokvogne er fastlagt i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 257 af 27. juni 1966. Denne bekendtgørelse har været gældende stort set uændret siden 1966. En mindre ændring blev gennemført ved Trafikministeriets bekendtgørelse nr. 822 af 23. oktober 1995.

Blokvognsbekendtgørelsen er efterhånden utidssvarende, og den er helt ude af trit med det moderne materiel, der i dag indkøbes.

Arbejdet med en ny blokvognsbekendtgørelse forestås af Færdselsstyrelsen. Dette arbejde har nu stået på siden 1980'erne.

Det er en voldsom belastning for vognmænd med blokvogne m.v., at de fortsat er underlagt en på mange punkter forældet bekendtgørelse fra 1966.

Svar (22/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg er enig i, at der er behov for en snarlig samlet revision af blokvognsbekendtgørelsen.

Jeg kan endvidere bekræfte, at der løbende har foregået et revisionsarbejde, og at dette arbejde nu foregår i Færdselsstyrelsen under Trafikministeriet.

Det mest påtrængende problem for branchen var spørgsmålet om hastighedsgrænserne i sammenhæng med blokvognstogets totalvægt. Jeg har derfor valgt allerede i oktober 1995 at udsende en ændringsbekendtgørelse vedrørende dette punkt. Ændringsbekendtgørelsen bevirker, at de moderne blokvogne nu i de fleste tilfælde må køre 45 km/t., hvor de tidligere kun måtte køre 15 km/t.

Dette blev gjort for, at Færdselsstyrelsen i samarbejde med branchen og de øvrige myndigheder, der er involveret i arbejdet med blok-vogne, nu kan få mulighed for at gennemarbejde de resterende problemer.

Jeg forventer herefter, at den samlede revision af blokvognsbekendtgørelsen vil blive afsluttet i løbet af 1996.

Spm. nr. S 784

Til trafikministeren (14/12 95) af:

Erik Jacobsen (V):

»Kan ministeren oplyse om DSB's udgifter og indtægter i forbindelse med driften af godsbanen mellem Tønder og Tinglev de seneste fem år?«

Begrundelse

Det er kommet frem i dagspressen, at ministeren i 1996 påtænker at fremsætte et lovforslag, der betyder nedlæggelse af flere danske bane-strækninger, bl.a. godsbanen mellem Tønder og Tinglev.

En nedlæggelse af Tinglevbanen vil reducere mulighederne for transport med bane på tværs af landsdelen og er en stærk nedprioritering af de tyndtbefolkede områder. Tønders industri-virksomheder er for øjeblikket inde i en positiv udvikling, og et stigende behov for banetransport kan derfor påregnes.

Svar (27/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg har fra DSB fået oplyst, at godsbanen mellem Tønder og Tinglev de seneste fem år har medført følgende indtægter og udgifter for DSB.

År	Indtægter	Udgifter	Underskud
1991	44.000	700.000	656.000
1992	24.000	650.000	626.000
1993	20.000	650.000	630.000
1994	30.000	660.000	630.000
1995 ⁽¹⁾	34.000	670.000	636.000

(1) Tallene for 1995 er en prognose baseret på månederne januar til oktober.

Indtægtstallene, der er nøgletal, er den del af de samlede fragtindtægter, der efter kilometerfordeling kan tilskrives godsbanen.

Udgifterne består dels af de rene driftsomkostninger til personale og fremføring og dels af vognomkostninger samt endelig af den løbende vedligeholdelse af spor, banelegeme m.v. Udgifterne til personale og fremføring har ligget på ca. 360.000 kr. pr. år, vognomkostningerne omkring 350 kr. pr. vogn. Endelig bruges der ca. 250.000 kr. pr. år til vedligeholdelse af spor, banelegeme m.v.

Det skal i øvrigt nævnes, at såfremt Tønder-Tinglev-banen nedlægges, så vil det ikke ændre på mulighederne for transport på tværs af landsdelen. Allerede i dag er der et jernbane-godsalternativ via Lunderskov og Bramming. Det samme gør sig gældende med transporter til og fra Tønder.

Spm. nr. S 785

Til skatteministeren (14/12 95) af:

Erik Jacobsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvornår der indføres en farvningsordning for dieselolie?«

Begrundelse

I forbindelse med revisionen af godskørselsloven samt indførelsen af vejbenyttelsesafgiften pr. 1. januar 1995 blev det aftalt, at der snarest muligt skulle indføres en farvningsordning for dieselolie. Formålet med en sådan ordning er at sikre de godskørende vognmænd mod ulige konkurrence fra blandt andet entreprenørmaskiner.

Den aftalte ordning er endnu ikke gennemført, idet Skatteministeriet dels har henvist til sikkerheds- og sundhedsforhold, dels har ønsket at afvente et direktiv om fælles mærkningsregler i EU.

Svenske undersøgelser af de eventuelle sikkerheds- og sundhedsmæssige risici har fastslået, at der ikke er sådanne væsentlige risici. Resultatet af disse undersøgelser forelå allerede i foråret 1995.

Ministerrådet har den 27. november 1995 vedtaget direktiv 95/60/EF om afgiftsmærkning af gasolier og petroleum. Dermed er de fælles mærkningsregler på plads.

Svar (4/1 96)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Told- og Skattestyrelsen har sammen med andre myndigheder gennem nogen tid arbejdet på at få afklaret en række spørgsmål i forbindelse med en generel farvningsordning. Det drejer sig om en ordning, hvorefter der tilsættes farve/røbestof til fyringsolie for at kunne skelne den fra den højere beskattede dieselolie.

Den påtænkte ordning afviger på flere punkter fra den, man har i andre lande, herunder f.eks. Sverige, bl.a. fordi oliebranchen har lagt vægt på at kunne farve m.v. i forbindelse med udlevering fra tankbilerne. Dette kan indebære en bedre kapacitetsudnyttelse, men rejser på den anden side en særlig problemstilling og forudsætter, at tankbilerne har det nødvendige tekniske udstyr.

Farvning af den afgiftsfri landbrugsdiesel vil som en mindre del indgå i den generelle ordning, idet der også her er et hensyn at tage til fleksibel udnyttelse af f.eks. maskinstationernes materiel.

Projektet er nu så fremskredent, at jeg forventer at have ordningen på plads i begyndelsen af

det nye år. Herefter skal oliebranchen have en passende indkøringsperiode.

Spm. nr. S 692

Til erhvervsministeren (7/12 95) af:
Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i anledning af svaret på spørgsmål nr. S 615 oplyse, hvorledes fristerne i sidste afsnit af svaret praktiseres af Finanstilsynet: ». . . længere end rimeligt . . .« og ». . . kravet om midlertidighed . . .«, herunder korteste, gennemsnitlige og længste tid for sager i de sidste 5 år?«

Begrundelse

I sagerne om realkreditinstitutternes overbelåning praktiserede Finanstilsynet de samme betingelser så liberalt, at bestemmelserne i praksis var uden indhold.

Svar (18/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Finanstilsynet har oplyst, at det vurderes konkret i det enkelte tilfælde, hvor længe det er rimeligt, at et pengeinstitut driver anden virksomhed i forbindelse med afvikling af forudindgåede engagementer eller med henblik på medvirken ved omstrukturering af erhvervsvirksomheder. Der er derfor ikke opstillet en generel regel for, hvor længe et pengeinstitut midlertidigt kan drive anden virksomhed end pengeinstitutvirksomhed.

Det kan være nødvendigt, at driften strækker sig over en flerårig periode. Dette skyldes, at afhændelse af en virksomhed kan vise sig vanskelig, netop fordi den pågældende virksomhed er »nødlidende«.

Finanstilsynet fastsætter ikke en frist for afviklingen i forbindelse med indberetningen af et engagement, men vurderer spørgsmålet i forbindelse med undersøgelser af det pågældende institut. Finanstilsynet fører ikke statistik over længden af driftsperioden.

Jeg kan henholde mig til Finanstilsynets oplysninger og henviser i øvrigt til besvarelse af spørgsmål nr. S 615.

Spm. nr. S 773

Til erhvervsministeren (14/12 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvordan vil ministeren sikre aktindsigt og klagemuligheder for bankkunder, der bliver betragtet som erhvervskunder, fordi de som privatpersoner har fulgt en banks rådgivning om køb af aktier, bankobligationer eller lignende erhvervsmæssige dispositioner?«

Begrundelse

Ved ændringer af bank- og sparekasseloven med henvisning til EU's andet bankdirektiv har Folketinget vedtaget, at kun banker bliver betragtet som part i klagesager over banker indgivet til Finanstilsynet.

Dermed har Folketinget afskåret alle erhvervskunder fra aktindsigt i egne sager og klagemuligheden til Erhvervsankenævnet.

I betragtning af, at bankskandalerne i forbindelse med Varde Bank, Himmerlandsbanken, Færøbankerne etc. har medført tab for privatpersoner på grund af dårlig bankrådgivning, er det ikke rimeligt, at deres klagemuligheder er bortfaldet. Den manglende aktindsigt gør det næsten umuligt at føre et civilt søgsmål imod bankerne.

Da der ikke er nogen grund til at tro på, at det er de sidste bankskandaler eller daglige overgreb på bankkunder, vi har set, må borgernes retssikkerhed genoprettes.

Svar (2/1 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

1. Hvis en kunde er utilfreds med den rådgivning, som en bank giver i private kundeforhold, er der mulighed for at klage til Pengeinstitutankenævnet. Ankenævnet kan tillige behandle klager fra erhvervsdrivende, såfremt klagen ikke adskiller sig væsentligt fra klager vedrørende et privatkundeforhold.

Som jeg tidligere har givet udtryk for ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 23 fra Erhvervsudvalget, har jeg taget kontakt til Finansrådet for at give små og mindre erhvervsvirksomheder bedre muligheder for at klage til Pengeinstitutankenævnet.

2. Hvis kunden mener, at banken har påført denne et tab, kan kunden anlægge erstat-

nings sag ved domstolene, idet den nødvendige bevisførelse m.v. kun kan ske under en retssag.

Ved erstatningssøgsmål må sagsøger bevise, at der er lidt et økonomisk tab.

3. Hvis et pengeinstituts dispositioner er udtryk for en generel praksis, kan sagen forelægges Finanstilsynet, der vil lade oplysningerne indgå i den generelle overvågning af, om pengeinstituttet overholder bestemmelsen i bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6, om redelig forretningsskik eller god pengeinstitutpraksis.

Hvis Finanstilsynet finder, at en praksis er i strid med bank- og sparekasselovens § 1, stk. 6, vil afgørelsen rette sig mod pengeinstituttet.

Det er derfor pengeinstituttet, der som part kan indbringe Finanstilsynets afgørelser for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn.

4. Når der i spørgsmålet tales om aktindsigt, vil jeg gerne understrege, at offentlighedsloven og forvaltningsloven ikke gælder for private erhvervsvirksomheder, herunder for pengeinstitutter. Det vil sige, at erhvervsvirksomhedernes kunder kan ikke kræve indsigt i virksomhedernes dokumenter, bogføring m.v.

Finanstilsynets afgørelser træffes som led i tilsynshvervet. Tilsynets afgørelser retter sig derfor alene mod pengeinstitutterne. Dette betyder, at en kunde ikke kan gøre sig til part ved at klage til tilsynet.

Jeg mener fortsat, at den bedste måde at forbedre mindre erhvervskunders retsstilling over for pengeinstitutterne er at bedre muligheden for at klage til Pengeinstitutankenævnet.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at pengeinstitutternes rådgiveransvar vil blive behandlet af det udvalg, som undersøger ansvarsforholdene i forbindelse med finansiel rådgivning.

Spm. nr. S 780

Til skatteministeren (14/12 95) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvordan vil ministeren sikre, at ret og uret kan bedømmes imellem banker og bankkunder, når advokat- og retsudgifter ikke altid er fradragsberettiget for bankkunder, medens bankerne altid kan fradrage deres udgifter til juridiske afdelinger, advokatbistand og retsudgifter?«

Begrundelse

Normalt er det et retsprincip, at alle er lige for loven. Det gælder ikke, når det drejer sig om sager imellem bankkunder og banker. Skattevæsenet interesserer sig ikke for lov og ret, men om der er tale om sikring af indkomster eller formuepleje. For bankernes vedkommende mener skattevæsenet, at enhver sag imod bankerne vedrører bankernes drift, hvorfor alle udgifter er fradragsberettiget. For bankkundernes vedkommende er det ofte mere kompliceret, idet sagen kan opstå i forbindelse med investeringer, køb af aktier osv. Derved kommer bankernes handlinger ikke til bedømmelse, fordi udgifterne ved en retssag, som bankerne kan trække i langdrag på grund af forskelsbehandlingen, ofte er for belastende for bankkunderne, så de alene af økonomiske grunde må afstå fra at få afprøvet deres sag ved domstolene.

Da der ikke er tale om nogen form for gevinst for en bankkunde at afholde udgifter til advokathjælp eller retsudgifter, burde det være indlysende, at bankkundens udgifter hertil var fradragsberettiget, hvis der skal være retslig ligestilling mellem banker og bankkunder.

Som det er i dag, kan bankerne gøre, som det passer dem over for enkelte kunder, fordi omkostningsniveauet ved retssager overstiger privatpersoners økonomiske formåen på grund af beskatningen. En privatperson skal indtjene omkostningerne mindst to gange for at føre retssagen imod banken.

Svar (27/12 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg kan bekræfte, at der ikke altid vil være symmetri med hensyn til fradragsmuligheden hos en sagsøger og en sagsøgt f.eks. en bankkunde og en bank.

Fradrag for advokat- og retsudgifter afhænger som udgangspunkt af reglen i statsskatte-lovens § 6 a, hvorefter der er fradragsret for driftsomkostninger, der nærmere defineres som de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten.

Fradrag for driftsomkostninger afgrænses dels over for private udgifter, dels over for etableringsudgifter.

For en bank vil den altovervejende hovedregel være, at udgifter til juridiske afdelinger, advokatbistand og retsudgifter vil være fra-

dragsberettigede driftsomkostninger, idet udgifterne må anses for at vedrøre den løbende bankdrift. Der vil dog være tale om en konkret bedømmelse i hvert enkelt tilfælde.

For en bankkunde vil spørgsmålet om fradragsret afhænge af, hvorvidt udgiften må anses for at være anvendt til sikring af en erhvervsmaessig indkomst. Dette vil selvsagt ikke altid være tilfældet. Såfremt udgiften må anses for at vedrøre bankkundens private forhold, vil der ikke være fradragsret for udgiften.

Den herved fremkomne asymmetri vil også kunne fremkomme i en række andre tilfælde, hvor den ene part i en retssag er erhvervsdrivende, men hvor den anden part udelukkende har en privat interesse i sagen. Asymmetrien vil også kunne forekomme i andre tilfælde end i forbindelse med retssager.

Jeg mener ikke, at den fremhævede asymmetri imellem banken og bankkunden bør medføre, at bankkunden får fradragsret for udgifter til advokathjælp og retsudgifter. En sådan regel vil være et brud på det grundlæggende skatteretlige princip om, at der ikke er fradragsret for private udgifter. Herudover vil en sådan regel være svær at afgrænse over for den række af andre tilfælde, hvor forskellen imellem parterne også vil være til stede.

Spm. nr. S 740

Til socialministeren (12/12 95) af:

Bruno Jerup (EL):

»Hvad agter ministeren at foretage sig over for den ulovlige beslutning, byrådet i Kolding har vedtaget på sit møde den 11. december 1995, hvor det blev besluttet, at børn af arbejdsløse kan sorteres fra, når der skal tildeles plads i kommunale daginstitutioner?«

Begrundelse

Ministeren har i flere omgange klart givet udtryk for: »at gældende regler ikke giver kommunerne adgang til en konkret visitationspraksis, der betyder, at børn af arbejdsløse løbende sættes bagest i køen, så de på den måde reelt bliver udelukket fra en plads«.

Der er ligeledes i flere tilsynsrådsafgørelser taget stilling til, at det er ulovligt at anvende

forældrenes arbejdsløshed som eneste kriterium ved tildeling af plads.

Det må således konstateres, at der ikke er nogen hjemmel til for byrådet i Kolding at iværksætte beslutningen, der er udtryk for en uhørt diskrimination af børn af arbejdsløse.

Svar (18/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Kolding Kommune har den 12. december 1995 til Socialministeriet fremsendt materiale vedrørende retningslinjer gældende fra den 1. januar 1996 for tildeling af plads i dagtilbud, som blev vedtaget på byrådets møde den 11. december 1995.

Af retningslinjerne for den centrale pladsanvisning pr. 1. januar 1996 fremgår det, at børnene som udgangspunkt skrives op i rækkefølge efter barnets fødselsdato.

Fødselsdatoprincippet kan fraviges, hvis det vurderes, at der er et barn, der skal tages særligt hensyn til. Der tages særligt hensyn til

- børn med særlige pædagogiske eller sociale behov,
- børn, der er henvist fra en anden myndighed eller fra speciallæge,
- børn, hvor forældrene har udearbejde eller er under længerevarende kompetencegivende uddannelse.

Social- og Arbejdsmarkedsudvalget har på møde efterfølgende vedtaget, at længerevarende kompetencegivende uddannelse omfatter

- uddannelser af 12 måneders varighed og derover,
- elever og lærlinge, hvor der sker en lønudbetaling
- uddannelser, der berettiger til SU (grunduddannelser og videregående uddannelser),
- personer, der aktiveres efter lov om aktiv arbejdsmarkedspolitik,
- personer, der er omfattet af revalideringsbestemmelserne i bistandsloven.

Social- og Arbejdsmarkedsudvalget vedtog endelig, at der i den individuelle prioritering skal tages særligt hensyn til, at ingen bringes i fare for at miste dagpengereetten.

- Tre af byens børnehaver har særlige optagelsesregler, hvor bl.a. børn af forskellige personalegrupper har fortrinsret.

Endvidere tages der ved vurderingen hensyn til varigheden af placeringen på ventelisten.

Samtidig understreger Kolding Kommune i sit brev af 12. december 1995, at retningslinjerne hviler på, at der ved visitation foretages en individuel vurdering i hvert enkelt tilfælde. Retningslinjerne indebærer således ikke, at enkelte grupper udelukkes fra optagelse på venteliste. Endelig er varigheden af placeringen på venteliste vedtaget som et særligt hensyn ved visitationen.

Af Socialministeriets cirkulære nr. 203 af 26. oktober 1990 om dagtilbud for børn og unge efter bistandsloven fremgår det af punkt 7.1 Visitationskriterier, at »kommunen fastsætter visitationskriterier som grundlag for optagelse af børn i dagtilbud. Kriterierne bør imødekomme de forskellige behov, som familierne og børnene har.

Ved fastlæggelse af visitationskriterier bør der særlig tages hensyn til

- børn med særlige pædagogiske eller sociale behov,
- børn af enlige,
- børn, der er henvist fra anden myndighed eller fra speciallæge,
- børn, hvis forældre begge er udearbejdende
- søskende til børn, der allerede er optaget i et dagtilbud.«

Fra dagtilbudscirkulæret skal endvidere fremhæves to afsnit fra punkt 7.2 Central pladsanvisning:

»Pladsanvisningen varetager endvidere administration af en eventuel venteliste. Dette foregår ved en prioritering af børnene indbyrdes ud fra barnets plads på ventelisten og ud fra en samlet behovsvurdering for det enkelte barn/den enkelte familie.«

»Alle børn, der har ophold i kommunen, kan blive optaget på venteliste til dagtilbud. Der er ikke hjemmel i bistandsloven til at fastsætte generelle retningslinjer om at udelukke visse grupper af forældre fra at kunne få deres børn i dagtilbud. Visitationskriterierne kan medføre en indbyrdes prioritering af børn med forskelligt behov for dagtilbudsplads, men alle børn i kommunen har principielt mulighed for at få del i de kommunale dagtilbud.«

Sammenholdes retningslinjerne for Kolding Kommune med dagtilbudscirkulæret, er der på det foreliggende grundlag for mig at se ikke noget i de ny retningslinjer for tildeling af plads i Kolding Kommune, der er i strid med dagtilbudscirkulæret.

For så vidt angår spørgsmålet om, at børn af arbejdsløse forældre sorteres fra eller sættes

bagest i køen til kommunale dagtilbud, vil jeg henvise til Socialministeriets brev af 17. februar 1994 om optagelse af børn af arbejdsløse forældre i dagtilbud, hvor der på baggrund af flere afgørelser fra et tilsynsråd er sket en præcisering af de gældende regler efter bistandsloven om optagelse af børn i offentlige dagtilbud i relation til enkelte kommuners visitationspraksis. Orienteringen indeholder følgende:

»Bistandsloven giver ikke hjemmel til generelt at udelukke visse grupper af forældre fra at kunne få deres børn optaget i dagtilbud. Alle børn, der har ophold i kommunen, har ret til at blive optaget på venteliste til et dagtilbud.

Ved optagelse af et barn i dagtilbud sker dette på grundlag af de af kommunen fastsatte visitationskriterier ud fra en konkret vurdering af det enkelte barns/den enkelte families behov. Som led heri kan der foretages en indbyrdes prioritering af børn med forskellige behov for dagtilbudsplads, men alle børn i kommunen har principielt mulighed for at få del i de kommunale dagtilbud.

Kommunen kan i forbindelse med den konkrete vurdering af barnets og familiens behov opstille en række visitationskriterier, jf. Socialministeriets cirkulære nr. 203 af 26. oktober 1990 om dagtilbud for børn og unge, punkt 7.1. Disse kriterier må anses for ligestillede. Samtlige kriterier må derfor indgå i afvejningen af, hvilket barn/familie der har mest behov for pladsen.

Retten til at prioritere ansøgerne indebærer således ikke, at kommunen på forhånd kan lade et bestemt kriterium udelukke en bestemt gruppe fra optagelse, f.eks. børn af arbejdsløse forældre. Kommunen kan ikke generelt fastsætte som forudsætning for overhovedet at komme i betragtning ved tildeling af ledige pladser, at en eller begge forældre er i beskæftigelse.

Tilsynsrådet har i sine afgørelser lagt vægt på, at anvisningen af et barn til dagtilbud altid sker efter en konkret vurdering af barnets og familiens behov. Tilsynsrådet bemærker endvidere »at forældrenes beskæftigelsessituation må anses for et sagligt hensyn ved fordeling af pladser, men at dette hensyn ikke må føre til, at børn af arbejdsløse forældre faktisk aldrig opnår plads, fordi køen af børn med forældre i arbejde er så omfattende, at der aldrig bliver plads til de arbejdsløses børn. Såfremt det ikke er muligt inden for en passende tid at anvise plads på grund af efterspørgselspresset, kan der være anledning til at vurdere, om kommunen opfylder sin forpligtelse efter bistandslovens § 69«.

Tilsynsrådet fastslår således, at de gældende regler ikke giver kommunerne adgang til i praksis permanent at sætte børn af arbejdsløse bagest i køen, således at de på den måde reelt bliver udelukket fra en plads.

Efter Socialministeriets opfattelse præciseres hermed, at børn af arbejdsløse forældre

- grundlæggende har samme krav på en plads som andre børn og dermed på at blive vurderet på lige fod med andre børn i de konkrete visitationssituationer,
- måske nok må acceptere ikke at få plads lige så hurtigt som et barn af forældre i arbejde, forudsat at alt andet er lige, men på den anden side skal have en plads inden for en passende tid.«

Retningslinjerne for tildeling af plads i Kolding Kommune ligger for mig at se – også for så vidt angår børn af arbejdsløse – inden for tilsynsrådets præciseringer. Børn af arbejdsløse er ikke udelukket fra at få en dagtilbudsplads, men kan måske nok komme til at vente længere. Jeg har i denne forbindelse hæftet mig ved, at Kolding Kommune har en passus, der bl.a. tilgodeser denne gruppe ved, »at der ved vurderingen tages hensyn til varigheden af placeringen på ventelisten«.

Der er således intet, der tyder på, at de pr. 1. januar 1996 gældende regler for tildeling af plads i dagtilbud i Kolding Kommune ikke skulle være i overensstemmelse med bistandslovens retningslinjer. Såfremt forældre – eller andre – måtte opleve, at Kolding Kommunes praksis omkring de nye regler er i strid med bistandslovens regelsæt, må og bør de indbringe sagen for tilsynsrådet. Jeg finder derfor ikke i denne sag grundlag for at reagere over for Kolding Kommune.

Spm. nr. S 675

Til indenrigsministeren (5/12 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Mener ministeren, at indkaldelsen af en suppleant til den socialdemokratiske gruppe var lovlig på mødet den 30. november 1995 i Københavns Borgerrepræsentation, hvor man behandlede Københavns Kommunes udtalelse vedrørende forslag til »Sygehusplan HS 2000«?»

Begrundelse

Debatten om »Sygehusplan HS 2000« har været meget turbulent i Københavns Kommune. Det er derfor af afgørende betydning, at der ikke kan sættes en finger på beslutningsprocessen i København, og at sagen opklares, før planen endeligt færdigbehandles i bestyrelsen for Hovedstadens Sygehusfællesskab den 13. december 1995.

Svar (8/12 95)**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Indenrigsministeriet har den 5. december 1995 modtaget to klager over, at der ved behandlingen af dagsordenspunktet om Københavns Kommunes udtalelse vedrørende forslaget til sygehusplanen deltog en stedfortræder for et fraværende medlem.

Indenrigsministeriet har samme dag anmodet Københavns Borgerrepræsentation om en udtalelse.

Borgerrepræsentationens udtalelse vil danne grundlag for ministeriets behandling af sagen.

Jeg kan således ikke på nuværende tidspunkt udtale mig om lovligheden af stedfortræderens deltagelse.

Spørgeren vil få tilsendt en kopi af ministeriets udtalelse, når den foreligger.

Spm. nr. S 801

Til erhvervsministeren (15/12 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren og regeringen følge det svenske eksempel og begrænse anvendelsesmulighederne for de såkaldte azofarvestoffer i Danmark på trods af bestemmelserne i EU's farvestofdirektiv, og vil ministeren i den forbindelse gøre brug af miljøgarantien?«

Begrundelse

Jordbrugsminister Margareta Winberg har udtalt, at Sverige med henvisning til miljøgarantien vil fastholde de svenske regler med hensyn til azofarvestoffer. Da danskerne også har problemer med fødevarerallergi m.v., ønsker

spørgeren at få oplyst, om den danske regering vil følge det svenske eksempel.

Svar (2/1 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Sundhedsministeriet, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Regeringen har ikke planer om at følge det svenske eksempel og begrænse anvendelsesmulighederne for azofarvestoffer i Danmark.

Sundhedsministeren har oplyst, at azofarver allerede har været tilladt i Danmark i medfør af positivlisten i mange år, og de ændringer i tilladelser, der følger af farvestofdirektivet, giver ikke anledning til specielle sundhedsmæssige problemer.

Sverige har begrænset anvendelsesmulighederne af hensyn til overfølsomhedsproblemer.

I Danmark anbefalede i 1980 en arbejdsgruppe i Levnedsmiddelstyrelsen med deltagelse af repræsentanter med lægefaglig ekspertise, at personer med overfølsomhedsproblemer over for tilsætningsstoffer, herunder azofarvestoffer, skulle vejledes ved hjælp af information, bl.a. via specifik mærkning af tilsætningsstoffer i færdigpakkede levnedsmidler. Disse anbefalinger er siden blevet fulgt.

Det kan i øvrigt oplyses, at Levnedsmiddelstyrelsen netop har opdateret informationsmateriale om tilsætningsstoffer, så det er i overensstemmelse med de nye bestemmelser i farvestofdirektivet og de andre EU-direktiver om tilsætningsstoffer.

Efter regeringens opfattelse er der således ingen begrundelse for at overveje anvendelsen af miljøgarantien på dette punkt.«

Spm. nr. S 802

Til erhvervsministeren (15/12 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at Sverige agter at fastholde de svenske regler for azofarvestoffer i levnedsmidler, og at Sverige derfor ikke i fuldt omfang vil implementere EU's farvestofdirektiv fra årsskiftet samt gøre brug af miljøgarantien?«

Begrundelse

I Miljøtidningen nr. 7-8 fra 1995 fremgår det af artiklen »EU bestämmar färg«, at jordbrugsminister Margareta Winberg har lovet, at Sverige vil beholde sine bestemmelser med henvisning til den såkaldte miljøgaranti.

Svar (2/1 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Sundhedsministeriet, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Jeg kan bekræfte, at Sverige har tænkt sig at fastholde sine regler om azofarvestoffer og gøre brug af miljøgarantien.«

Spm. nr. S 803

Til erhvervsministeren (15/12 95) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren oplyse status med hensyn til de danske bestræbelser på at få sænket værdierne for acceptabel daglig indtagelse af nitrat, nitrit, svovldioxid og sulfitter i levnedsmidler, herunder om, hvorvidt den videnskabelige komité har færdigbehandlet spørgsmålet?«

Begrundelse

Ved behandlingen af EU's såkaldte madsminkedirektiv (diversedirektivet) forsøgte ministeren, at få EU's videnskabelige komité til at komme med en ny udtalelse samt at få denne udtalelse til at danne baggrund for en sænkning af de vedtagne ADI-værdier. Udtalelsen var forventet i foråret 1995.

Svar (2/1 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Sundhedsministeriet, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henvise:

»I forbindelse med bestræbelser med vedtagelsen af direktiv 95/2/EF afgav Kommissionen – på dansk initiativ – erklæringer om, at Den

Videnskabelige Komité for Levnedsmidler skulle høres om anvendelsen af nitrit, nitrat, svovldioxid og sulfitter.

De danske bestræbelser afventer udtalelserne fra Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler.

Den Videnskabelige Komité har revurderet svovldioxid og sulfitter.

Anvendelsen af nitrat og nitrit blev drøftet på Den Videnskabelige Komité's møde den 14. december 1995.

Rapporten fra det sidste møde foreligger endnu ikke.«

Spm. nr. S 680

Til ministeren for udviklingsbistand (5/12 95) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvordan det af Danida opførte »computerized« toldsystem i Walvis Bay, Namibia, fungerer?«

Begrundelse

ASYCUDA-systemet er blevet benævnt som værende for avanceret til brug i de afrikanske lande, hvorfor det vil være af interesse for Folketinget at få viden om, hvorvidt og i givet fald hvordan det virker.

Svar (19/12 95)

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Danida finansierer gennem FN's Konference om Handel og Udvikling (UNCTAD) indførelsen af et databaseret toldsystem (Automated System for Customs Data, ASYCUDA) i Namibia. Danidas støtte udgør ca. 13,5 mio. kr. over en toårig periode. UNCTAD står for projektgennemførelsen i samarbejde med Namibias tolddepartement under finansministeriet. Projektet blev først påbegyndt primo 1995, hvorfor der endnu ikke har været gennemført en evaluering af projektet. En sådan forventes imidlertid gennemført i løbet af 1996. Evalueringen vil have deltagelse af repræsentanter for den namibiske regering, UNCTAD og Danida. UNCTAD skal efter det

første år aflægge rapport om projektføreløbet. En sådan forventes at foreligge i begyndelsen af 1996.

Der foreligger således endnu ikke oplysninger om projektets hidtidige forløb. Imidlertid er ASYCUDA-systemet allerede installeret i en lang række andre lande, herunder også i Afrika. På grundlag af uafhængige evalueringsrapporter har UNCTAD kunnet oplyse, at projekterne generelt har været vellykkede, og at de nationale systemer siden projekternes afslutning har fungeret tilfredsstillende. Systemet sigter mod en forbedret toldbehandling ved at erstatte manuelle metoder med et databehandlingssystem, som er anvendeligt i de pågældende områder. Der opnås således en effektivisering og forenkling af toldbehandlingen, og den bliver mere gennemsigtig. Erfaringerne har vist, at det også har medført en væsentlig nedbringelse af korruptionsniveauet.

ASYCUDA er udviklet af UNCTAD særlig med henblik på at imødekomme udviklingslandenes behov. ASYCUDA er baseret på, at forenelige databehandlingsmaskiner forbindes gennem et lokalt områdenet. Systemet stiller ikke krav om oprettelsen af et specialudviklet netværk til telekommunikation. ASYCUDA-systemet er således anvendeligt i områder, som normalt ikke anses for egnet til anvendelse af avanceret elektronisk udstyr, som det f.eks. er tilfældet i Namibia.

Spm. nr. S 744

Til forsvarsministeren (12/12 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Hvor meget vil forsvarets hvervekampagne til Den Danske Internationale Brigade – der blandt andet indbefatter en helsidesannonce i Berlingske Tidende den 7. december 1995 – have kostet, når den er tilendebragt, og hvilke elementer indebærer den?«

Begrundelse

Annoncekampagnen beskriver under sloganet »Gi' en hånd med for fredens skyld« et skønmaleri af virkelighedens verden og lokker under falske forudsætninger unge mennesker til at involvere sig i borgerkrige i det tidligere Jugo-

slavien eller andre steder, hvor man kan tilfredsstille politikernes ambitioner om at være »fredsskabere« – om nødvendigt med vold og magt.

I stedet for at iværksætte den slags kampagner i desperation over, at for få melder sig til Den Danske Internationale Brigade, burde ministeren koncentrere sig om forsvaret af dansk territorium.

Spørgeren finder hvervekampagnen dybt kritisabel og tager afstand fra forsøget på at manipulere med unge mennesker.

Svar (22/12 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Hverve- og informationskampagnen til Den Danske Internationale Brigade har for 1995 et budget på 1,75 mio. kr. For de efterfølgende år er der budgetteret med på landsplan at anvende ca. 4 mio. kr. årligt. Disse beløb omfatter tre hovedområder.

For det første en paraplykampagne omfattende bl.a. den omtalte avisannonce. Herudover er der spots i biograferne og fjernsynets OBS-udsendelse samt trafikreklamer. Formålet med denne del af kampagnen er at skabe opmærksomhed om muligheden for at tegne kontrakt med henblik på tjeneste ved Den Danske Internationale Brigade.

For det andet en informationskampagne omfattende brochurer, videofilm og udstillingsmateriale. Formålet hermed er at oplyse om de faktiske forhold vedrørende kontrakt om tjeneste ved Den Danske Internationale Brigade.

For det tredje en intern oplysningskampagne i forsvaret med det formål at give fastansat personel tilstrækkelig viden om forhold vedrørende kontrakt om tjeneste ved Den Danske Internationale Brigade, således at dette personel kan råde og vejlede interesserede tjenstgørende værnepligtige m.fl.

Den omtalte annonce bærer hovedoverskriften: »ADVARSEL – en kontrakt med Den Danske Internationale Brigade kan indebære udsendelse til områder, hvor der er risiko for krigshandlinger«. Kampagnen gør således også opmærksom på de mere alvorlige sider af tjenesten ved Den Danske Internationale Brigade.

Spm. nr. S 637

Til miljø- og energiministeren (29/11 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvad er planerne for den informationskampagne om habitatsområdet, som ministeren har lovet Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg?«

Svar (13/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg lægger afgørende vægt på, at alle indsigelser og kommentarer til forslagene til EF-habitatsområderne bliver behandlet grundigt og i dialog med de borgere, foreninger og myndigheder, som har fremsat dem. Skov- og Naturstyrelsen har oplyst mig om, at der stadig forhandles, og at der derfor ikke på nuværende tidspunkt er klarhed over, præcis hvilke arealer der vil blive omfattet af EF-habitatdirektivet.

Der er derfor heller ikke på nuværende tidspunkt udarbejdet en samlet plan for den information, som skal udsendes, når den endelige udpegning i form af en revision af Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 408 af 25. maj 1994 er foretaget.

Som jeg i svar på Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalgs spørgsmål nr. 322 har givet tilsagn om, vil udvalget, når et endeligt forslag er færdigforhandlet, blive orienteret i rimelig tid før afsendelsen til Kommissionen. I forbindelse hermed vil udvalget ligeledes blive orienteret om, hvilke initiativer der vil blive taget for at informere om udpegningen.

Spm. nr. S 638

Til miljø- og energiministeren (29/11 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Ager ministeren at arbejde for, at Nordisk Råds Natur- og Miljøpris skattemæssigt sidestilles med Nordisk Råds Litteraturpris og Nobelprisen?«

Svar (14/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): I umiddelbar forlængelse af vedtagelsen i Nordisk Ministerråd (miljøministrene) om at etablere Nordisk Råds Natur- og Miljøpris rettede jeg den 2. februar 1995 henvendelse til skatteministeren vedrørende skattefritagelse af prisen. I henvendelsen blev der henvist til, at både Nordisk Råds Litteraturpris, Nordisk Råds Musikpris og Nobelprisen allerede er fritaget for skat, jf. ligningslovens § 7, litra v. Denne regel blev indført i ligningsloven i 1976.

Som led i det videre arbejde med sagen er det senere klarlagt, at natur- og miljøprisen er fritaget for skat i de øvrige nordiske lande, mens prisen i de selvstyrende områder beskattes i Grønland og ikke beskattes på Færøerne. Der foreligger ikke oplysninger for Åland.

Skatteministeren har i sit svar af 5. september 1995 henvist til, at princippet i dansk skattelovgivning er, at legater og hæderspriser er skattepligtige, og at de eneste undtagelser fra dette princip er Nordisk Råds Litteraturpris, Nordisk Råds Musikpris og Nobelprisen. Skatteministeren har ikke fundet, at hensynet til skattemæssig ligebehandling af prismodtagere i de nordiske lande i dag kan begrunde en yderligere undtagelse fra det generelle princip i skatteloven.

Der synes således ikke for tiden at være mulighed for at opnå den ønskværdige ligebehandling af prismodtagere i de nordiske lande. Jeg vil imidlertid være opmærksom på eventuelle muligheder for at tage sagen op igen senere.

Spm. nr. S 644

Til trafikministeren (29/11 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvor stor en del af privatbilismen og hvor stor en del af den kollektive trafik skyldes deltagelse i idræts- og fritidsaktiviteter, og hvor stor en del skyldes erhverv?«

Svar (13/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg): I nedenstående tabeller er belyst, hvor stor en del af de tilbagelagte kilometer og hvor stor en del af turene med henholdsvis bil og kollektiv

trafik der skyldes deltagelse i erhvervsaktiviteter, og hvor stor en del der skyldes deltagelse i fritidsaktiviteter:

Bil	Arbejde	Fritid	Andre formål	I alt
Person-km	35 pct.	50 pct.	15 pct.	100 pct.
Ture	31 pct.	39 pct.	30 pct.	100 pct.

Kollektiv transport	Arbejde	Fritid	Andre formål	I alt
Person-km	53 pct.	41 pct.	6 pct.	100 pct.
Ture	56 pct.	33 pct.	11 pct.	100 pct.

Ovenstående tabeller er baseret på Danmarks Statistiks Rejsevaneundersøgelse for befolkningen i alderen mellem 16 og 74 år.

Spm. nr. S 726

Til justitsministeren (10/12 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren oplyse, om den opsættende virkning, der omtales i Arbejdsmarkedsstyrelsens bekendtgørelse nr. 494 af 21. juni 1995, § 157, stk. 3, sigter mod, at klagen har opsættende virkning på det afgivne tilbuds ikrafttræden?«

Foreløbigt svar (14/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Arbejdsministeriet om en udtalelse. Jeg vil vende tilbage til sagen, når Arbejdsministeriets udtalelse foreligger.

Spm. nr. S 727

Til justitsministeren (10/12 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Bryder vindmøllelovens bestemmelser om tvunget køb til overpris af vindmøllernes elektricitet med grundlovens ekspropriationsbestemmelser?«

Begrundelse

Professor i forfatningsret Henrik Zahle har vurderet loven og udtrykker følgende betænkelighed ved udformningen: »Uden at jeg vil tage stilling til det konkrete indhold af loven, skal man være opmærksom på, at selv om man betragter loven som en ren prisregulering – og prisregulering er et gængs led i offentlig regulering – så kan en prisregulering blive så belastende, at man må bédømme den som et ekspropriativt indgreb, når den som her er forbundet med en købepligt«, Weekendavisen 17.–23. november 1995, s. 10.

Foreløbigt svar (19/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Miljø- og Energiministeriet om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 732

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at der ikke fremover glemmes rapporter i systemet?«

Begrundelse

Ingeniøren, fredag den 8. december 1995, kan i en forsideartikel berette, at bl.a. rapporter om dioxin er blevet forsinket og aldrig trykt. Det er foruroligende, at man ikke ledelsesmæssigt har styr på, hvilke rapporter der bestilles, og om de kan leveres og trykkes til tiden.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Til understøttelse af Miljø- og Energiministeriets administrative opgaver bliver der løbende udført projekter, som har karakter af udredninger, kortlægninger eller videnopbygning.

Jeg lægger stor vægt på, at der er åbenhed om resultaterne fra denne type af projekter.

Resultater fra projekter, der kan have interesse for offentligheden, offentliggøres som en egentlig rapport eller som en arbejdsrapport. I visse tilfælde udarbejdes alene et notat, der sammenfatter resultaterne.

Nogle projekter resulterer ikke i så væsentlige resultater, at der er behov for en egentlig offentliggørelse i rapportform. Resultater fra sådanne projekter vil være offentligt tilgængelige, selv om der ikke sker en egentlig publicering i rapportform.

Jeg kan derfor fastslå, at der fortsat vil blive offentliggjort rapporter, når projekternes styringsgrupper har vurderet, at den faglige kvalitet er i orden.

Endelig kan jeg oplyse, at Miljøstyrelsen har beklaget de nævnte konkrete forhold og har taget initiativ til at forbedre projektstyringen.

Spm. nr. S 733

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren foranledige, at de nævnte dioxinrapporter bliver trykt?«

Begrundelse

Det drejer sig om »Emissioner fra Halm- og flisfyrr« afleveret til Miljøstyrelsen den 31. maj 1991 og »Dioxindannelse ved Affaldsforbrænding – Indflydelse af designafhængige parametre« fra den 6. januar 1993.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Ja, Miljøstyrelsen har nu kopieret yderligere et antal eksemplarer af arbejdsrapporterne, som jeg snarest vil sende et antal af til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spm. nr. S 734

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvilket regelsæt findes der for DMU's offentliggørelse af de undersøgelser, som Miljøstyrelsen bestiller hos dem?«

Begrundelse

Det hævdes fra flere sider, at det er vanskeligt for DMU at få lov til at offentliggøre undersøgelserne. Det har derfor interesse at kende det regelsæt, som beskriver offentliggørelsesmulighederne.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Miljøstyrelsen indgår to typer af aftaler med DMU omkring rekvireret arbejde: samarbejdsaftaler og kontrakter.

Samarbejdsaftaler benyttes, når projekter samfinansieres af Miljøstyrelsen og DMU. I

samarbejdsaftaler benyttes en standard, hvor aftalens regler vedrørende offentliggørelse lyder: »Parterne er enige om ikke at offentliggøre resultatet af undersøgelsesarbejdet, før projektet er afsluttet, medmindre andet er aftalt i projektets styringsgruppe. Da projektet er et samarbejdsprojekt, er parterne berettigede til at offentliggøre den endelige rapport, når denne foreligger.«

Kontrakter anvendes, når Miljøstyrelsen betaler den fulde pris for det rekvirerede arbejde. I kontrakterne, der også anvendes ved rekvireret arbejde i andre institutioner, benyttes en standardformulering, der lyder: »Miljøstyrelsen har ophavsretten og enhver anden rettighed til rapporten, det under projektet udviklede programmel samt materiale og data, der tilvejebringes ved undersøgelsen. Den generelle viden, som firmaet opnår i forbindelse med nærværende kontrakt, er firmaet dog berettiget til at anvende i anden sammenhæng.«

Det aftales, hvorvidt offentliggørelse sker i form af en DMU-rapport eller som et led i en af Miljøstyrelsens projektsier. Sædvanligvis er det rekvirenten – dvs. Miljøstyrelsen – der udgiver rapporten med resultatet af undersøgelsen.

Spm. nr. S 735

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvilke undersøgelser har Miljøstyrelsen bestilt de seneste 5 år hos DMU, hvornår er de afleveret til Miljøstyrelsen, og hvornår er de offentliggjort?«

Begrundelse

Med den korte tidsrække skulle det være muligt at be- eller afkræfte påstandene om Miljøstyrelsens langsommelighed med offentliggørelse af DMU-undersøgelser. Besvarelsen bedes opstillet i tabelform.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har bedt Miljøstyrelsen udarbejde den ønskede oversigt. Når den foreligger umiddel-

bart efter nytår, vil jeg sende den til Miljø- og Planlægningsudvalget til orientering.

Spm. nr. S 736

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvad de tyske grænseværdier for dioxin i slam er, og vil ministeren oplyse andre landes grænseværdier, for så vidt de er ministeren bekendt?«

Svar (21/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
I de tyske regler for anvendelse af slam er grænseværdien for indhold af dioxin fastsat til 100 ng/kg tørstof. Til sammenligning kan det oplyses, at der ved de foreløbige analyseresultater er fundet indhold på gennemsnitligt 20 ng/kg tørstof (dioxinækvivalenter) i dansk slam.

Der er ifølge Miljøstyrelsen ikke fastsat grænseværdier for indholdet af dioxin i slam i vore øvrige nabolande.

Spm. nr. S 737

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren oplyse ministeriets kvalitetskrav til slam, for så vidt angår dioxin i slam, og på hvilken måde adskiller de sig fra grænseværdier?«

Begrundelse

Det fremgår, at ministeren ikke i øjeblikket ønsker grænseværdier på dioxin i slam, men i svaret på spørgsmål nr. S 528 skriver ministeren, at han lægger afgørende vægt på, at kvaliteten af slammet bliver overvåget, så det sikres, at alene slam, der overholder kvalitetskravene, udbringes. Det er disse kvalitetskrav, som ønskes oplyst.

Svar (20/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Betegnelsen kvalitetskrav skal i denne sammenhæng forstås som et samlebegreb for slamkvaliteten.

I arbejdsgruppen vedrørende miljøfremmede stoffer i slam arbejdes der med metoder til at fastslå effekten af slam i jord. En sådan effekt kan give et billede af slammets kvalitet og vil kunne udbygges med egentlige grænseværdier for udvalgte stoffer.

Det overordnede kvalitetskrav til slam er – i den nugældende bekendtgørelse – fastsat ved egentlige grænseværdier for 7 tungmetaller samt en bestemmelse om, at slammet ikke må indeholde væsentlige mængder af miljøskadelige stoffer.

På nuværende tidspunkt er der ikke fastsat grænseværdier for indholdet af dioxin i slam, og de foreløbige resultater af dioxinmålinger i dansk slam viser, at indholdet er lavt. Det er derfor, jeg har bedt Miljøstyrelsen om at overvåge udviklingen, så der løbende kan tages stilling til, om der er behov for fastsættelse af egentlige grænseværdier, der skal indgå i de rutinemæssige slamanalyser.

Spm. nr. S 786

Til indenrigsministeren (14/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Hvad agter ministeren at foretage sig i forlængelse af offentliggørelsen af betænkningen om afviklingen af Sveriges atomkraftværker, herunder navnlig det forhold, at Barsebäckværket ikke bliver det første, som foreslås afviklet?«

Svar (27/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss): Så snart jeg har haft lejlighed til at sætte mig nærmere ind i den komplette rapport fra den svenske energikommission, agter jeg at tage kontakt til den svenske regering med henblik på at få et snarligt møde i stand.

Jeg vil under mødet understrege vigtigheden af, at den svenske regering i den kommende hørings- og forhandlingsfase inddrager de danske synspunkter om en fremskyndet lukning af

Barsebäckværket, herunder at værket er fejlplaceret med en beliggenhed kun 20 km fra København, og at denne fejlplacering bliver mere og mere åbenlys i takt med værkets alder. For mig at se er det således oplagt, at Barsebäck er blandt de værker, der skal nedlægges først.

Spm. nr. S 804

Til miljø- og energiministeren (18/12 95) af:
Niels J. Langkilde (KF):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 528 oplyse, hvordan kvalitetskravene, som slammen skal overholde, er defineret med hensyn til dioxin, og hvilke dioxinværdier der medfører, at Miljøstyrelsen skal underrette ministeren?«

Begrundelse

Det konstateres med tilfredshed, at der er tale om meget små mængder dioxin i det hidtil analyserede slam, men selv om der ikke er fastsat en grænseværdi, er det vigtigt at vide for de involverede parter, hvornår man forventer der reageres.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Som der blev redegjort for i min besvarelse af dit spørgsmål nr. S 737, er kvalitetskrav til slam en bred betegnelse for den samlede slamkvalitet og omfatter ikke grænseværdier for alle stoffer.

Kilderne til dioxinforurening er primært virksomheder, hvor organisk materiale eller metaller opvarmes (f.eks. affaldsforbrænding, metalstøberier og lign.). Herved dannes dioxiner, der frigives til luften. Fra luften deponeres dioxinen på jorden, herunder veje og andre befæstede arealer, og bidrager ad den vej til slammets dioxinindhold.

Som led i overvågningen af udviklingen i dioxinbelastningen – som jeg har bedt Miljøstyrelsen om at foretage – forventer jeg at blive orienteret, hvis belastningen viser sig at være stigende i forhold til det nuværende niveau.

Det kan i øvrigt oplyses, at Miljøstyrelsen har besluttet at igangsætte et projekt, der beskriver

udviklingen i dioxinbelastningen fra 1991 til i dag.

Ad spm. nr. S 317

Fra sundhedsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Ester Larsen (V) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 1252, var sålydende:

Til sundhedsministeren (1/11 95) af:

Ester Larsen (V):

»Kan ministeren bekræfte, at det er hæmmende for forebyggelsesindsatsen, at fysioterapeuters forebyggende undervisning af sygdomstruede, handicappede og andre er underlagt momspligt, hvis undervisning finder sted i egne lokaler med anvendelse af træningsudstyr?«

Supplerende svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

I min foreløbige besvarelse af 15. november 1995 orienterede jeg om, at jeg til brug for mit endelige svar havde forelagt spørgsmålet for skatteministeren.

Skatteministeren har nu oplyst, at fysioterapi er momsfri efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 1, om momsfrihed for »egentlig sundhedspleje«, hvis behandlingen er tilskuds- eller refusionsberettiget efter sygesikringslovgivningen, dvs. der skal være tale om behandlinger, der er godkendt af det offentlige som sundhedspleje.

Momsfritagelsen gælder også den forebyggende fysioterapeutiske undervisning, som efter sygesikringsloven giver patienten ret til refusion eller tilskud.

Er den forebyggende undervisning imidlertid ikke momsfri efter bestemmelsen i § 13, stk. 1, nr. 1, kan undervisningen kun fritages for moms, hvis den kan falde ind under bestemmelsen i momslovens § 13, stk. 1, nr. 3, om momsfrihed for visse former for undervisning.

Skatteministeren har endvidere oplyst, at der ved Momsnævnet verserer en del principielle sager om momspligt ved undervisning i brug af træningsredskaber i f.eks. motionscentre.

Momsnævnet, der har den endelige administrative afgørelse i sager om momsfrihed efter § 13, forventes snart at træffe afgørelse i sagerne.

Momsnævnets afgørelser vil blive offentliggjort, og Told- og Skattestyrelsen vil vejlede told- og skatteregionerne, således at der sikres en ensartet praksis på området i alle regioner.

Spm. nr. S 749

Til sundhedsministeren (13/12 95) af:

Ester Larsen (V):

»Kan ministeren oplyse, hvornår den bebudede redegørelse og vejledning fra Sundhedsstyrelsen vedrørende HCV look-back foreligger?«

Svar (21/12 95)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsens redegørelse med tilhørende udkast til vejledning er i dag oversendt til Folketingets Sundhedsudvalg til besvarelse af spørgsmål nr. 82, som udvalget har stillet den 2. november 1995 (Alm. del - bilag 75), apoteker; medicin (Offentligt).

Spm. nr. S 659

Til finansministeren (3/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren foranstalte en uvildig undersøgelse af, om staten betaler for meget for løsningen af større edb-opgaver hos Dan Computer Management A/S?«

Begrundelse

Datacentralen A/S udskilte edb-driftsfunktionerne 1. juni 1993 og indgik en strategisk alliance med Mærsk Data A/S om etablering af driftselskabet Dan Computer Management A/S. Datacentralen A/S og Mærsk Data A/S ejer hver 50 pct. af aktiekapitalen i Dan Computer Management A/S. Meget tyder på, at staten betaler alt for meget for løsningen af større edb-opgaver hos Dan Computer Management A/S.

Det mest anvendte mål for kapacitetsforbrug til større edb-opgaver er MIPS (Millions of Instructions Per Second). Prisen pr. MIPS har været ca. 9.000 kr. pr. måned i 1995 ved tilbud til virksomheder i den private sektor svarende til ca. 108.000 kr. pr. år.

Dan Computer Management A/S havde ved årsskiftet ca. 1.000 MIPS installeret svarende til en årsomsætning på ca. 108 mio. kr. Omsætningen i Dan Computer Management A/S i 1994 var ifølge det offentliggjorte regnskab 450 mio. kr. Heraf stammer dog en mindre del fra andre kilder end salg af edb-kapacitet.

Den manglende sammenhæng mellem Dan Computer Management A/S' omsætning og edb-kapacitet peger på, at visse af selskabets kunder betaler alt for meget for løsningen af større edb-opgaver. Det er ikke sandsynligt, at Dan Computer Management A/S' private kunder betaler meget over markedsprisen for løsningen af større edb-opgaver. Alt taler for, at det er staten, der som Dan Computer Management A/S' største kunde betaler alt for meget for løsningen af sine større edb-opgaver.

På baggrund af denne situation bør ministeren foranstalte en uvildig undersøgelse af, om staten betaler for meget for løsningen af sine større edb-opgaver hos Dan Computer Management A/S.

Svar (12/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg kan oplyse, at der er igangsat en proces med henblik på at finde en strategisk samarbejdspartner til Datacentralen, som ejer 50 pct. af aktierne i Dan Computer Management. En af statens målsætninger – som IT-storkunde – med denne proces er at sikre den fornødne konkurrence på det danske IT-marked, jf. mit svar på spørgsmål nr. S 661.

Det danske IT-marked er kendetegnet ved, at det har udviklet sig fra en situation med meget få udbydere og dermed ringe konkurrence til et mere og mere konkurrencepræget marked.

Den overvejende tendens er, at de statslige institutioner med jævne mellemrum udbyder deres IT-opgaver. Netop udbud af IT-opgaverne på et velfungerende marked er efter min opfattelse blandt de bedste garantier for, at der tilbydes kvalitetsmæssigt gode løsninger, samt at priserne bliver holdt nede.

Med henvisning til ovenstående finder jeg det ikke hensigtsmæssigt at iværksætte en særskilt uvildig undersøgelse af, om staten betaler for meget for løsningen af større edb-opgaver hos Dan Computer Management, herunder hvorvidt der i henhold til EU-reglerne er tale om ulovlig statsstøtte.

Spm. nr. S 660

Til finansministeren (3/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren foranstalte en uvildig undersøgelse af, om staten betaler en sådan overpris for løsningen af større edb-opgaver hos Dan Computer Management A/S, at der i henhold til EU-reglerne er tale om ulovlig statsstøtte?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 659.

Svar (12/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål S 659.

Spm. nr. S 661

Til finansministeren (3/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvilke planer har regeringen om salg af Datacentralen A/S og statens aktier i Dan Computer Management A/S?«

Svar (12/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Som nævnt i svaret på spørgsmål nr. S 659 er der igangsat en proces med henblik på en strategisk styrkelse af Datacentralen. Der er ikke på forhånd valgt nogen løsning for denne proces. Et salg af en del af aktierne i Datacentralen og dermed også Dan Computer Management vil dog være en naturlig udgang på processen.

I løbet af efteråret er Datacentralen blevet præsenteret for en række potentielle samarbejdspartnere, og det ventes, at der i løbet af foråret 1996 kan indgås en aftale. Et element i en sådan aftale vil formentlig være, at staten sælger en del af sine aktier i Datacentralen.

Spm. nr. S 669

Til forskningsministeren (4/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er ministeren enig i Telestyrelsens beslutning om, at det telefonanlæg, som andelsboligforeningen St. Classenshus har fået installeret, ikke er lovligt i henhold til bekendtgørelse nr. 503 af 22. juni 1995 om bredbåndsnets og tjenester i lokalområder?«

Svar (15/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Forskningsministeriet har behandlet en klage fra andelsboligforeningen St. Classenshus over Telestyrelsens afgørelse. Som det fremgår af vedlagte kopi af Forskningsministeriets brev af 14. december 1995 til anlægsejerens advokat, har ministeriet efter en vurdering af sagen bekræftet Telestyrelsens afgørelse.

Bilag 1

Advokat Arne Linde Olsen 14. december 1995
Oslo Plads 16
2100 København Ø

Klage over afgørelse truffet af Telestyrelsen vedrørende installation af PABC med tilhørende internt net i andelsboligforeningen St. Classenshus

Ved brev af 23. november 1995 har De som advokat for A/B St. Classenshus indgivet en klage over en afgørelse truffet af Telestyrelsen ved brev af 21. november 1995 vedrørende installation af PABC med tilhørende internt net i andelsboligforeningen St. Classenshus, Østerbro.

Ved brev af 1. december 1995 har Forskningsministeriet meddelt, at Deres klage har opsættende virkning, indtil ministeriet har truffet

afgørelse i sagen. Samtidig blev Telestyrelsen anmodet om en udtalelse i sagen. Telestyrelsens udtalelse foreligger nu, jf. nedenfor.

I klagen gøres det gældende, at det etablerede telefonanlæg er lovligt efter de nugældende regler. Som begrundelse herfor henvises til følgende:

- At adgangen til at anlægge bredbåndsnets i lokalområder er liberaliseret.
- At definitionen for et bredbåndsnets i henhold til bekendtgørelse nr. 503 af 22. juni 1995 om bredbåndsnets og tjenester i lokalområder, § 2, stk. 1, synes at være et net, som er i stand til at transportere mere end 2,048 Mbit/s eller med en båndbredde på over 2 MHz i et analogt system.
- At der ikke i bekendtgørelsen ses at være belæg for den fortolkning, som Telestyrelsen anlægger vedrørende begrebet bredbåndsnets, idet henvisningen til transmissionshastighed vil være illusorisk, såfremt kablerne skulle være identiske – altså med samme egenskaber som koaksialkabler og lyslederkabler.
- At det afgørende ved fortolkningen af bredbåndsnets er, at det pågældende net er i stand til at transportere mere end 2,048 Mbit/s og det net, der er etableret i ejendommen St. Classenshus, er i stand til at transportere med en væsentlig større hastighed.

Telestyrelsen har i sin afgørelse af 21. november 1995 lagt vægt på, at »cirkulære 9-kabler« hverken er koaksialkabler eller lyslederkabler eller lignende bredbåndskabler, men at disse kabler anvendes i bl.a. Tele Danmarks smalbåndsnets.

Telestyrelsen har efterfølgende, på baggrund af Deres klage, uddybende oplyst følgende, jf. vedlagte udtalelse af 1. december 1995:

- At et bredbåndsnets, som det også fremgår af Telestyrelsens afgørelse, i bekendtgørelsens § 2, stk. 1, er defineret som »transmissionsanlæg baseret på koaksialkabler, lyslederkabler eller lignende bredbåndskabler samt radioanlæg, der er i stand til at transmittere mere end 2,048 Mbit/s eller en båndbredde på over 2 MHz i et analogt system«.
- At denne definition er udformet på baggrund af bemærkningerne til lovforslag nr. L 233 af 20. april 1995, hvor det af de almindelige bemærkninger vedrørende liberalisering af bredbåndsnets i lokalområder fremgår, at »Bredbåndsnets vil defineret som afsondret fra det almindelige abonnentledningsnet, der benyttes til Tele Danmark

A/S smalbåndstjenester, herunder telefoni«, samt indholdet af de politiske drøftelser forud for liberaliseringen, hvor det efter Telestyrelsens opfattelse var forudsat, at liberaliseringen kun skulle omfatte bredbåndsinfrastruktur baseret på f.eks. koaksialkabler og lysledere og ikke eksempelvis kobberkabler («twisted pairs»), selv om disse principielt er i stand til at transmittere mere end 2,048 Mbit/s.

- Med hensyn til forståelsen af den pågældende definition anfører Telestyrelsen, at definitionen af et bredbåndsnat består af to kriterier, idet transmissionsanlægget dels skal være baseret på koaksialkabler, lyslederkabler eller lignende bredbåndskabler, og dels skal kunne transmittere mere end 2,048 Mbit/s eller en båndbredde på over 2 MHz i et analogt system.

Selv om et »cirkulære 9-kabel« som anført af klager over kortere afstande vil kunne transportere signaler med en væsentlig større hastighed end 2,048 Mbit/s, er kablet således efter Telestyrelsens opfattelse ikke et lignende bredbåndskabel, idet det typisk anvendes til smalbåndstjenester, som telefoni, og idet det ikke vil kunne benyttes til transport af bredbåndstjenester over større afstande.

Det er uomtvistet, at den omhandlede installation er udført med et »cirkulære 9-kabel«.

Det afgørende for behandlingen af Deres klage er således, om denne type infrastruktur er omfattet af de typer infrastruktur, der er blevet liberaliseret i trin 1-lovgivningen og udmøntet i bestemmelserne i bekendtgørelsen om bredbåndsnat og -tjenester i lokalområder.

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 233 af 20. april 1995 er der i afsnittet »Liberalisering af bredbåndsnat i lokalområder« side 5, 2. spalte, nærmere angivet, hvilken infrastruktur der er omfattet af liberaliseringen. Heraf fremgår følgende:

- »Bredbåndsnat vil definatorisk blive afsondret fra det almindelige abonnentledningsnat, der benyttes til Tele Danmarks A/S smalbåndstjenester, herunder telefoni.«
- »Via de liberaliserede bredbåndsnat skal alle teletjenester kunne udbydes, herunder telefoni, selv om disse traditionelt udbydes via smalbåndstjenester. Da en liberalisering af smalbåndsnat i lokalområder har nøje sammenhæng med spørgsmålet om, hvorledes der fremover skal sikres landsdækkende forsyning af smalbåndstjenester, indgår denne

liberalisering naturligt i de fremtidige overvejelser i forbindelse med trin 2.«

Det er således i bemærkningerne til lovforslaget klart tilkendegivet, at smalbåndsnat ikke er omfattet af liberaliseringen i trin 1.

I bekendtgørelse nr. 503 af 22. juni 1995 indgår, som det også fremgår af Telestyrelsens udtalelse, i § 2, stk. 1, følgende definition af bredbåndsnat:

- »Ved et bredbåndsnat forstås transmissionsanlæg baseret på koaksialkabler, lyslederkabler eller lignende bredbåndskabler samt radioanlæg, der er i stand til at transmittere mere end 2,048 Mbit/s eller en båndbredde på over 2 MHz i et analogt system.«

Bekendtgørelsen stiller således to krav til den anvendte infrastruktur, for at den kan karakteriseres som bredbåndsnat:

1. Den skal være baseret på koaksialkabler, lyslederkabler eller lignende bredbåndskabler samt radioanlæg.
2. Den skal være i stand til at transmittere mere end 2,048 Mbit/s eller en båndbredde på over 2 MHz i et analogt system.

Forskningsministeriet kan derfor ikke give Dem medhold i Deres fortolkning af begrebet bredbåndsnat, hvorefter det skulle være tilstrækkeligt, at nettet er i stand til at transportere mere end 2,048 Mbit/s.

Med hensyn opfyldelsen af den første del af den ovenfor nævnte definition finder Forskningsministeriet ikke, at installationen i andelsboligforeningen St. Classenshus opfylder kravet til anvendt infrastruktur, idet der ikke er tale om et bredbåndslignende kabel.

Forskningsministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at fortolkningen af begrebet bredbåndslignende kabler må ske på baggrund af ovennævnte lovbemærkninger, hvoraf klart fremgår, at infrastruktur, der traditionelt anvendes til almindelige smalbåndstjenester, ikke vil blive omfattet af liberaliseringen.

Forskningsministeriet finder på den baggrund ikke grundlag for at tilsidesætte Telestyrelsens fortolkning, hvorefter det kræves, at andre lignende bredbåndskabler for at være omfattet af bekendtgørelsen skal kunne transmittere bredbåndstjenester med en hastighed og rækkevidde svarende til de traditionelle bredbåndskabler, der er positivt oplyst i bekendtgørelsen.

Forskningsministeriet skal således bekræfte Telestyrelsens afgørelse, hvorefter det telefonanlæg, der er etableret i andelsboligforeningen

St. Classenshus, og hvis installationen er udført med »cirkulære 9-kabler«, ikke kan betragtes som et bredbåndsnet og derfor ikke lovligt har kunnet etableres i medfør af bekendtgørelse nr. 503 af 22. juni 1995 om bredbåndsnet og -tjenester i lokalområder.

Anlægget er som følge heraf etableret i strid med Tele Danmark A/S koncession.

Forskningsministeriets afgørelse indebærer, at Tele Danmark A/S er berettiget til på baggrund af ministeriets afgørelse at afbryde forbindelsen til det offentlige telenet.

Telestyrelsen og Tele Danmark A/S modtager kopi af dette brev.

Med venlig hilsen
Jane Eis Larsen

Bilag 2

Telestyrelsen
Den 1. december 1995

Forskningsministeriet
Bredgade 43
1260 København K

Klage over afgørelse truffet af Telestyrelsen vedrørende installation af PABC med tilhørende internt net i andelsboligforeningen St. Classenshus

Forskningsministeriet har ved brev af 29. november 1995 anmodet Telestyrelsen om en udtalelse vedrørende advokat Arne Linde Olsens klage over Telestyrelsens afgørelse af 21. november 1995 i ovennævnte sag.

I klagen gøres det gældende, at det af A/B St. Classenshus etablerede telefonanlæg er lovligt efter nugældende regler.

Til støtte for dette synspunkt gør advokaten gældende, at der ikke i bekendtgørelse nr. 503 af 22. juni 1995 om bredbåndsnet og -tjenester i lokalområder findes belæg for Telestyrelsens fortolkning af, hvornår der foreligger et bredbåndsnet. Ifølge advokat Arne Linde Olsen er det afgørende punkt, om nettet er i stand til at transportere mere end 2,048 Mbit/s, hvilket efter det oplyste gør sig gældende i det etablerede net.

Telestyrelsen skal anføre, at et bredbåndsnet, som det også fremgår af Telestyrelsens førnævnte afgørelse, i bekendtgørelsens § 2, stk. 1, er defineret som »transmissionsanlæg baseret

på koaksialkabler, lysleder­kabler eller lignende bredbånds­kabler samt radioanlæg, der er i stand til at trans­mittere mere end 2,048 Mbit/s eller en bånd­bredde på over 2 MHz i et analogt system«.

Denne definition er udformet på baggrund af bemærkningerne til lovforslag nr. L 233 af 20. april 1995, hvor det af de almindelige bemærkninger vedrørende liberalisering af bredbåndsnet i lokalområder fremgår, at »bredbåndsnet vil definatorisk blive afsondret fra det almindelige abonnentledningsnet, der benyttes til Tele Danmark A/S' smal­båndstjenester, herunder telefoni« samt indholdet af de politiske drøftelser forud for liberaliseringen, hvor det efter Telestyrelsens opfattelse var forudsat, at liberaliseringen kun skulle omfatte bredbåndsinfrastruktur baseret på f.eks. koaksialkabler og lysledere og ikke eksempelvis kobberkabler (»twisted pairs«), selv om disse principielt er i stand til at trans­mittere mere end 2,048 Mbit/s.

Definitionen af et bredbåndsnet bygger på to kriterier, idet transmissionsanlægget dels skal være baseret på koaksialkabler, lysleder­kabler eller lignende bredbånds­kabler, og dels skal kunne trans­mittere mere end 2,048 Mbit/s eller en bånd­bredde på over 2 MHz i et analogt system.

Selv om et »cirkulære 9-kabel« som anført af klager over kortere afstande vil kunne transportere signaler med en væsentlig større hastighed end 2,048 Mbit/s, er kablet efter Telestyrelsens opfattelse ikke et lignende bredbånds­kabel, idet det typisk anvendes til smal­båndstjenester, som telefoni, og idet det ikke vil kunne benyttes til transport af bred­båndstjenester over større afstande.

Advokat Arne Linde Olsen anfører i sit brev, at bekendtgørelsens henvisning til transmissions­hastighed ville være illusorisk, såfremt der var et krav om, at kablet skulle være identiske og dermed have samme egenskaber som koaksialkabler og lysleder­kabler.

Telestyrelsen har i sin afgørelse gjort rede for, at de typiske egenskaber for koaksialkabler og lysledere er væsensforskellige, idet transmissions­kapaciteten for koaksialkabler i systemer i det mellemcentrale net typisk rækker til hastigheder på 34 Mbit/s, mens den tilsvarende hastighed for lysleder­kabler er minimum 140 Mbit/s.

Definitionen af et bredbåndsnet er i bekendtgørelsen gjort teknologi­uafhængig ved at tillade benyttelse af andre lignende bredbånds­kabler,

såfremt sådanne findes. For at der kan være tale om et lignende bredbåndskabel, bør det efter Telestyrelsens opfattelse kunne transmittere bredbåndstjenester med en hastighed og rækkevidde svarende til de traditionelle bredbåndskabler, der positivt er oplistet i bekendtgørelsen.

Hvis en transmissionshastighed på over 2,048 Mbit/s over meget korte afstande alene ville kunne definere et kabel som værende et bredbåndskabel, medfører dette reelt et bortfald på Tele Danmarks A/S' eneret på at anlægge smalbandsnet, hvilket, jf. de ovenfor citerede lovbemærkninger, aldrig har været hensigten.

Med venlig hilsen
Finn Petersen/Jette Nielsen

Spm. nr. S 719

Til trafikministeren (11/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Hvorfor svækker ministeren den kompetence, som bestyrelsen for DSB har, ved at gribe ind i dennes ønske om at nedlægge godsbanen mellem Bramming og Grindsted?«

Begrundelse

Det fremgår af et telegram fra Ritzaus Bureau den 8. december, at ministeren har modsat sig DSB's bestyrelses ønske om at nedlægge godsbanen mellem Bramming og Grindsted. Ministerens beslutning om at gribe ind i bestyrelsens forretningsdispositioner kan let få den konsekvens, at politiske indgreb i DSB's forretningsdispositioner vil gribe om sig. Det vil være til skade for intentionerne om en mere forretningsmæssig og professionel ledelse af DSB, som oprettelsen af en bestyrelse for DSB var udtryk for.

Svar (27/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg kan oplyse, at der i det nævnte telegram fra Ritzaus Bureau den 8. december 1995 er tale om en misforståelse. DSB's bestyrelse har nemlig ikke indstillet til mig at nedlægge godsbanen

Bramming-Grindsted. Der er således ikke tale om et modsætningsforhold mellem mig og DSB's bestyrelse i denne sag.

Jeg skal derudover tilføje, at DSB kan indstille baner til lukning, men det er alene Folketinget, der tager beslutning om såvel opretholdelse som nedlæggelse af baner.

Spm. nr. S 742

Til arbejdsministeren (12/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Indeholder lov om vagtvirksomhed regler, som sigter på at beskytte medarbejdernes arbejdsmiljø, og udfører Arbejdstilsynet i givet fald kontrol med disse reglers overholdelse?«

Svar (20/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at lov nr. 266 af 22. maj 1986 om vagtvirksomhed med senere ændringer i sin helhed administreres af Justitsministeriet, og at den således falder uden for Arbejdsministeriets myndighedsområde.

Arbejdstilsynet fører derfor ikke kontrol med reglerne i loven.

Jeg kan supplerende oplyse, at arbejde som vægter/vagt er omfattet af arbejdsmiljølovgivningen.

Spm. nr. S 743

Til arbejdsministeren (12/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Efterlever Post Danmark de regler i lov om vagtvirksomhed, som sigter på at beskytte arbejdsmiljøet?«

Svar (20/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at lov nr. 266 af 22. maj 1986 om vagtvirksomhed med senere ændringer i sin helhed administreres af Justitsministeriet.

Det er således Justitsministeriet, der påser, om reglerne overholdes.

Spm. nr. S 752

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Finder ministeren det hensigtsmæssigt, at Ørestadsselskabet i deres beslutningsgrundlag, jf. Cowiconsults rapport af 12. oktober 1994, ikke har undersøgt kombinationen af sporvogn i gadeniveau sammen med førerbetjent lightrail, og vil ministeren i denne forbindelse oplyse, hvem der har truffet denne beslutning og hvornår?«

Begrundelse

I Cowiconsults rapport af 12. oktober 1994 er der på side 4 oplistet nedenstående 3 tekniske løsninger:

1. Automatisk minimetro
2. Sporvogn i gadeniveau
3. Førerbetjent lightrail

Rapporten belyser derfor ikke den typiske europæiske anvendelse af lightrailsystemet, hvor kombinationen af en ubane i tunnel og overfladebetjening er udbredt i mange byer. Dette er lightrailsystemets stærke side kontra det lidet fleksible minimetrosystem.

Ørestadsselskabet fremhæver endvidere byerne Köln, Düsseldorf og Stuttgart som et eksempel på metrosystemet i tyske byer. Disse byer har netop kombinationen af tunnelført og overfladelightrail. Dette giver en meget fleksibel kollektiv trafikafvikling af høj kvalitet, fordi systemerne spiller sammen, hvilket ikke er tilfældet for det isolerede minimetrokoncept.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Ifølge Ørestadsloven skal Ørestadsselskabet undersøge forskellige letbanesystemer, bl.a. moderne bybaner og automatiske banesystemer som f.eks. minimetro. Beslutningen om, hvilke tekniske løsningsmuligheder der skal undersøges, er i overensstemmelse med loven truffet af Ørestadsselskabet.

Jeg har derfor forelagt spørgsmålet for selskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I begrundelsen for spørgsmålet efterlyses en belysning af »den typiske europæiske anvendelse af lightrailsystemet, hvor kombinationen

af en ubane i tunnel og overfladebetjening er udbredt i mange byer.«

I de europæiske storbyområder har de skinnearne kollektive transportmidler fulgt en række forskellige udviklingsmønstre. Fælles for de fleste udviklingsmønstre er dog, at man har påbegyndt anlæg af metroer og i takt hermed afviklet sporvejslinjer.

De forskellige udviklingsmønstre kan kort resumeres således:

- I en række storbyer, f.eks. London, Paris, Vestberlin, Hamburg, Stockholm og Madrid, har man ført udviklingen til ende og helt eller næsten helt afviklet sporvejsdriften.
- I andre storbyer er udviklingen påbegyndt, men ikke ført til ende, det vil sige, at byen har både et metrosystem og et sporvejsystem. Det gælder f.eks. München, Nürnberg, Østberlin, Wien, Rom og Milano.
- I nogle, især tyske, storbyer har man i stedet for anlæg af et helt nyt metronet påbegyndt en glidende ombygning af sporvejsnettet hen imod metrostandard. Det vil sige, at banen i første omgang befares af sporvejsmateriel, indtil hele strækningen er fuldt ombygget til metrodraft. I Tyskland tales om Stadtbahnkonceptet, i Bruxelles om Premetro.
- I en række storbyer har man helt afskaffet sporvejsnettet og først senere begyndt at opbygge et metronet. Det gælder byer som Newcastle, Lyon, Lille og nu altså også København.
- Endelig findes der to eksempler, Manchester og Sheffield, på, at storbyer, efter at sporvejsnettet var afskaffet, ikke bygger metro, men i stedet genindfører sporvejsdrift i de centrale bydele.

Der findes imidlertid ingen eksempler på, at storbyer, hvor sporvejsdriften én gang er afviklet, har opbygget et blandet metro- og sporvejsystem. Det af spørgeren fremhævede kombinerede system er således alene kendt som en mulig overgangsløsning i storbyer, der har bevaret sporvejsdriften. Tendensen i nye metrobyer som Lyon og Lille er den modsatte. I lighed med de fleste ældre metrosystemer, f.eks. London, Paris, Berlin, Hamburg og Stockholm, opbygges metronettet i disse byer som teknisk set uafhængige linjer, således at man opnår en stor robusthed over for, at problemer på én linje breder sig til hele systemet.

Den fuldstændige adskillelse fra gadetrafikken og den tekniske adskillelse af de enkelte linjer er årsagen til, at de fleste vesteuropæiske

metrosystemer har en overbevisende høj drifts-pålidelighed. I modsætning hertil er Akilleshæ-len på Københavns S-bane-net netop integratio-nen af i alt 6 banelinjer på strækningen mellem Hovedbanegården og Svanemøllen.

Uanset at en kombination af metro og gade-sporvej således ikke kendes fra europæiske storbyer, der har afskaffet sporvejsnettet, har Ørestadsselskabet alligevel medtaget en sådan løsning i sin sammenligning af banesystemer.

Blandt de løsningsmuligheder, som Øre-stadsselskabet har undersøgt, indgår der således en førerbetjent lightrail, der er en kombination af en tunnelbane og en overfladebane. Det undersøgte lightrailprojekt forudsætter kørsel i tunnel mellem Forum Station på Frederiksberg og Christmas Møllers Plads på Amager, i alt ca. 5 km. Den resterende del af lightrailstrækning-en, eller ca. 17 km, er overfladebane, der kører dels på gadestrækninger dels i egen linjeføring, hvor dette er muligt. Der henvises til vedlagte rapport »Systemsammenligning, Resumé af dis-positionsforslag, februar 1995«. (Ikke optrykt her).

Den af spørgeren efterspurgt løsning er såle-des undersøgt, og den er indgået i selskabets beslutningsgrundlag på lige fod med en gade-sporvogn og en minimetro.«

Spm. nr. S 753

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvornår kriterierne for undersøgelsen af valg af linjeføring, systemvalg m.v. blev fastlagt – og i denne forbindelse oply-se, om ministeren finder det hensigtsmæssigt, at spørgsmålet om »banen skal være automatisk kørende med synligt servicepersonale eller førerbetjent« har været en af de afgørende prio-riteter for Ørestadsselskabet?«

Begrundelse

I Cowiconsults rapport anføres følgende: »To beslutninger har afgørende indflydelse på systemets udformning:

- Skal der køres ude af niveau med den øvrige trafik – helt eller delvis.
- Skal banen være automatisk kørende med synligt servicepersonale eller førerbetjent.«

Ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 468 forekommer derfor forkert, da det her fremhæ-ves, at ovennævnte ikke har været af afgørende betydning.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselska-bet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Kriterierne – som blev fastlagt forud for bestyrelsens valg af banesystem i oktober 1994 – for valg af banesystem har været følgende:

- Passagerernes behov:
- høj hastighed
- stor hyppighed
- høj driftssikkerhed
- Miljø:
- flest muligt i kollektiv trafik
- færrest miljøgener både i anlægsfase og under drift
- færrest trafikulykker
- Økonomi:
- anlægsomkostninger
- driftsudgifter og driftsindtægter.

Ud fra disse kriterier valgte selskabets besty-relse minimetroen.

Spørgsmålet om automatisk kørsel kontra førerbetjent kørsel har, således som det også fremgår af finansministerens svar på spørgsmål nr. S 468, ikke haft betydning for Ørestadssel-skabets valg af banesystem. Dette spørgsmål er der først efterfølgende blevet taget stilling til.«

Spm. nr. S 754

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Mener ministeren, at Ørestadsselskabets beslutningsgrundlag for systemvalg i tilstræk-keligt omfang har behandlet sammenhængen og overgangene mellem den eksisterende kollekti-ve trafik og Ørestadsbanen – samt behandlet spørgsmålet om en fortsat udbygning af den kollektive trafikbetjening?«

Begrundelse

HT var ikke på beslutningstidspunktet blevet hørt i sagen, og HT har planlægningskompetencen i HT-området for trafikplanlægning.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Bybanen indgår i Kollektiv Trafikplan 1993 udarbejdet af HT og DSB. Desuden er der udarbejdet et særskilt tillæg til Kollektiv Trafikplan 1993 om indpasningen af minimetroen i den samlede udbygning af det kollektive trafiknet i Hovedstadsområdet. Dette tillæg er udarbejdet af HT, DSB og Ørestadsselskabet i fællesskab.

HT har således ligesom DSB været inddraget i planlægningen af bybanen, ligesom bybanens sammenhæng med det eksisterende og fremtidige kollektive trafiksystem indgik som en del af grundlaget for Ørestadsselskabets valg af banesystem. Bl.a. var vurderingen af de tre banesystemers evne til at tilgodese passagerernes behov baseret på undersøgelser af disse systemers virkninger på det samlede kollektive trafiksystem.«

Spm. nr. S 755

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Kan ministeren bekræfte, at Ørestadsselskabet i deres beskrivelse, jf. Cowiconsults rapport af 12. oktober 1994, af det rullende materiel for lightrailsystemet har valgt et system med en af de tungeste og mindst fleksible enheder (50 t, 2,65 m brede og med indstigningshøjde på 100 cm), og at der findes langt mere fleksible og lette systemer i brug i Europa?«

Begrundelse

Disse forudsætninger fører automatisk til en kunstigt for stor budgetsætning for lightrailsystemet i sammenligningsgrundlaget lightrail/minimetro; f.eks. regnes med etablering af peronarlæg i gadeniveau med en højde på 100 cm.

I det øvrige Europa regnes som hovedregel med lettere, smallere og fleksible lavgulvsvogne på 30 t og 230 cm brede med direkte indstigning fra gadeniveau.

Det synes, som om man vil gøre lightrailsystemet mere klodset og dyrt, end det i virkeligheden er, og den manglende bedømmelse af det kombinerede lightrailsystem i overflade- og tunneltrafik med lavgulvsmateriel er en oplagt mangel og naturligvis umulig med det valgte rullende materiel.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at »i det øvrige Europa regnes som hovedregel med lettere, smallere og mere fleksible lavgulvsvogne på 30 t og 230 cm brede med direkte indstigning fra gadeniveau.«

Bredden på de af Ørestadsselskabet beskrevne lightrailvogne på 2,65 m er en standardbredde fastlagt i de tyske normer. Den tillader 2+2 sæder på tværs i vognen. Standarden er fulgt på alle tyske Stadtbahn/lichtrailssystemer. Standarden har også stor udbredelse uden for Tyskland, f.eks. er vognene på de to nye systemer i Manchester og Sheffield og overgangssystemet Sneltram i Amsterdam 2,65 m brede. 2,65 m er således de facto-standard for nye, tungt trafikerede systemer. Og den pågældende strækning i København er tungt trafikeret. Passagerprognoserne for såvel sporvognsløsning som lightrail-løsning anbringer disse systemer blandt de absolut tungest trafikerede systemer af deres type, og valget af bredden 2,65 m er derfor oplagt. Ældre sporvejssystemer er derimod normalt bundet af den sporafstand, som sporene engang er udlagt med. Her er vognbredden på 2,1 m og 2,3 m hyppigt forekommende. Også det nye franske sporvejsmateriel er typisk kun 2,3 m bredt.

Uanset at 2,65 m således er en indlysende standard for nyt materiel på en strækning med en så tung passagerbelastning, som der er tale om på bybanen i København, er også bredden 2,3 m nøje overvejet. Den sparede bredde viste sig imidlertid ikke tilstrækkelig til at muliggøre nogen væsentlig forbedring af gadetværsnittet.

Med hensyn til vognulvhøjden på 1,00 m gælder tilsvarende, at der er tale om en standardhøjde fastlagt i de tyske normer. Standarden er fulgt på de tyske Stadtbahn/lightrailssystemer og f.eks. på overgangssystemet Sneltram i Amsterdam. De visuelle problemer med lightrailøsningens i alt 5 stationer i gaderum har dog medført, at Ørestadsselskabet også har inddraget en lightrail med lavgulvsmateriel svarende til materiellet anvendt i sporvognsløsningen i systemsammenligningen. Der henvises til den under spørgsmål S 752 omtalte systemsammenligningsrapport.

Med hensyn til vægten på 50 t gælder tilsvarende, at der er forudsat anvendt sædvanligt forekommende nyere materiel, som benyttes på de tyske Stadtbahn/lightrailssystemer. Der er imidlertid supplerende foretaget en sammenligning med sporvogns- og lightrailmateriel med en vægt på 40 t. Med en vægt på 40 t for en 35 m lang og 2,65 m bred vogn er der tilstræbt det absolut letteste materiel på markedet. Det kan til sammenligning oplyses, at lavgulvsvognen fra Grenoble, der fortsat leveres, er 29 m lang, 2,3 m bred og vejer 44 t.«

Spm. nr. S 756

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Kan ministeren nævne nogle steder i Europa, hvor man som beskrevet i Ørestadsselskabets beslutningsgrundlag beslutter at anlægge et nødspor – i dette tilfælde via Amager Boulevard – Rådhuspladsen – på ca. 5 km, som ikke skal benyttes i daglig drift, og hvordan vil ministeren i øvrigt forklare, at disse spor og perronanlæg ikke skulle benyttes i daglig drift?«

Begrundelse

De trafikale fordele ved betjening af f.eks. Rådhuspladsen er ikke beskrevet, men kun den forøgede anlægsudgift til det ca. 5 km lange nødspor over Rådhuspladsen er medtaget. Rapporten må betegnes som misvisende og mangelfuld og ikke egnet som beslutningsgrundlag.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Det i sporvognsløsningen beskrevne nødspor eller omløb, som ikke er tænkt benyttet i daglig drift, men kun i tilfælde af driftsforstyrrelser, er medtaget for at gøre sporvognsløsningen så robust som mulig.

Det skal her tages i betragtning, at der i givet fald ville være tale om at etablere en sporvej igennem de tættest og mest trafikerede dele af en storby. Demonstrationer, klapp problemer på Knippelsbro, større brande, ulykker, cykelløb etc. vil give langt flere store afbrydelser, end tilfældet er for de systemer, der er ført under city i tunnel. For i nogen grad at kunne kompensere herfor er omløbet medtaget. Omløbet vil således under større afbrydelser gøre det muligt at føre sporvognstog fra Amagergrenene og Frederiksberggrenen frem til Hovedbanegården i stedet for Nørreport. Tilsvarende omløbsmuligheder fandtes i nettet hos de tidligere Københavns Sporveje og findes i dag i tungt trafikerede sporvejsnet som Karlsruhe og Göteborg. Göteborg Sporveje har i øvrigt deltaget som rådgiver for Ørestadsselskabet og har som sådan haft væsentlig indflydelse på alle driftsafviklingsmæssige spørgsmål.

At omløbet ikke er medtaget som en linje i normal drift med de betjeningsmæssige fordele, dette eventuelt kunne indebære, skyldes, at en sådan linje ikke indgår i lovgrundlaget for bybanen. Omløbet er derfor alene medtaget som et teknisk nødvendigt supplement til en sporvognsline igennem centrum af København på samme måde, som der i tunnelen er medtaget de nødvendige krydsningsmuligheder mellem sporene for at sikre en god driftspåidelighed.

Til gengæld er omløbet i overensstemmelse med sit formål forudsat udført meget simpelt og belaster derfor kun anlægsomkostningerne med godt 100 mio. kr. Omløbet har således kun marginal indflydelse på anlæggets økonomi, og anlægsomkostningen er fremgået særskilt i de rapporter, der har ligget til grund for systemvalget. Omløbet har derfor ikke påvirket sammenligningsgrundlaget for de tre banesystemer.«

Spm. nr. S 757

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren fremsende beregninger, der viser minimetrosystemets rejsetider, og endvidere oplyse, om transporttiden på eskalatorer og elevatorer er medtaget, da stationerne er planlagt til at ligge 25 m under jorden?«

Begrundelse

Normalt tager det mellem 2 og 2½ min. – uden kø – at komme op eller ned i et rulletrappesystem. Disse 5 min. (2×2½ min.) bør lægges til rejsetiden.

Endvidere er stationsafstanden i minimetrosystemet meget stor, således at transporttiden til og fra en station burde medregnes i form af en eller anden faktor sammenholdt med en normal stationsafstand af 300–600 m.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der vedlægges en oversigt over rejsetider med minimetroen. I rejsetiderne indgår køretid

og ophold ved stationer, men ikke transporttiden på eskalatorer og elevatorer.

Det kan oplyses, at de dybe stationer ligger 20 m under terræn, og at det tager ca. 1 minut at bevæge sig mellem perronen og gadeniveau. Det svarer til ventetiden ved de fleste lyskryds i København.

Afstanden mellem stationerne på minimetroen er i gennemsnit 800–900 m. En gadesporvogn i samme linjeføring ville have stoppesteder med en afstand på 600–700 m. Dette hænger sammen med de to systemers forskellige formål. Metroen er velegnet til meget store trafikstrømme, der skal hurtigt frem. Derfor har den færre stop. Dette er tilfældet for den her omhandlede strækning. På andre mindre befærdede strækninger er der behov for en fladedækkende trafik med mange stop, der kan bringe passagererne tæt på deres bestemmelsessted. Dette giver til gengæld langsom kørsel.

I de passagerprognoser, der er udarbejdet som grundlag for valget mellem de forskellige banesystemer, indgår blandt andet:

- Afstanden til stationerne. – Tid til at komme ned på og op fra stationen.
- Ventetid på stationen.
- Skiftetid mellem forskellige trafikmidler.

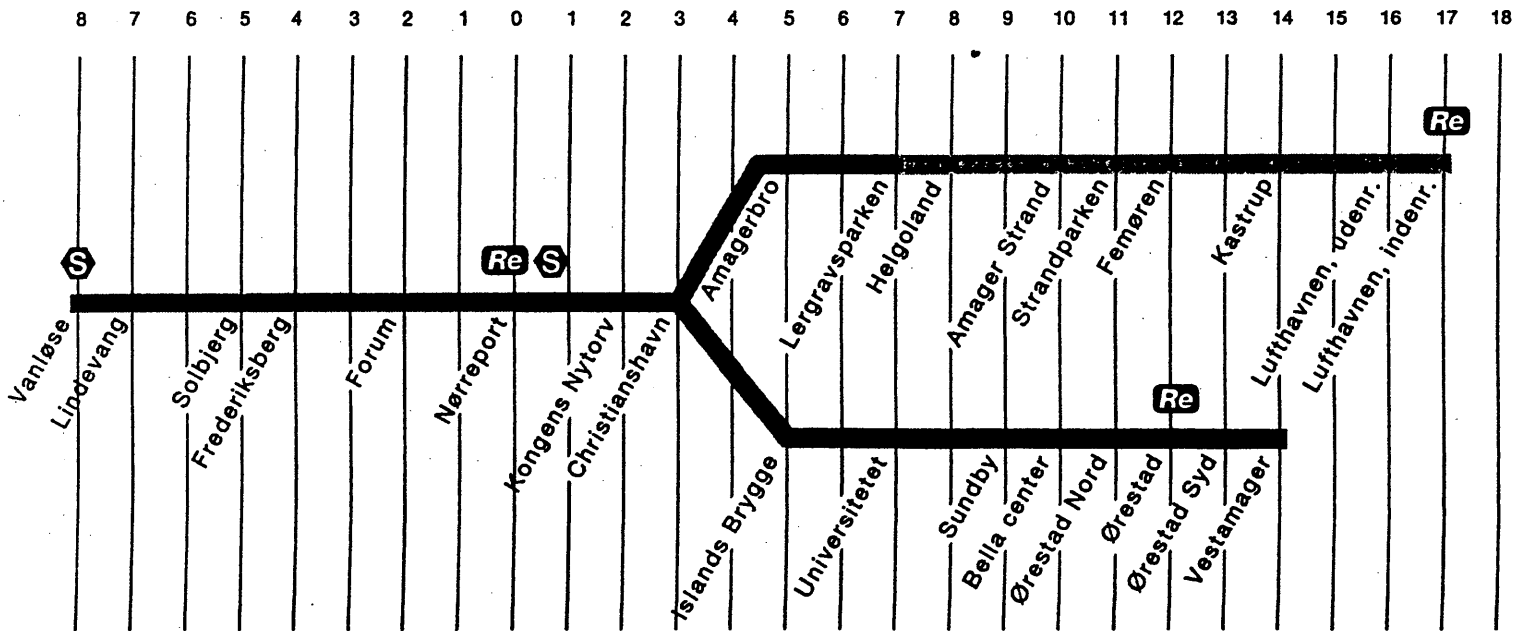
Dette svarer til den praksis, som er anvendt i de beregninger, som HT, DSB og Ørestadsselskabet i fællesskab har fået udført i forbindelse med tillæg til Kollektiv Trafikplan 1993.«

Minimetro

Rejsetider i minutter, regnet fra Nørreport

Onsdag den 10. januar 1996 (Spm)

2470

S Forbindelse til S-tog

Re Forbindelse til regionaltoget

ØRESTADSSKABET

© Kort & Matrikelstyrelsen (3 107-95)

19/12/1995 Lise Bobek Rejsetid

Spm. nr. S 758

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren fremsende en detaljeret budget-sætning for minimetroen på den nuværende S-togs-linje Frederiksberg-Vanløse?«

Begrundelse

Den nuværende S-togs-strækning kunne uden større udgifter ændres til et lavgulvslightrail-koncept.

Vælger man på et eller andet tidspunkt at omstille S-togs-linjen – ydre bybane – ringlinje: Hellerup-Vanløse-Ellebjerg – til en minimetro, bliver det en meget større anlægsinvestering end nødvendigt. Denne linje kunne næsten omkostningsfrit omstilles til et tilsvarende light-rail system – identisk med Vanløse-Nørreport-Ørestaden, såfremt man her havde valgt et lightrailkoncept.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der er endnu ikke udarbejdet et projekt for minimetroen på den nuværende S-togslinje mellem Frederiksberg og Vanløse, hvorfor der ikke foreligger noget detaljeret anlægsbudget for strækningen.

Det kan imidlertid oplyses, at den tunge infrastruktur: spor, broer, perroner, stationer m.v. kan bevares og genanvendes i samme omfang, uanset om der omstilles til en minimetro eller en lightrail. Strømsystem og styresystem skal til gengæld udskiftes såvel for en minimetro som for en lightrail. Og udskiftningen er forbundet med stort set samme omkostninger, hvad enten der er tale om en minimetro eller en lightrail.

På denne baggrund har valget mellem minimetroen og lightrailsystemet således ikke væsentlig indflydelse på omkostningerne ved at omstille banestrækningen Frederiksberg-Vanløse til et nyt banesystem og derfor heller ikke på mulighederne for og omkostningerne ved eventuelt at omstille S-togs-ringbanen til et lettere banesy-

stem, lightrail eller minimetro, hvis dette måtte ønskes.«

Spm. nr. S 759

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Findes der i dag et kort over København med fremtidige minimetrolinjer indtegnet, og er endvidere den meget større anlægsinvestering til et sådant minimetrosystem for København kalkuleret og sammenholdt med et lightrailsystem?«

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I Trafikministeriets rapport om en østlig havnetunnel fra foråret 1995 er der foretaget en vurdering af en minimetro mellem Østamager og Østerport. Omkostningerne til denne strækning er vurderet til 1,2-2,0 mia. kr.

Herudover foreligger der ikke på nuværende tidspunkt en vurdering af en udbygning af minimetroen i København. Vurderingen af en videre udbygning ud over Ørestadslovens tre etaper: Ørestadsbanen, Frederiksbergbanen og Østamagerbanen, må bero på vurderinger af de konkrete strækninger, som i givet fald kunne komme på tale.

Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at det minimetrosystem, som etableres ifølge Ørestadsloven, i sig selv har en driftsmæssig effektiv størrelse. Eventuelle udbygninger af den kollektive trafik kan således uden tab af effektivitet ske med det for den pågældende strækning mest optimale system. Hvorvidt dette vil være minimetro, lightrail, sporvogn eller bus, må afhænge af konkrete vurderinger.«

Spm. nr. S 760

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvilke specielle afsnit af Øresundsselskabets rapporter, aftalegrundlag, mødereferater m.v. der ikke kan udleveres?«

Begrundelse

Det er utilfredsstillende, at Ørestadsselskabet alene og uden offentlig indsigt behandler disse dokumenter og tager afgørende beslutninger om trafikafviklingsprincipper og planlægning, uden at offentligheden har mulighed for at diskutere beslutningsgrundlaget.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det forudsættes, at spørgeren henviser til Ørestadsselskabet og ikke Øresundsselskabet som nævnt i spørgsmålet.

Ørestadsselskabets rapporter om både valget mellem forskellige banesystemer og om projekteringen af minimetroen er offentligt tilgængelige bortset fra detaljerede økonomiske oplysninger, som af konkurrencemæssige grunde ikke kan offentliggøres.

Sammenfatninger af materialet kan rekvireres i selskabet, men da det samlede materiale er meget omfattende, kan dette ikke leveres ud af selskabet. Dette materiale kan i stedet gennemlæses i selskabet, som gerne stiller en arbejdsplads til rådighed, hvilket da også flere interesserede har benyttet sig af. Offentligheden har således adgang til at sætte sig ind i og diskutere selskabets beslutningsgrundlag i detaljer.

Som det er oplyst i mit svar på spørgsmål nr. S 467, er aftaler mellem Ørestadsselskabet og rådgiverfirmaerne indgået på grundlag af de tilbud, som rådgiverne afgav i konkurrence efter

reglerne i EU's tjenesteydelsesdirektiv. Aftalerne indeholder således oplysninger af teknisk og økonomisk karakter, som ikke kan udleveres af hensyn både til de private rådgivningsfirmaers konkurrenceforhold og til Ørestadsselskabets muligheder for at opnå en reel konkurrencesituation også ved fremtidige udbud af selskabets opgaver.

Disse betragtninger gælder tilsvarende referater af projekteringsmøder mellem selskabet som bygherre og de kontraherende rådgivere.

Spm. nr. S 761

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse, med hvilken driftsstabilitet f.eks. minimetrosystemet i London Docklands kører?«

Begrundelse

I Ørestadsselskabets pressemeddelelse af 27. oktober 1994 oplyses det: »Minimetrosystemerne i Vancouver og London Docklands kører med succes.«

Angivelsen bør oplyses i forhold til Københavns S-bane i følgende grader: 1) dårligere, 2) dobbelt så dårligt, 3) ligesom S-banen, 4) dobbelt så godt, 5) bedre.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Der henvises til nedenstående oversigt over driftsstabiliteten på Københavns S-bane, Docklands Light Railway i London og SkyTrain i Vancouver:

Tabel 2

Bane	Pct. - planlagte tog gennemført	Forsinkede tog (pct.)	
Københavns S-bane, jan-nov 1995	98,4	10,6 a)	
London, Docklands Light Railway, jan-nov 1995	> 98	Afvigende opgørelsesmetode	2,3 pct. af alle tog forsinket mere end 1,5x tidsafstand til næste tog
Vancouver, SkyTrain, 1993-94	99,6	3,8 b)	

a) Tog forsinket mere end 2,5 min. på nogen station.

b) Tog forsinket mere end 2 min. på nogen station.

Som det fremgår af tabellen, kan Docklands Light Railway nu siges at have en driftsstabilitet på niveau med Københavns S-bane, medens SkyTrains driftsstabilitet er væsentlig bedre end Københavns S-bane. Også minimetroerne i Lille og Toulouse har en langt bedre driftsstabilitet end Københavns S-bane med 99,5-99,7 pct. planlagte tog gennemført. I såvel Vancouver som Lille og Toulouse er der tale om et stabilt billede.

Årsagen til, at London Docklands Light Railway har en ringere driftsstabilitet end de øvrige minimetrosystemer, skal findes i dens tilblivelse. Docklands Light Railway blev åbnet i 1987 som et meget skrabet projekt og med en alt for lille kapacitet i forhold til den efterfølgende store udbygning af området med bl. a. Canary Wharf. Siden da har banen været under om- og udbygning. Styresystemet er udskiftet for at opnå større kapacitet gennem en hurtigere togfølge, og stationerne er ombygget til større tog. Banen er desuden udbygget til den dobbelte længde, og antallet af tog er forøget fra 11 til 80. Under disse konstante ombygninger har trafikken måttet indskrænkes og afbrydes i perioder, og systemet har være ramt af fejl på grund af byggeriet.

At London Docklands Light Railway således mere eller mindre er bygget to gange, er naturligvis uheldigt. Men dette må tilskrives ændringerne i forudsætningerne og ikke valget af minimetroen som system. Og som det fremgår af ovenstående oversigt over driftsstabiliteten, har

den nuværende ledelse fået løst de væsentligste problemer, om end banen fortsat må leve med nogle historisk betingede skavanker, f.eks. nogle meget skarpe sporvejskurver, der skæmmer kørselskomforten for passagerne. London Docklands Light Railway ventes, når det ombyggede anlæg er fuldt indkørt, at få en driftsstabilitet på linje med de øvrige nævnte minimetroer.«

Spm. nr. S 762

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er ministeren indforstået med at lade en uvil dig evaluering af Ørestadsselskabets rapporter, konklusioner m.v. foretage?«

Begrundelse

Vedrørende oplysningerne fra Ørestadsselskabet i svar på spørgsmål nr. S 468 om, at førerløs kørsel ikke har haft betydning for systemvalg, er dette ikke korrekt, da dette i Cowiconsults rapport af 12. oktober 1994 er nævnt som afgørende kriterium.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har fuld tillid til det arbejde, Ørestadsselskabet udfører, herunder i forbindelse med valg af banesystem.

Jeg finder derfor ikke grundlag for at foretage en uvildig evaluering af Ørestadsselskabets rapporter, konklusioner m.v.

Spm. nr. S 763

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Er ministeren indforstået med, at der udstedes et graveforbud over for Ørestadsselskabet, indtil en uvildig evaluering har fundet sted, og at det pålægges Ørestadsselskabet ikke at indgå flere kontrakter, før denne undersøgelse har fundet sted?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 762.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I forlængelse af mine svar på spørgsmål nr. S 753 og S 762 mener jeg ikke, at der er grundlag for at pålægge selskabet at undlade at indgå flere kontrakter eller for at forhindre, at selskabet får gravetilladelser, efterhånden som der bliver behov for at igangsætte de nødvendige anlægsarbejder, herunder også nødvendige ledningsomlægninger og arkæologiske undersøgelser.

Jeg vil dog understrege, at sådanne gravetilladelser udstedes af Københavns Kommune.

Spm. nr. S 764

Til finansministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse driftsomkostningerne opdelt i

- de rene driftsomkostninger pr. km og
- udgifter til forrentning og reinvestering for et førerløst minimetrosystem og et lavguldslightrailssystem?«

Begrundelse

Fra USA er det oplyst, at driftsomkostningerne for et system a la Lille i Frankrig (Jacksonville) er USD 3,72 pr. passager pr. mile (1,6 km), og i dette beløb er endog ikke indregnet kapitalinvesteringen. Lightrailsystemet er ifølge amerikanske kilder ca. 10 gange billigere i drift.

Det er meget vanskeligt at få indsigt i driftsregnskaberne for de 2 franske systemer i Lille og Toulouse, da hovedleverandøren Matra har medfinansieret projekterne og derfor er interesseret i at sløre de store driftsudgifter.

Systemet i Jacksonville er derfor relevant. Banen er i øvrigt nu fjernet, hvad angår minimetrotroen (VAL-systemet) på grund af flere problemer, heriblandt de store udgifter.

Svar (22/12 95)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Ørestadsselskabet, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I begrundelsen for spørgsmålet sammenlignes et system i Jacksonville, Florida med nogle amerikanske lightrailsystemer, og der henvises til amerikanske kilder, der siger, at lightrailsystemer er ca. 10 gange billigere i drift end systemet i Jacksonville.

Systemet i Jacksonville er en godt 1 km teststrækning, som er opført i 1989 i den meget spredt bebyggede Jacksonville. Systemet er leveret af det franske Matra og er teknisk beslægtet med minimetrosystemerne i Lille og Toulouse, men kan ikke betegnes som en minimetrotro. People Mover er en mere korrekt betegnelse. Passagertallet har næppe noget år oversteg ½ mio. Alligevel har de lokale myndigheder udbudt en udvidelse af systemet til i alt 7 km. Ved licitationen viste det sig billigere at udføre det samlede system som et People Mover-system, der leveres af det canadiske Bombardier. Installationen sker i 1996. Også det udvidede system må ventes at få meget beskedne trafiktal.

I relation til den i begrundelsen for spørgsmålet omtalte sammenligning mellem lightrail-

systemer og systemet i Jacksonville skal Ørestadsselskabet nævne vedlagte amerikanske undersøgelse dateret 30. november 1995, som har været omtalt i pressen i den seneste tid. (Ikke optrykt her). Denne undersøgelse indeholder en lignende sammenligning mellem systemet i Jacksonville og nogle amerikanske light-railsystemer. Som det fremgår af undersøgelsen, sammenlignes tre små systemer med få passagerer og korte ture – den i spørgsmålet omtalte teststrækning fra Jacksonville, en lille ensrettet rundbane, der forbinder nogle parkeringshuse i Detroit, og en lignende lille bane fra Miami – med tre velfungerende og veldrevne nye light-railsystemer, der tjener som regionale linjer med længere ture imellem city og uden for liggende bydele.

Spørgeren nævner i begrundelsen for spørgsmålet, »at det er vanskeligt at få indsigt i driftsregnskaberne for de 2 franske systemer i Lille og Toulouse, da hovedleverandøren Matra har medfinansieret projekterne og derfor er interes-

seret i at sløre de store driftsudgifter«. Det kan oplyses, at systemet i Lille drives af en stor privat driftsentreprenør efter udbud i princippet på samme måde, som f.eks. det private Linjebus driver bustrafik for HT i København. I Toulouse drives systemet af det kommunalt ejede trafikselskab. Begge selskaber er normalt yderst hjælpsomme med oplysninger om og besøg på systemerne. Af konkurrencehensyn er den private driftsentreprenør, der løbende deltager i licitationer om trafikentrepriser i Frankrig og internationalt, dog forståeligt nok tilbageholdende med meget detaljerede oplysninger om egne forhold.

I nedenstående tabel er driftsudgifterne pr. passager-kilometer på de af spørgeren nævnte systemer sammenlignet med minimetroerne i Vancouver og Lille, Ørestadsselskabets tre løsningsmodeller for Københavns Bybane samt Københavns S-bane. De for driftsudgifterne væsentligste nøgletal er ligeledes angivet:

Tabel 3

	Strækningslængde (km)	Passagerer/år (mio.)	Middelrejse-længde (km)	Driftsudgift (kr./passager-km)
People Mover i Jacksonville ifølge spørgeren	Ca. 1	<0,5	<1	12,9 a)
Typisk amerikansk lightrailssystem ifølge spørgeren	20–40	<10	I størrelsesordenen 10	1,3 b)
Minimetro i Vancouver, »SkyTrain«	25	36	10	0,40
Minimetro i Lille, »VAL«	25	55	6	0,55
Københavns Bybane, minimetroløsning c)	22	80	4	0,45
Københavns Bybane, lightrailløsning c)	22	75	4	0,50
Københavns Bybane, sporvognsløsning c)	22	50	3	0,75
Københavns S-bane	169	94	13	0,70

a) 3,72 USD/pass. mile, 1 USD = 5,6 DKK, 1 mile = 1,61 km.

b) 10 pct. af 12,9.

c) Fuldt udbygget.

Ud over de i tabellen viste nøgletal spiller spørgsmål som etablering af en rationel organisation en væsentlig rolle for driftsudgifterne. Især blandt de store gamle sporvejsselskaber i bl.a. Tyskland findes der eksempler på endog meget høje driftsudgifter.

Spørgeren beder også om at få oplyst forrentningen af anlægssummen. I nedenstående skema er forrentningen belyst ved beregning af den selskabsøkonomiske nutidsværdi over 30 år svarende til tilskudsbehovet til bybanen fra

grundsalg i Ørestaden. Nutidsværdien/tilskudsbehovet er tillige omregnet som indekset tilskud i forhold til passager-km pr. år.

Selskabsøkonomiberegningen forudsætter, at alle tre bybanetaper gennemføres og indeholder følgende elementer:

- Anlægsomkostninger.
- Drifts- og vedligeholdelsudgifter.
- Driftsindtægter fra billet- og kortsalg.
- Indtægter fra reklamer.
- Real diskonteringsrente 5 pct. p.a.

Tabel 4

	Minimetro-løsning	Lightrail-løsning	Sporvogns-løsning
Pass.-km (mio.)	329	288	149
Anlægspris (mia. DKK)	5,2	4,9	3,9*)
Anlægspris/pass.-km/år (indeks)	100	106	163
Selskabsøkonomisk nutidsværdi 30 år, svarende til tilskudsbehov til Bybanen fra grundsalg i Ørestaden (mia. DKK)	-1,6	-1,7	-1,9
Tilskudsbehov/pass.-km/år (indeks)	100	121	262

*) Heraf omløb godt 100 mio. DKK.

Som det fremgår, er der intet belæg for, at lightrailssystemer skulle være billigere i drift end minimetrosystemer, når der er tale om sammenlignelige systemer. De eksisterende minimetroer og de tre undersøgte banesystemer i København har således driftsomkostninger på under det halve af de i spørgsmålet omtalte amerikanske lightrailssystemer og altså 20 gange mindre end People Mover-systemet i Jacksonville. Heller ikke den samlede anlægs- og driftsøkonomi for de tre bybanesystemer, som er undersøgt i København, tyder på, at en lightrail er økonomisk fordelagtig i forhold til en minimetro.

Det kan tilføjes, at Ørestadsselskabets valg af banesystem bygger på meget omfattende og dybtgående undersøgelser med inddragelse af udenlandske eksperter på både sporvogns-, lightrail- og minimetroområdet. Undersøgelserne er sammenfattet i rapporten »Systemsammenligning, Resumé af dispositionsforslag, februar 1995«, som er vedlagt svaret på spørgsmål nr. S 752. Det detaljerede undersøgelsesmateriale, som er meget omfattende, kan gennemlæses i Ørestadsselskabet. Ud over disse undersøgelser af de konkrete løsningsmuligheder for

Bybanen i København, råder Ørestadsselskabet over en database – tilvejebragt i sommeren 1994 af DSB med støtte fra EU – med ca. 900 lightrail-systemer fra hele verden. Lightrailssystemer er her defineret bredt, spændende fra metrosystemer til små People Mover-systemer. Selskabet har således haft et meget omfattende erfaringsmateriale at bygge sit valg af banesystem på.«

Spm. nr. S 765

Til forskningsministeren (13/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren fremsende en oversigt over de virksomheder og borgere, der i Telestyrelsens korte levetid har klaget til styrelsen over spørgsmål om henholdsvis markedsadgang og Tele Danmarks priser, og desuden oplyse, om virksomhederne og borgerne har fået medhold i deres klager?«

Svar (21/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):
Telestyrelsens årsberetninger for de pågældende år vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

En mere præcis og udtømmende besvarelse af de stillede spørgsmål har ikke været mulig inden for den frist, der gælder for besvarelse af spørgsmål stillet i henhold til forretningsordensens § 20.

Spm. nr. S 766

Til forskningsministeren (13/12 95) af:
Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren fremsende en oversigt over de spørgsmål om markedsadgang og priser, som Telestyrelsen af egen drift i sin korte levetid har rejst over for Tele Danmark, og desuden oplyse, om disse af Telestyrelsen rejste sager er blevet afgjort til borgernes og virksomhedernes fordel eller til Tele Danmarks fordel?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 765).

Spm. nr. S 813

Til finansministeren (19/12 95) af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange penge Københavns Kommune er blevet tilført ekstraordinært fra staten siden 1. januar 1993 f.eks. som følge af ejendomssalg, oprettelse af selskaber, tilskud m.v., og vil ministeren oplyse, hvor mange penge det forventes at kommunen vil blive tilført i de kommende år som følge af sådanne dispositioner?«

Svar (4/1 96)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Spørgsmålet forstås således, at der ønskes en oversigt over de ekstraordinære initiativer i aftalerne med København, der har haft reelle eller potentielle statsfinansielle konsekvenser. Kommunen er ikke i den omtalte periode tilført

statslige midler, ud over hvad der er indeholdt i aftalerne – f.eks. som følge af særtilskud m.v.

Det kan dog nævnes, at kommunen de senere år netto har modtaget et årligt tilskud fra den mellemkommunale udligning til kommuner med økonomiske vanskeligheder.

Det er vanskeligt på forhånd at vurdere Københavns Kommunes balanceproblemer de kommende år. Der er imidlertid indikationer for, at det økonomiske opsving nu også slår igennem i København, samtidig med at udgiftspolitikken i kommunen er relativt stram. Det må således vurderes, at kommunens balanceproblemer i fremtiden vil være af mere begrænset karakter end i den forudgående periode.

Nedenfor følger en oversigt over de ekstraordinære statsfinansielle konsekvenser af de sidste 4 aftaler med Københavns Kommune. Oversigten indeholder ikke elementer, der er generelle for alle de kommunale parter som f.eks. reguleringer af bloktilskuddet, garantier for indkomstudviklingen m.v.

Aftalen af 22. juni 1992 om økonomien i 1993: Ekstraordinær lånemulighed i Hypotekbanken på 800 mio. kr. for at undgå skattestigninger samt 50 mio. kr. til infrastrukturinvesteringer.

Aftalen af 15. juni 1993 om økonomien i 1994: Hypotekbanklån på 1.014 mio. kr. for at undgå skattestigninger samt en yderligere lånemulighed på 200 mio. kr. (forudsat i 1993-aftalen).

Aftalen af 10. juni 1994 om økonomien i 1995: Kommunens sygehuse overgår sammen Frederiksberg Kommunes sygehuse samt Rigshospitalet til Hovedstadens Sygehusfællesskab. Kommunen får i 1995 et særligt statstilskud til sygehusvæsenet på 840 mio. kr. Tilskuddet overgår fra 1996 til Hovedstadens Sygehusfællesskab, hvorefter det fra 1997 aftrappes.

Kommunen indskyder Kalvebod Brygge, Fisketorvet og Bryghusgrunden i Ørestadsselskabet og modtager som betaling herfor 146 mio. kr. svarende til 45 pct. af værdien fra staten.

Kommunen overdrager sine beboelsesejendomme til det statsligt/kommunale ejendomselskab TOR I/S. I den forbindelse garanterer staten for et beløb op til 3,3 mia. kr. ved eventuel opløsning af selskabet. Den statslige udgift ved oprettelsen af selskabet udgør 1,1 mio. kr. ekskl. moms til eksternt bistand.

Kommunen afdrager hele sin gæld i Hypotekbanken på 2,1 mia. kr. i sammenhæng med oprettelsen af ejendomselskabet.

Kommunen forudsættes at sælge ejendomme for 370 mio. kr. I modsat fald forpligter staten sig til at købe ejendomme af kommunen for restbeløbet.

Aftalen af 13. juni 1995 om økonomien i 1996: Det indgår i aftalen, at staten overtager Bistrup skovdistrikt i 1995 for 75 mio. kr. Overtagelsen er imidlertid en del af det forudsatte ejendomsalg på 370 mio. kr. fra 1995-aftalen.

Spm. nr. S 772

Til trafikministeren (13/12 95) af:

Arne Melchior (CD):

»Vil ministeren oplyse lønvilkår og om muligt også skatte- og pensionsvilkår for flyveledere i en række internationale lufthavne i Skandinavien, øvrige Europa og udvalgte lufthavne i andre verdensdele?«

Begrundelse

Samstemmende udtalelser fra fagfolk tyder på, at danske flyveledere tjener væsentlig mindre end deres kolleger i udlandet. Dette skal ifølge samme udsagn have ført til en yderst generende afgang af flyveledere i Københavns Lufthavn. Det bedes også oplyst, hvilke planer der foreligger for at sikre vore lufthavne tilstrækkelig betjening til løsning af disse uundværlige opgaver.

Svar (27/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Ministeriet og Statens Luftfartsvæsen har ikke i den tid, der har været til rådighed, kunnet fremskaffe oplysninger om flyvelederes lønforhold m.v. i andre lande, som er tilstrækkelige til, at der kan foretages en reel sammenligning med danske flyvelederes forhold.

Jeg vil imidlertid straks i det nye år nedsætte et udvalg, der senest i midten af april 1996 skal afgive en redegørelse bl.a. for danske flyvelederes nuværende løn-, pensions- og arbejdsforhold og tilsvarende forhold for flyveledere i en række lande.

Spm. nr. S 642

Til landbrugs- og fiskeriministeren (29/11 95) af:

Kim Mouritsen (V):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at undgå en gentagelse af sagsforløbet om stop for torskefiskeriet i Nordsøen i november og december 1995?«

Begrundelse

På baggrund af den stop and go-politik, som Landbrugs- og Fiskeriministeriet den seneste tid har ført mod torskefiskeriet i Nordsøen, ønskes en redegørelse for påtænkte initiativer internt i ministeriet.

Svar (8/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

De mængdemæssige rammer for det danske fiskeri er fastsat i EU's forordning for TAC og kvoter, og Danmark er forpligtet i henhold til EU's kontrolforordning til at sikre, at det danske fiskeris fangster ikke overstiger de fastlagte kvoter. Efter de gældende EU-regler er kvoterne ubetinget fastsat for hele kalenderåret. Dette indebærer, at medlemslandene er forpligtet til at overholde præcis den mængde, der er tildelt det enkelte medlemsland.

Jeg kan oplyse, at jeg i EU-sammenhæng arbejder for, at der skabes fleksibilitet i kvotesystemet, således at det bliver muligt fra det ene år til det næste at overføre en vis del af kvoten til fiskeri i det følgende år og på samme måde overskride den tildelte fangstmængde i ét år, imod at mængden modregnes i kvoten det følgende år. Dette vil muliggøre en mere fleksibel kvoteadministration.

Det konkrete forløb i forbindelse med torskefiskeriet i Nordsøen i november og december 1995 er, at vurderingen af fangstudviklingen i torskefiskeriet i Nordsøen medførte, at der blev indført torskestop i Nordsøen fra den 1. til den 7. november og fra den 20. til den 27. november 1995.

Danmarks oprindelige kvote for torsk i Nordsøen på 22.120 t er efter stoppet den 1. november 1995 blevet forøget ved 3 kvotebytter med i alt 1.500 t torsk, bl.a. for at dække merfiskeriet i

forbindelse med satellitforsøget for 10 fartøjer (ca. 1.200 t). Kvotebytterne har muliggjort genåbning af fiskeriet den 8. og den 28. november 1995.

I forbindelse med stoppet den 20. november 1995 har det efterfølgende vist sig, at den vurdering af fordelingen af fiskeriindsatsen på Nordsøen og Skagerrak, bl.a. baseret på oplysninger fra kontrolfartøjer, ikke svarer til den rapportering, der efterfølgende er modtaget fra fiskerne. Det kan således konstateres, at der i grundlaget for gennemførelsen af stoppet indgik en overvurdering af fangster fra Nordsøen og en undervurdering af fangsterne fra Skagerrak, hvilket bl.a. muliggjorde genåbning af fiskeriet den 28. november 1995.

I øvrigt har torskfiskeriet i Nordsøen i 1995 været præget af, at fiskeriet er foregået på forholdsvist høje rationer. Danmarks Fiskeriforening har ønsket dette, da man principielt mener, at fiskeriet i de perioder, hvor det er tilladt, bør finde sted inden for rammer, der gør det muligt for det enkelte fartøj at opnå rentabilitet i fiskeriet. Dette synspunkt kan jeg tilslutte mig, og jeg har derfor imødekommet ønsket om de forholdsvist høje rationer.

I bekendtgørelsen for fiskeriet i 1996, der netop er udstedt, har jeg ligeledes imødekommet ønsket om, at torskfiskeriet i Nordsøen kan foregå på forholdsvist højt niveau fra årets start.

Afslutningsvis skal jeg oplyse, at der i Landbrugs- og Fiskeriministeriet er nedsat et udvalg, som i samarbejde med organisationerne skal gennemføre en vurdering af grundlaget for kvoteovervågning.

Spm. nr. S 655

Til trafikministeren (1/12 95) af:

Helge Adam Møller (KF):

»Vil ministeren drage omsorg for, at Danmarks Statistik udleverer de oplysninger, som Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har udbedt sig som forudsætning for at gennemføre en meget relevant forskning vedrørende årsagen til de mange voldsomme trafikulykker, hvor lastbiler er indblandet?«

Begrundelse

Af en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten tirsdag den 21. november 1995 fremgår det, at Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har bedt Danmarks Statistik om at udlevere nogle nødvendige oplysninger for at gennemføre den under spørgsmålet nævnte forskning.

Ifølge samme artikel har Danmarks Statistiks kontor for social- og kriminalstatistik nægtet at udlevere de ønskede oplysninger.

Af samme artikel fremgår, at ca. 1/3 af alle dræbte i dansk trafik omkommer i forbindelse med ulykker, hvor lastbiler er involverede. Derfor forekommer det særdeles vigtigt at få igangsat den nødvendige forskning på dette område, og hensynet til i fremtiden at redde menneskeliv bør veje tungt i forhold til det argument, der ifølge artiklen er begrundelsen for ikke at udlevere de ønskede oplysninger. Det anføres, at årsagen er, at det »vil virke krænkende, hvis folk på baggrund af vore data bliver opsøgt og interviewet om stærkt personlige forhold - f.eks. ulykker, de har været indblandet i«.

Svar (12/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten tirsdag den 21. november 1995, hvoraf det fremgår, at trafikforskerne er blevet nægtet nogle nødvendige oplysninger for at gennemføre den under spørgsmålet nævnte forskning.

Spørgsmålet har været forelagt Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, som oplyser, at betegnelsen »nødvendig forskning« alene må tilskrives journalistens udlægning af forholdene.

Der er i denne sag tale om, at Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har ønsket en meget tidlig udlevering fra Danmarks Statistik af politiets journalnumre for færdselsuheld med lastbiler. Oplysningerne skulle uddrages fra politiets foreløbige indberetninger om færdselsuheldene til Danmarks Statistik. Med journalnummeret som nøgle var det hensigten at rette henvendelse til politiet om udlevering af navn og adresse på den eller de involverede chauffører.

En sådan fremgangsmåde ville forudsætte en særlig tilladelse til at indhente oplysningerne og efterfølgende kontakte chaufføren. Danmarks Statistik afviste at medvirke, idet de har en generel politik om ikke at udlevere data, som

anvendes til efterfølgende identifikation af konkrete personer. Derfor har Rådet for Trafiksikkerhedsforskning opgivet denne fremgangsmåde, og det er aldrig forsøgt at indhente de nødvendige tilladelser.

I stedet har Rådet for Trafiksikkerhedsforskning indgået aftale med foreløbig to politikredse om, at politiet på vegne af rådet sender et brev til uheldsimplicerede chauffører, hvor de opfordres til at deltage i undersøgelsen. Chaufførerne kan så selv kontakte rådet, hvis de ønsker at deltage. En lignende aftale vil sandsynligvis blive indgået med et forsikringssselskab. Hermed er der skabt tilstrækkeligt grundlag for gennemførelse af en række pilotinterview.

Når projektets pilotfase er overstået, vil det blive nærmere vurderet, hvordan en landsdækkende undersøgelse bedst gennemføres.

Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har meddelt mig, at det ikke finder anledning til at søge de ønskede oplysninger indhentet ved Danmarks Statistiks medvirken. Jeg kan tilføje, at jeg har forståelse for Danmarks Statistiks tilbageholdende politik med at udlevere data til personidentifikation.

Spm. nr. S 658

Til trafikministeren (1/12 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Foreligger der et skriftligt juridisk responsum om de afsluttende bemærkninger i EU-direktør Temple Langs brev af 29. september 1995, vil ministeren i bekræftende fald fremsende dette, og vil ministeren i benægtende fald foranledige, at et sådant responsum udarbejdes?«

Begrundelse

I ministerens skrivelse til Folketingets Trafikudvalg den 16. oktober 1995, j.nr. 1995-72424-5, fremgår det, at ministeriet og Kammeradvokaten savner juridisk grundlag for de afsluttende bemærkninger i EU-direktør Temple Langs brev af 29. september 1995.

Svar (12/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vedlægger notat af 4. december 1995 fra Kammeradvokaten. Notatet er den 5. december 1995 ligeledes sendt til Folketingets Trafikudvalg.

Bilag

Den 4. december 1995.

Notat om en mulig forpligtelse for Trafikministeriet til at udbyde retten til at benytte de bestående færgelejer i Helsingør

Trafikministeriet har anmodet mig om en udtalelse om, hvorvidt der efter Fællesskabsretten består en pligt for ministeriet til at drage omsorg for, at de færgelejer i Helsingør, der for tiden benyttes af rederiet ScandLines, udbydes, således at andre rederier får mulighed for at etablere en færgerute fra Helsingør til Helsingborg i konkurrence med ScandLines. I den anledning skal jeg udtale følgende:

1. Sagens baggrund

Trafikministeriet har oplyst, at rederiet Mercandia har rettet henvendelse til Trafikministeriet og Europa-Kommissionen, idet rederiet har ønsket at få mulighed for at drive en færgerute mellem Helsingør og Helsingborg, og at det herved har ønsket at få adgang til et af de færgelejer, der for tiden anvendes af ScandLines.

Trafikministeriet har endvidere oplyst, at man har meddelt Mercandiarederierne afslag på denne ansøgning, idet man har henvist til, at færgelejerne benyttes af ScandLines i et sådant omfang, at der ikke er plads til en yderligere operatør.

Sagen har været drøftet med repræsentanter for Europa-Kommissionens Generaldirektorat IV, i hvilken forbindelse Trafikministeriet har nævnt det som en mulighed, at der kunne bygges et nyt færgeleje i tilknytning til det bestående havneområde, således at opmarchfelterne til det nye leje kunne deles med ScandLines. Det var herved Trafikministeriets tanke, at det nye færgeleje kunne forbeholdes en ny operatør, og jeg har forstået på korrespondancen mellem ministeriet og Generaldirektorat IV, at ministeriet forudså, at der ville fremkomme et ønske fra private erhvervsdrivende om at opføre et sådant

nyt færgeleje, der så kunne danne grundlag for en færgerute, der kunne drives af en operatør, der ikke nødvendigvis behøvede at være identisk med kredsen af investorer bag bygningen af færgelejet.

Jeg har modtaget en kopi af en skrivelse fra direktør John Temple Lang af 29. september 1995 til Trafikministeriet, hvori denne løsningsmulighed beskrives, og skrivelsen fra direktør Temple Lang afsluttes med følgende bemærkning:

»I would like to remind you that allocation of both the new berth and the existing berths must take place on fair, reasonable and non-discriminatory terms and conditions. Consequently, the Commission relies on you to ensure that all the berths are allocated between all the parties interested in operating a ferry service from the ferry terminal facilities in Elsinore so that competition on equal terms is ensured.«

Trafikministeriet har på baggrund af de citerede bemærkninger i Temple Lang's brev overvejet, om der efter Fællesskabsretten skulle bestå en forpligtelse til at lade en operatør få adgang til at bruge de bestående færgelejer, selv om der bygges et nyt færgeleje, eller om det nye færgeleje kan forbeholdes den nye operatør, således at en konkurrence med ScandLines herved er tilvejebragt.

2. Retsgrundlaget

ScandLines er et samarbejde mellem DSB Rederi A/S og Scandinavian Ferry Lines (SFL), der har bestået i en årrække. De færgelejer, der benyttes af ScandLines i Helsingør, ejes af DSB og er oprettet i medfør af lov nr. 221 af 4. april 1990 om udbygning af færgeterminalen i Helsingør. Efter § 1 i denne lov blev trafikministeren bemyndiget til med det formål at samle terminalbetjeningen af DSB's og SFL's færgefarter mellem Helsingør og Helsingborg i et fællesanlæg i tilslutning til statshavnens søndre del at anlægge to nye færgelejer uden for Søndre Mole, at ombygge DSB's eksisterende leje 1 i Helsingør Statshavn og at nedrive DSB's eksisterende terminalbygning samt udbygge DSB's eksisterende opmarcharealer m.v.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår meget klart, at færgelejerne bl.a. skulle muliggøre en udvidelse af kapaciteten for færgeruterne, således at rederierne blev i stand til at klare den forventede trafikudvikling, der frem til år 2000 forudsås at indebære, at der skulle overføres ca. 1 mio. passagerer og ca. 600.000 personbilenheder mere om året.

Ved lov nr. 231 af 4. april 1995 om DSB Rederi A/S er Trafikministeren bemyndiget til at oprette et aktieselskab med DSB som ejer og med en aktiekapital ved stiftelsen på 400 mio. kr. Aktiekapitalen skal efter § 1, stk. 4, bl.a. tilvejebringes ved indskydelse af DSB's aktier i ScandLines A/S. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår bl.a., at »Fortsat drift af DSB's nuværende overfarter, herunder de overfarter, der forestås af ScandLines A/S, ... er således kernen i det nye selskabs virke, men der vil ske afvikling af en række færgeoverfarter i de kommende år, når de faste forbindelser over Storebælt og Øresund åbner.«

Om ScandLinesamarbejdet er i bemærkningerne til lovforslaget endvidere oplyst følgende:

»Helsingør-Helsingborg-overfarten forestås af et dansk-svensk samsejlingssselskab. Ved akt. nr. 270 af 1. juni 1990 gav Finansudvalget således tilslutning til, at DSB sammen med det svenske selskab SFL (senere SweFerry AB), der ejes af de svenske jernbaner, etablerede et dansk aktieselskab SFL-DSB A/S, der senere fik navnet ScandLines A/S, med hjemsted i Helsingør. Under dette selskab er oprettet to helejede datterselskaber: ScandLines Danmark A/S og ScandLines Sverige AB. DSB og SweFerry AB udchartrer bemandede færger til ScandLines A/S, der ikke har egne færger.«

Trafikministeriet har orienteret mig om, at SFL AB har anmeldt aftalerne om etablering af en fælles udførelse af færgedriften mellem Helsingborg og Helsingør til Europa-Kommissionen efter EF-traktatens artikel 85, stk. 3. Kommissionens næstformand, sir Leon Brittan, har i en afgørelse af 15. maj 1992 meddelt SFL, at Kommissionen har besluttet ikke at gøre indsigelse mod samdriften, og at aftalen med DSB anses for undtaget fra forbudet i artikel 85, stk. 1, for en periode frem til 14. februar 1998.

Det fremgår endvidere af skrivelsen, at Kommissionens vurdering bygger på en analyse af den bestående konkurrencesituation på færgetransportmarkedet mellem Sverige og Danmark og mellem Sverige og Tyskland, og at Kommissionen forbeholdt sig muligheden for at revurdere den økonomiske og retlige situation efter 2 år. Endvidere ville SFL blive pålagt regelmæssigt at fremsende oplysninger til Kommissionen med henblik på Kommissionens bedømmelse af færgemarkedet og af de mulige virkninger af aftalen på prisniveauet for færgeruten Helsingør-Helsingborg.

Denne forpligtelse til løbende at informere Europa-Kommissionen er senest opfyldt ved en skrivelse fra ScandLines af 26. oktober 1995. Oplysningerne er endvidere afgivet på foranledning af en anmodning fra Kommissionen under henvisning til artikel 16 i forordning 4056/86.

Henvendelsen fra Mercandia til Trafikministeriet og Europa-Kommissionen har en betydelig lighed med en sag, der vedrørte adgangen til at drive en færgerute mellem Rødby og Puttgarden i konkurrence med DSB. Her havde rederiet Stena Line og datterselskabet Euro-Port A/S fremsat en anmodning om at få lov til at benytte havnen i Rødby med henblik på en sådan færgerute, men havde fået afslag af Trafikministeriet under henvisning til, at der ikke i havnen var den fornødne kapacitet til at tillade et øget udbud af ture mellem Rødby og Puttgarden. Euro-Port havde endvidere anmodet om tilladelse til at anlægge en havn ved siden af den offentlige havn i Rødby, men havde fået afslag, da Trafikministeriet ikke fandt, at betingelserne i trafikhaveloven for at tillade anlæg af en ny havn var opfyldt.

Kommissionen udstedte i denne sag en beslutning i medfør af EF-traktatens artikel 90, stk. 3, beslutning 94/119/EF af 21. december 1993, EF-Tidende 1994, L 55, side 52. Kommissionen fandt, at DSB og det tyske rederi DB, der i fællesskab drev trafik på Rødby-Puttgardenruten, indtog en dominerende stilling, og fastslog endvidere, at der forelå et misbrug af denne dominerende stilling, idet Kommissionen anførte følgende:

»En virksomhed, der ejer eller driver og selv benytter en væsentlig facilitet – dvs. en facilitet eller en infrastruktur, uden hvilken dens konkurrenter ikke kan tilbyde deres ydelser til kunderne – misbruger sin dominerende stilling, hvis den nægter konkurrenterne adgang til at benytte denne facilitet.

En virksomhed, der ejer eller driver en væsentlig havnefacilitet, som den benytter til at drive søtransport, handler således i strid med artikel 86, hvis den *uden objektiv begrundelse* nægter et rederi, der ønsker at drive trafik på samme rute, adgang til denne facilitet«. (Fremhævet her).

Beslutningens operative del har følgende ordlyd:

»Artikel 1. Den danske regerings afslag på ansøgningerne fra selskab Euro-Port A/S, et datterselskab af den svenske koncern Stena

Rederi AB (Stena), dels om tilladelse til at anlægge en ny havn i umiddelbar nærhed af Rødby Havn (ansøgning af 9. maj 1990), og dels om tilladelse til at benytte de allerede eksisterende anlæg i Rødby Havn (ansøgning af 8. august 1990) udgør en foranstaltning, der er uforenelig med EF-traktatens artikel 90, stk. 1, sammenholdt med traktatens artikel 86.

Artikel 2. Den danske regering skal bringe overtrædelsen beskrevet i artikel 1 til ophør og senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning meddele Kommissionen, hvilke foranstaltninger den har truffet for at ophæve forbudet mod, at selskaberne Euro-Port og Scan-Port enten anlægger en ny havn nær den offentlige havn i Rødby eller benytter de eksisterende havneanlæg til at drive færgetrafik.«

Som følge af denne beslutning meddelte Trafikministeriet Euro-Port A/S tilladelse til at anlægge en havn ved siden af den offentlige havn i Rødby.

3. *Min vurdering*

Det fremgår af beskrivelsen ovenfor, at ScandLines har en ret til at drive en færgerute mellem Helsingør og Helsingborg med udgangspunkt i de færgelejer, der tilhører DSB. Denne ret er forudsat ved anlægsloven fra 1990 og endvidere forudsat ved 1995-loven om oprettelsen af DSB Rederi A/S.

DSB Rederi A/S er et selvstændigt retssubjekt, der er adskilt fra staten, og derfor beskyttet mod indgreb af ekspropriationsretlig karakter samt mod tilbagekaldelse af begunstigende forvaltningsakter på lige fod med ethvert andet privatretligt retssubjekt. Trafikministeriet er derfor afskåret fra at gribe ind i DSB Rederi A/S' adgang til at benytte færgelejerne i Helsingør, medmindre det må lægges til grund, at Trafikministeriet har pligt til at foretage et sådant indgreb.

Det kan endvidere konstateres, at ScandLines' virksomhed har været anmeldt til Kommissionen, og at Kommissionen udtrykkeligt har meddelt SFL AB og DSB en fritagelse efter konkurrencereglerne fra forbudet i artikel 85, stk. 1. Det forekommer mig umiddelbart nærliggende at antage, at en aftale mellem det danske og det svenske rederi om samdrift af færgefarten skal bedømmes efter artikel 85 og ikke artikel 86.

EF-Domstolen har i en fast og omfattende domspraksis fastslået, at EF-traktaten skaber en selvstændig retsorden, som er blevet optaget i medlemsstaternes retsordener og skal anvendes

af deres domstole, og at det vil være i strid med denne retsorden, hvis medlemsstaterne havde mulighed for at træffe eller opretholde foranstaltninger, som kunne være til skade for traktatens virkninger i praksis. Særlig vedrørende forholdet mellem EU's konkurrenceregler og nationale konkurrenceregler er dette princip fastslået af Domstolen i sag 14/68, Walt Wilhelm, Domsamling 1969, side 1. Det blev herved understreget, at nationale myndigheder ikke må anvende national konkurrenceret på en sådan måde, at den er til skade for Fællesskabsrettens ensartethed og uindskrænkede anvendelse og for virkningerne af de foranstaltninger, der er truffet eller skal træffes til Fællesskabsrettens håndhævelse.

På den baggrund må jeg anse det for betænkeligt, om Trafikministeriet på egen hånd ville træffe beslutninger, der kunne gøre indgreb i den retsposition, ScandLines har fastlagt ved aftale, og som er godkendt af Kommissionen på vilkår, hvis overholdelse til stadighed påses af Kommissionen.

I den forbindelse fremhæver jeg, at hvis der kan rettes en kritik mod ScandLinesamarbejdet med henvisning til, at DSB Rederi A/S og SFL i ly af deres indbyrdes aftale har fastsat nogle tariffer, der er urimeligt høje, har Kommissionen i medfør af sin ovenfor nævnte beslutning mulighed for at pålægge selskaberne at nedsætte billetpriserne.

Hvis man imidlertid ikke desto mindre lægger til grund, at færgedriften mellem Helsingør og Helsingborg er omfattet af artikel 86 om forbud mod misbrug af en dominerende markedsposition, mener jeg, at det på grundlag af Kommissionens beslutning af december 1993 i sagen om Rødby Havn må kunne lægges til grund, at de danske myndigheder har pligt til enten at åbne mulighed for, at færgeløjerne i Helsingør kan anvendes af en anden operatør, eller at tillade, at der etableres et yderligere færgeløje, hvis der er interesse herfor.

Det fremgår af det citerede afsnit fra Kommissionens beslutning i Rødbysagen, at Kommissionen accepterer, at der kan gives afslag på at benytte et færgeløje, hvis der er en objektiv begrundelse herfor. Jeg er ikke i stand til at bedømme, om færgeløjerne i Helsingør anvendes så intensivt, at der ikke er plads til en yderligere operatør, men henholder mig til, at Kommissionen i den nævnte beslutning har opstillet det som et ligeværdigt alternativ, at der gives mulighed for at etablere et færgeløje mere.

Jeg har forstået, at Trafikministeriet har nævnt denne mulighed for direktør Temple Lang, og jeg opfatter Temple Langs skrivelse af 29. september 1995 således, at Kommissionen på embedsmandsniveau har accepteret denne mulighed.

De afsluttende bemærkninger i skrivelsen fra Temple Lang giver anledning til en vis fortolkningstvivl. Jeg er således enig i, at muligheden for at blive operatør på den konkurrerende færgerute må tildeles på vilkår, der er fair, rimelige og ikkediskriminatoriske. Jeg er endvidere enig i, at det må sikres, at tildelingen af operatørfunktionen først sker, når det ligger klart, hvem der er interesseret.

Konsekvensen af disse synspunkter er for det første, at det må slås fast, at der ikke i Fællesskabsretten eller dansk ret er nogen regel, der giver Mercandia en ret til at opnå at drive den konkurrerende rute, blot fordi Mercandia har indgivet ansøgning herom. Trafikministeriet må således sikre, at det gøres almindeligt kendt, at muligheden for en yderligere færgerute er til stede, og der kan i den forbindelse være anledning til, at den, der opfører det yderligere færgeløje, f.eks. ved annoncering fremkalder interesse tilkendegivelser fra relevante rederier.

Det er endvidere vigtigt, at tildelingen af operatørrollen sker på grundlag af vilkår, der er så gennemsigtige som muligt. Der er herved grund til at hente inspiration fra de fællesskabsretlige udbudsregler, der navnlig går ud på, at der på forhånd skal fastsættes nogle tildelingskriterier, der er afgørende for udvælgelsen af, hvem der skal have den pågældende rettighed. Tildelingskriterierne kan f.eks. indeholde krav om en beskrivelse af sejlplan, den tonnage, der agtes indsat på ruten, priser m.v.

Jeg kan også være enig i, at den pris, den konkurrerende færgeselskab skal betale for at benytte det nye færgeløje, ikke må være væsentligt højere end de skibs- og vareafgifter, DSB Rederi A/S betaler til DSB for benyttelsen af de bestående færgeløjer. Der skal derfor også være en ikkediskriminatorisk adfærd mellem ejeren af det nye færgeløje og DSB som ejer af de bestående færgeløjer.

Derimod kan jeg ikke være enig i, at der består en forpligtelse til at sikre, at det nye færgeløje og de eksisterende færgeløjer tildeles på de nævnte ikkediskriminatoriske vilkår »between all the parties interested in operating a ferry service«. Jeg mener således ikke, at det vil være acceptabelt, hvis ScandLines fik mulig-

hed for at afgive tilbud på det nye færgeleje, da dette ikke ville sikre den forøgede konkurrence, der jo er formålet med det ovenfor beskrevne initiativ. Og jeg mener heller ikke, at der er belæg for at hævde, at de bestående færgelejer skal gøres til genstand for en tildelingsprocedure samtidig med, at det bliver muligt for en ny operatør at byde på det nye færgeleje. En sådan fremgangsmåde ville jo netop fjerne den besejlingsret, der er tillagt ScandLines ved terminalloven fra 1990 og 1995-loven om DSB Rederi A/S, og ville være en foranstaltning, der gik langt videre end, hvad der følger af Kommissionens beslutning i Rødby Havn-sagen, der som nævnt var udtryk for Kommissionens anvendelse af traktatens artikel 90, stk. 3, og artikel 86 i lyset af bl.a. EF-Domstolens praksis.

Hertil kommer, at de fællesskabsretlige udbudsregler ikke med sikkerhed finder anvendelse på DSB's beslutning om at stille færgelejer til rådighed for DSB Rederi A/S, jf. direktiv 93/38 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation artikel 13, jf. artikel 2, stk. 2, litra b. I hvert fald er det min opfattelse, at DSB ikke efter dette direktiv har nogen forpligtelse til at foretage et udbud, der omfatter DSB Rederi A/S allerede nu, dvs. mindre end et år efter stiftelsen af DSB Rederi A/S.

4. Sammenfatning

Sammenfattende er det min opfattelse, at Trafikministeriet ikke efter Fællesskabsretten eller dansk ret har nogen pligt til at foretage et udbud nu og samtidig vedrørende benyttelsen af de bestående færgelejer i Helsingør og benyttelsen af det kommende færgeleje, der påtænkes opført af en privat investor.

Det er endvidere min opfattelse, at Trafikministeriet bør drage omsorg for, at ScandLines ikke får mulighed for at afgive bud på driften af det nye færgeleje, men at driften skal forbeholdes rederier, der agter at etablere en konkurrerende færgerute.

I øvrigt bemærker jeg, at tildelingen af retten til at være operatør med udgangspunkt i et kommende færgeleje bør ske på vilkår, der er fair og ikkediskriminatoriske, men at indgreb over for ScandLines i øvrigt skal ske med respekt af dels Kommissionens beslutning til SFL og DSB og fritagelse fra forbudet i artikel 85, stk. 1, dels den retsposition, der er indrømmet ScandLines bl.a. ved loven om DSB Rederi A/S.

København K, den 4. december 1995

Kammeradvokaten
v/K. Hagel-Sørensen

Spm. nr. S 687

Til trafikministeren (6/12 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Vil ministeren kommentere hr. Humbert Drabbes skrivelse af 1. december 1995, der indgik som bilag i det af ministeren fremsendte dokument af 5. december 1995, j.nr. 1995-72424-5 (Trafikudvalget alm. del - bilag 122), og specifikt kommentere skrivelserns 5. afsnit, der indledes med »Moreover, you . . .«, samt skrivelserns 6. afsnit, der indledes med »I am afraid . . .«?»

Svar (14/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Jeg opfatter som udgangspunkt henvendelsen fra hr. Humbert Drabbe, som er en af direktørerne i Kommissionens Konkurrencedirektorat, som et led i den dialog, der har været mellem Trafikministeriet og Konkurrencedirektoratet siden direktoratets første skriftlige henvendelse om denne sag i september 1994.

Det er et led i en dialog om at skabe mulighed for konkurrence på Helsingør-Helsingborg-overfarten, og hvor der er forskellige opfattelser, som gives til kende under den sagsbehandling, der foregår. Det er der ikke noget usædvanligt i.

Til hr. Humbert Drabbes indledende bemærkninger kan jeg oplyse, at det på mødet den 25. september 1995 fra dansk side blev oplyst, at man ventede at kunne gennemføre en høringsrunde hurtigt, og at baggrunden herfor var:

- At det da foreliggende projektforslag fra Ole Lauritzen skulle etableres i tilknytning til DSB's område, som i forvejen var udlagt til havneområde.
- At den opfyldning på søterritoriet, der var indeholdt i de to tidligere projektansøgninger fra Ole Lauritzen, var opgivet.

Hermed ville spørgsmålet om udarbejdelse af lokalplan og VVM-rederegørelse, der gjorde sig gældende ved de tidligere projektansøgninger, ikke være aktuelt.

Det er ikke rigtigt, at ministeriet på noget tidspunkt skulle have lovet Kommissionen, at projektet kunne påbegyndes 1. december 1995.

Det understregedes netop på mødet, at den danske høringsprocedure naturligvis skulle følges. Den daværende direktør, hr. Temple Lang, gav efter ministeriets opfattelse udtryk for forståelse herfor.

Ministeriet har gjort hr. Humbert Drabbe opmærksom på, at det nu foreliggende projekt fra Ole Lauritzen adskiller sig fra det på mødet den 25. september 1995 drøftede vedrørende opmarcharealer, og at kommunen bliver inddraget i disse drøftelser. Jeg skal dog understrege, at høringssvarene fra langt hovedparten af de hørte er kommet ind uden bemærkninger.

Jeg er specifikt anmodet om at kommentere 5. og 6. afsnit i brevet fra hr. Humbert Drabbe, der indledes med henholdsvis »Moreover, you« . . . og »I am afraid . . .«.

Dertil bemærkes, at mine embedsmænd klart var af den opfattelse, at der på mødet den 25. september 1995 var enighed om, at etablering af et nyt færgeleje ville løse konkurrencespørgsmålet.

Det var derfor med stor overraskelse, at ministeriet læste de afsluttende bemærkninger i hr. Temple Langs brev af 29. september 1995, hvori det bemærkes, at alle færgelejer – såvel de eksisterende som det nye – skulle fordeles blandt interesserede operatører på ikkediskriminerende vilkår.

Jeg har da også noteret mig, at dette synspunkt ikke er gentaget i brevet fra hr. Humbert Drabbe, idet det her er anført, at der er flere forskellige måder, på hvilke der kan skabes adgang for andre operatører til Helsingør havn – herunder ved at dele eksisterende lejer.

Den første skriftlige henvendelse til Trafikministeriet i denne sag kom fra Kommissionens Konkurrencedirektorat i september 1994, og ikke – som man kunne få indtryk af – allerede i 1992.

Det er rigtigt, at Konkurrencerådet i henhold til § 15 i konkurrenceloven i maj 1993 henstillede til DSB og Trafikministeriet i et vist omfang at tillade andre operatører adgang til at benytte havnefaciliteterne.

Som det også er oplyst tidligere, herunder ved forespørgselsdebatten den 5. december 1995, er det regeringens opfattelse, at konkurrence på Helsingør Helsingborg-overfarten skabes ved, at der åbnes mulighed for etablering af et nyt færgeleje i Helsingør.

Det er derfor ikke korrekt, når hr. Humbert Drabbe afslutningsvis konstaterer, at der ikke synes at have været arbejdet aktivt for en løsning på problemet.

Spm. nr. S 688

Til trafikministeren (6/12 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Har Trafikministeriet ved mødet den 25. september 1995 lovet, at alle relevante godkendelser af et nyt færgeleje i Helsingør kunne være på plads inden for 1 måned?«

Svar (14/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Mine embedsmænd har over for Konkurrencedirektoratet skitseret den overordnede tidsmæssige ramme for en mulig projektbehandling, således som den så ud på det tidspunkt, hvor mødet fandt sted den 25. september 1995. Således blev det skønnet, at et nyt leje eventuelt kunne være klar efter ca. 7 måneder – dvs. i april/maj 1996.

Denne vurdering var med udgangspunkt i det den gang foreliggende projekt. Der blev dog fra Trafikministeriets embedsmænds side præciseret, at sædvanlig høringsprocedure skulle overholdes, hvilket Konkurrencedirektoratet ved direktør Temple Lang var enig i.

Der er således på intet tidspunkt lovet Konkurrencedirektoratets embedsmænd, at alle relevante godkendelser kun ville tage en måned.

Spm. nr. S 689

Til trafikministeren (6/12 95) af:

Stefan G. Rasmussen (KF):

»Hvorfor har Kommissionen ikke modtaget et detaljeret projekt om et nyt færgeleje i Helsingør inden den lovede dato, den 1. november 1995?«

Svar (14/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Trafikministeriet modtog med Ole Lauritzens brev af 20. november 1995 den egentlige projektansøgning vedrørende anlæg af færgelejet.

For så vidt angår selve færgelejet, er projektet identisk med det på mødet den 25. september 1995 med Konkurrencedirektoratets embedsmænd fremlagte materiale.

Baggrunden for, at projektansøgningen ikke forelå før den 20. november 1995, var tekniske spørgsmål med hensyn til disponeringen af DSB's havneanlæg, dvs. anvendelsen til opmarchbaner, trafikale udkørselsspørgsmål m.v.

Projektansøgningen blev sendt til Konkurrencedirektoratet med brev af 23. november 1995.

Spm. nr. S 628

Til forskningsministeren (29/11 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Mener ministeren, det er rimeligt, at radio- og tv-branchen skal destruere alle de apparater, der ikke er solgt inden den 1. januar 1996, såfremt de ikke er CE-mærkede?«

Svar (8/12 95)

Forskningsministeren (Frank Jensen):

Dette og de to følgende spørgsmål kan besvares under ét. For mig er det afgørende, at der ikke gennem en forskellig fortolkning af EMC-direktivet i de forskellige EU-lande gives mulighed for konkurrenceforvridning. Jeg har derfor anmodet Europa-Kommissionen om at få oplyst, hvordan overgangsbestemmelserne fortolkes af Kommissionen, herunder om ikke-CE-mærkede varer kan markedsføres og ibrugtages efter den 1. januar 1996 og et år frem, hvis de den 31. december 1995 fysisk befinder sig hos distributører og grossister.

Kommissionen er bedt om at svare snarest muligt, således at jeg senest den 20. december 1995 kan orientere elektronik- og telekommunikationsbranchen om Kommissionens fortolkning.

Spm. nr. S 629

Til forskningsministeren (29/11 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til at ændre den danske fortolkning af EF-direktivet om CE-mærkning, således at danske butikker side-stilles med f.eks. deres tyske kolleger, som kan sælge apparater også efter den 1. januar 1996, selv om de ikke er CE-mærkede, blot de er indkøbt før den 1. januar 1996?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 628).

Spm. nr. S 630

Til forskningsministeren (29/11 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren søge en ordening etableret for radiobranchen tilsvarende den, hvidevarebranchen tidligere har haft, med lagerlister pr. en bestemt dato (senest den 1. januar 1996), hvorefter apparater opført herpå lovligt kan sælges efter den 1. januar 1996?«

(Besvaret sammen med spm. nr. S 628).

Spm. nr. S 690

Til indenrigsministeren (6/12 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Mener ministeren, det er lovligt, at en kommune mod betaling udfører opgaver, f.eks. slam-sugning, for private borgere og virksomheder i direkte konkurrence med private virksomheder?«

Svar (19/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I det omfang det ikke er lovreguleret, om en kommune kan udføre en bestemt opgave, beror spørgsmålet på en vurdering ud fra de uskrevne retsgrundsætninger om kommuners opgavevaretagelse – de såkaldte kommunalfuldmagtsregler.

Ifølge disse retsgrundsætninger er det som udgangspunkt ikke en kommunal opgave at drive handel, håndværk, industri og finansiel virksomhed.

Det antages dog i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis og i den juridiske litteratur, at en kommune – for at undgå værdispild – lovligt kan afsætte eventuelle biprodukter fra kommunal virksomhed samt i et vist omfang udnytte overkapacitet og således varetage opgaver, der normalt ikke er kommunale.

Det er bl.a. en betingelse for kommunal afsætning af biprodukter og udnyttelse af overkapacitet, at prisfastsættelsen sker efter almindelige forretningsmæssige principper. Dette indebærer, at prisen skal fastsættes således, at den mindst giver kommunen dækning for samtlige de direkte og indirekte omkostninger, der er forbundet med opgavevaretagelsen, og således at den mindst svarer til markedsprisen for den pågældende vare eller tjenesteydelse.

Kravene til prisfastsættelsen skal sikre, at den kommunale opgavevaretagelse ikke påfører private udbydere en urimelig konkurrence.

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at Indenrigsministeriet den 30. juni 1995 afgav udtalelse i en konkret sag vedrørende lovligheden af en kommunes udførelse af slamsuger- og spulerarbejder for private kunder. I denne sag fandt Indenrigsministeriet, at kommunens udførelse af de omhandlede opgaver var lovlig ud fra et overkapacitetssynspunkt, idet ministeriet dog samtidig påpegede, at prisfastsættelsen ikke levede op til kravet om at sikre kommunen dækning for alle omkostninger, der var forbundet med opgavevaretagelsen.

Spm. nr. S 691

Til indenrigsministeren (6/12 95) af:

Pernille Sams (KF):

»Vil ministeren på baggrund af oplysninger om, at Fredensborg-Humblebæk Kommune ikke er momsregistreret, men alligevel opkræver penge for slamsugning inklusive moms, oplyse, hvorledes disse momspenge afregnes videre bagud?«

Svar (22/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Offentlige forsyningsvirksomheder er afgiftspligtige i relation til momsloven ligesom andre statslige, amtskommunale og kommunale institutioner, for så vidt de leverer varer og ydelser i konkurrence med erhvervsvirksomheder, jf. momslovens § 3.

Kommunal slamsugning er en momspligtig ydelse, hvorfor det er helt i overensstemmelse med momslovens bestemmelser, når Fredensborg-Humblebæk Kommune opkræver betaling for slamsugning inkl. moms.

Den momsbetaling, kommunen modtager i den forbindelse, afregnes videre til Told og Skat og kommer som sådan ikke kommunen til gode.

Spm. nr. S 676

Til arbejdsministeren (5/12 95) af:

Helge Sander (V):

»Hvordan vil ministeren sikre, at det planlagte udvalgsarbejde vedrørende ændringer af lov om Arbejdsretten får deltagelse af alle brugere af Arbejdsretten?«

Begrundelse

Regeringen har besluttet at iværksætte et udvalgsarbejde vedrørende ændring af lov om Arbejdsretten. Ifølge forlydender fra Arbejdsministeriet er det alene hovedorganisationerne, der får mulighed for at deltage i udvalgsarbejdet.

Det er kritisabelt, at lønmodtagerorganisationer uden tilknytning til hovedorganisationerne, herunder den kristelige fagbevægelse, ikke får sæde i udvalget. Det er netop disse organisationer, der har størst problemer med at anvende Arbejdsretten.

Svar (8/12 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Med den sammensætning, udvalget får, vil et meget stort flertal af de danske lønmodtagere og arbejdsgivere være repræsenteret i udvalget. Omvendt vil det ikke være hensigtsmæssigt, at

enhver lønmodtager- og arbejdsgiverorganisation får sæde i udvalget, ligesom uorganiserede lønmodtagere og arbejdsgivere heller ikke bliver repræsenterede. Organisationer og andre, der ikke får sæde i udvalget, vil naturligvis altid kunne skrive til udvalget og gøre opmærksom på deres synspunkter. Endvidere vil der blive iværksat en omfattende høringsrunde inden fremsættelse af lovforslaget, hvor også en række af de organisationer, der ikke har været medlem af udvalget, vil blive hørt.

Spm. nr. S 714

Til miljø- og energiministeren (8/12 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
»Vil ministeren redegøre for, hvor mange midler der er afsat på finansloven for 1996 til at realisere regeringens planer for oprydning af affaldsdepoterne?«

Begrundelse

Ifølge »Udpegning af områder med særlig drikkevandsinteresse« er tidshorisonten for oprydning af affaldsdepoterne nedsat fra 50 år til 10 år.

Svar (21/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): På finansloven for 1996 er der afsat 73,1 mio. kr. til statslige tilsagn om finansiering af oprydning af affaldsdepoter efter affaldsdepotloven og 72,0 mio. kr. til oprydning efter værditabsloven. Dertil kommer, at amterne har oplyst, at de bruger 120 mio. kr. på området, hvoraf de ca. 50 mio. kr. er finansieret ved statslige bloktilskud.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at den tidshorisont på 50 år, der tidligere har været angivet, drejede sig om oprydning af depoter i hele landet, hvorimod målsætningen med de 10 år drejer sig om depoter, der ligger i de særlige drikkevandsområder.

Spm. nr. S 715

Til miljø- og energiministeren (8/12 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
»Vil ministeren oplyse, om der er afsat flere midler til oprydning i affaldsdepoterne i 1996 end i de tidligere år?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 714.

Svar (21/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): I perioden 1990-93 var der aftalt en samlet offentlig ramme på 570 mio. kr. på depotområdet eller 142,5 mio. kr. om året. I 1995 var der en offentlig ramme på ca. 270 mio. kr. plus 40 mio. kr. til en særlig indsats på gasværkerne. I 1996 fastholdes den offentlige ramme på ca. 270 mio. kr.

Spm. nr. S 716

Til miljø- og energiministeren (8/12 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):
»Vil ministeren redegøre for regeringens planer for en ny jordbeskyttelseslov?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 714.

Svar (21/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jordforureningsudvalget arbejder for øjeblikket med at færdiggøre en betænkning og et lovudkast.

På baggrund heraf forventer jeg at fremsætte lovforslag i Folketinget 1. halvår af 1996. Folketinget vil hermed få lejlighed til at tage stilling til den fremtidige lovgivning på området.

Spm. nr. S 717

Til miljø- og energiministeren (8/12 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvor mange midler der under EU's ledsageforanstaltninger er afsat til miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget og til skovbrugsforanstaltninger i landbruget, og redegøre for, hvor mange af disse midler der er brugt?«

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

EU's skovbrugsforanstaltninger omfatter tilskud til private landmænd til skovrejsning, læplantning og skovforbedrende foranstaltninger samt EU-medfinansiering af offentlig skovrejsning.

Tilskudsordningen til skovrejsning og skovforbedrende foranstaltninger samt den offentlige skovrejsning administreres af Skov- og Naturstyrelsen. For så vidt angår disse ordninger, har jeg forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»*Privat skovrejsning og skovforbedrende foranstaltninger*

På finansloven for 1995 er der på § 23.55.03. Skovbrugsforanstaltninger afsat en tilsagnsramme på 45,8 mio. kr. i 1995 og 50,8 mio. kr. årligt i 1996, 1997 og 1998. Udestående tilsagn pr. 31. december 1994 udgør 17,4 mio. kr. Der forventes i 1995 afgivet tilsagn på 15 mio. kr.

Der er i henhold til finansloven for 1995 afsat følgende beløb til udbetaling for henholdsvis 1994, 1995, 1996, 1997 og 1998: 7 mio. kr., 23,2 mio. kr., 13,1 mio. kr., 46,0 mio. kr. og 48,4 mio. kr. Forbruget i 1994 var 0,2 mio. kr., og forbruget i 1995 skønnes at blive 2,5 mio. kr.

Statslig skovrejsning

Danmark opnår medfinansiering i henhold til rådsforordning (EØF) nr. 2080/92 til statslig skovrejsning. Udgifterne hertil er budgetteret under § 23.52. Naturforvaltning, hvor der på finansloven for 1995 er afsat udbetalingsbeløb for henholdsvis 1994, 1995, 1996, 1997 og 1998: 109,7 mio. kr., 111 mio. kr., 104,8 mio. kr., 103,9 mio. kr. og 91,9 mio. kr. Af disse bevillinger anvendes ca 40 pct. til statslig skovrejsning. Bevillingerne udnyttes fuldt ud.

Medfinansiering

Det afholdte statslige forbrug til såvel privat som offentlig skovrejsning medfinansieres af EU med 50 pct. af de omkostninger, som i henhold til rådsforordning (EØF) 2080/92 er medfinansieringsberettigede. Medfinansieringen hjemtages, når dokumentation for udgifternes afholdelse fremsendes til EU.«

Læplantningsordningen under skovbrugsforanstaltningerne og ordningerne vedrørende miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, der omfatter miljøvenlige jordbrugsforanstaltninger og støtte til fremme af økologisk jordbrugsproduktion, henhører under Landbrugs- og Fiskeriministeriet, som har oplyst følgende:

»§ 24.23.41. *Læplantning. (Reservationsbevilling)*

Der er på finanslovsforslaget for 1996 afsat en årlig tilsagnsramme på 28,5 mio. kr. i årene 1995-98. Udestående tilsagn pr. 31. december 1994 udgør 19,1 mio. kr. Der forventes i 1995 afgivet tilsagn for 28,5 mio. kr.

De forventede udbetalinger i 1995, 1996, 1997 og 1998 i henhold til finanslovsforslaget for 1996 er henholdsvis 27,4, 27,9, 28,4 og 28,5 mio. kr. I 1994 blev der udbetalt 23,4 mio. kr. I 1995 forventes udbetalt 20,5 mio. kr.

De medfinansieringsberettigede omkostninger medfinansieres med 50 pct. i henhold til RFO 2080/92.

§ 24.23.04.20. *Miljøvenlige jordbrugsforanstaltninger. (Reservationsbevilling)*

Der er på finanslovsforslaget for 1996 afsat en årlig tilsagnsramme på 1.324,0 mio. kr. i 1995 og 286,0 mio. kr. i 1996. Udestående tilsagn pr. 31. december 1994 udgør 56,2 mio. kr. Der forventes i 1995 afgivet tilsagn for 126,0 mio. kr.

De forventede udbetalinger i 1995, 1996, 1997 og 1998 i henhold til finanslovsforslaget for 1996 er 25,8, 175,4, 221,2 og 221,2 mio. kr. I 1994 blev der udbetalt 9,0 mio. kr. I 1995 forventes udbetalt 15,5 mio. kr.

De medfinansieringsberettigede omkostninger medfinansieres med 50 pct. i henhold til RFO 2078/92.

§ 24.23.25.10. *Støtte til fremme af økologisk jordbrugsproduktion. (Reservationsbevilling)*

Der er på finanslovsforslaget for 1996 afsat en årlig tilsagnsramme på 51,2 mio. kr. i 1995, på 57,0 mio. kr. i 1996, på 60,2 mio. kr. i 1997 og på 57,0 mio. kr. i 1998. Udestående tilsagn pr. 31.

december 1994 udgør 51,7 mio. kr. Der forventes i 1995 afgivet tilsagn for 73,9 mio. kr.

De forventede udbetalinger i 1995, 1996 og 1997 i henhold til finanslovsforslaget for 1996 er henholdsvis 38,4, 41,1 og 51,0 mio. kr. I 1994 blev der udbetalt 22,1 mio. kr. I 1995 forventes udbetalt 38,4 mio. kr.

De medfinansieringsberettigede omkostninger medfinansieres med 50 pct. i henhold til RFO 2078/92.«

For så vidt angår tilskud til private landmænd til skovrejsning og skovforbedrende foranstaltninger, er jeg opmærksom på, at midlerne hidtil kun har været udnyttet i begrænset omfang. Dette er der taget hensyn til i det forslag til ændring af skovloven, som jeg agter at fremsætte i januar 1996, hvormed det foreslås at gøre tilskudsordningen mere attraktiv.

Spm. nr. S 718

Til miljø- og energiministeren (11/12 95) af:
Hans Chr. Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for det rimelige i, at de kommunale vandværker må vurdere, om private borer overholder lovens krav til vandkvaliteten, da de kommunale vandværker i modsat fald vil blive den nye leverandør af vand?«

Begrundelse

Brev fra Struer Kommunes kommunale vandværker til Poul Juel Sørensen, ApS.

Svar (27/12 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Efter vandforsyningslovens § 60 – som blev vedtaget af Folketinget i 1978 med et meget markant flertal (139 mod 3 stemmer) – er tilsynet med kvaliteten af vandet i vandforsynings-systemer henlagt til kommunalbestyrelsen. Der er ikke gjort undtagelse i de tilfælde, hvor kommunen selv driver et eller flere vandværker. Man har således ikke ved udformningen af loven ment, at der var noget problem i, at kommunalbestyrelsen fører tilsyn med vandkvaliteten i de vandværker og private brønde og borer, der findes i kommunen, selv om kommunen også driver en vandforsyning.

De beslutninger, som efter loven eller efter bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg er henlagt til kommunalbestyrelsen, træffes enten af kommunalbestyrelsen selv eller af et udvalg under denne eller af forvaltningen. I de to sidstnævnte tilfælde træffes beslutningerne på kommunalbestyrelsens vegne og efter bemyndigelse fra denne. Kommunalebestyrelsens beslutninger efter de nævnte regler kan påklages til Miljøstyrelsen.

Det er forskelligt fra kommune til kommune, hvilken del af forvaltningen der beskæftiger sig med tilsyn med vandforsyningsanlæg. Når det kan være hensigtsmæssigt at lægge tilsynet i samme del af forvaltningen som administrationen af de kommunale værker, skyldes det, at der her er den nødvendige ekspertise vedrørende vandkvalitet og vandforsyning.

I øvrigt bemærkes, at Struer Kommune har oplyst, at det brev, som spørgeren nævner, kun indeholder en meddelelse af en beslutning truffet af kommunens forsyningsudvalg om at iværksætte prøveudtagning fra den pågældende borgers brønd/boring i overensstemmelse med reglerne om regelmæssigt tilsyn med vandforsyningsanlæg i ovennævnte bekendtgørelse.

Spm. nr. S 798

Til trafikministeren (15/12 95) af:
Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for status vedrørende arbejdet med en ny hyrekørselslov?«

Begrundelse

Ifølge bladet Provins-Taxi nr. 11. 1995 har et udvalg under ministeren udarbejdet et udkast til en ny hyrekørselslov.

Svar (21/12 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Der har gennem længere tid været overvejelser om ændring af hyrekørselslovgivningen, ikke mindst reglerne vedrørende taxametre, kommunikationsudstyr m.v. under hensyntagen til den stedfundne teknologiske udvikling siden

hyrekørselslovens vedtagelse. Et udvalg nedsat af ministeriet med deltagelse af repræsentanter for relevante myndigheder og organisationer har i 1993-94 gennemgået lovgivningen, og der er i den forbindelse fremkommet en række - ikke nødvendigvis sammenfaldende - ønsker om ændringer i lovgivningen.

Hyrekørselsloven er medtaget i regeringens lovprogram for 1995-96. Det fremgår heraf, at en lovændring antagelig vil omfatte krav til bevillingshavere og hyrevognschauffører, tidsbegrænsning af bevillinger, afskaffelse af alle former for speciel hyrekørsel med undtagelse af limousinekørsel, afgrænsning af hyrekørsel over for sygetransport samt modernisering af regler vedrørende taxametre, kommunikationsudstyr m.v.

Ministeriet er for tiden ved at udarbejde et udkast til lovforslag om hyrekørsel. Når udkastet er færdiggjort, vil dette blive sendt til udtalelse hos alle berørte myndigheder, organisationer m.v.

Spm. nr. S 799

Til kulturministeren (15/12 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for private efteruddannelsesvirksomheders muligheder for at byde på efteruddannelsen af musikskolelærerpersonale?«

Begrundelse

Det erfares, at Kulturministeriet arbejder med at etablere en større efteruddannelsesvirksomhed for musikskolelærerpersonale.

Svar (20/12 95)

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Efteruddannelsen af lærere ansat ved musikskoler indgår i den samlede plan for koordinering af den landsdækkende efteruddannelsesaktivitet for professionelle musikere og musikpædagoger, som Statens Musikråd har udarbejdet, og som er godkendt af Kulturministeriet.

Statens Musikråd har nedsat et bredt sammensat efteruddannelsesudvalg til sikring af en

overordnet struktur og koordinering af efteruddannelsesindsatsen. På baggrund af dette vil der blive givet støtte til afholdelse af efteruddannelseskurser for bl.a. lærere ved musikskoler.

Der er intet til hinder for, at private udbydere kan udmelde kurser, som godkendes og koordineres af efteruddannelsesudvalget for herigen-nem at sikre et tilfredsstillende kvalitetsniveau.

Spm. nr. S 835

Til miljø- og energiministeren (21/12 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes Vildtforvaltningsrådet - på baggrund af rådets første beslutning om at indstille til ministeren at bortskyde vildsvinene i Lindet skovdistrikt - havde forestillet sig denne bortskydning foretaget?«

Begrundelse

Med baggrund i Vildtforvaltningsrådets beslutning vedrørende vildsvinene i Lindet skovdistrikt, hvor rådet besluttede at indstille til ministeren, at vildsvinene skulle bortskydes, ønskes der en kommentar til de udtalelser i medierne, der tilkendegiver, at det ikke er muligt at foretage en sådan bortskydning.

Svar (3/1 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg er ikke bekendt med, hvorledes medlemmerne af Vildtforvaltningsrådet, der på mødet den 24. marts 1995 indstillede, at vildsvinene på Lindet skovdistrikt skulle bortskydes, havde forestillet sig, at denne bortskydning skulle finde sted.

Spm. nr. S 836

Til miljø- og energiministeren (21/12 95) af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Vil ministeren redegøre for det aktuelle antal af fritlevende vildsvin i såvel statsskovene som privatskovene og vildsvin i fangenskab?«

Svar (3/1 96)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Skov- og Naturstyrelsen har i sommeren 1995 undersøgt, om der er fritlevende vildsvinebestande andre steder end i Lindetområdet. Alle statskovdistrikter – bortset fra Lindet – meldte tilbage, at de ikke i deres respektive skovlovkredse havde kendskab til fritlevende vildsvinebestande.

Bestanden på Lindet er som bekendt resultatet af en aftale distriktet og naboerne imellem om ikke at jage vildsvinene i den normale jagttid.

Danmarks Miljøundersøgelser har ligeledes oplyst, at der på nuværende tidspunkt kun foreligger oplysninger om fritlevende vildsvin på Lindet distrikt.

Der undslipper imidlertid fra tid til anden enkelte vildsvin fra dyrehaver eller landbrugsmæssige opdræt. De når på grund af jagtsædvanligvis ikke at udvikle sig til bestande. Der foreligger ingen oplysninger om antallet af sådanne enkelte fritlevende vildsvin.

Men årtiers erfaring viser, at jagt har sikret, at disse enkelte undslupne vildsvin ikke har givet anledning til veterinære bekymringer.

For så vidt angår spørgsmålet om vildsvin i fangenskab, viste Skov- og Naturstyrelsens undersøgelse fra august, at statskovdistrikterne havde kendskab til 50-100 mindre hold af vildsvin. Spørgsmålet har endvidere været forelagt Landbrugs- og Fiskeriministeriet, der ikke havde yderligere oplysninger.

Jeg har i øvrigt opfordret landbrugs- og fiskeriministeren til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at undgå, at der fortsat undslipper vildsvin.

Spm. nr. S 793

Til indenrigsministeren (14/12 95) af:

Anni Svanholt (SF):

»Ager ministeren straks at optage forhandlingerne med den svenske regering med henblik på at sikre, at Barsebäckværket bliver lukket som det første inden 1998 i forbindelse med afviklingen af atomkraften i Sverige?«

Begrundelse

Den tværpoltiske svenske Energikommission har i en betænkning anbefalet, at Sverige fortsætter med atomkraft som energikilde efter det hidtil planlagte afviklingstidspunkt år 2010. Atomkraftværket Oskarshamn 1 på Sveriges østkyst er i betænkningen nævnt som et oplagt alternativ som den første reaktor, der skal lukkes, da den allerede har været standset i tre år på grund af reovering.

På mandag den 18. december 1995 fremlægger Energikommissionen sin rapport for den svenske regering og Riksdag. Rapporten skal danne grundlag for den svenske energipolitik i en stor del af det næste århundrede.

Det er derfor stærkt påkrævet, at ministeren hurtigst muligt tager kontakt til den svenske regering med henblik på at sikre, at atomkraftværket i Barsebäck bliver lukket som det første inden 1998 med henvisning til, at der i den dansk-svenske Barsebäckkomité's rapport fra 1985 var enighed om, at Barsebäckværkets nærhed til store befolkningskoncentrationer og storbyer skal tillægges betydelig vægt, når prioriteringsrækkefølgen ved afviklingen af de enkelte værker skal fastlægges.

Desuden kan ministeren henvide til fællesudtalelsen fra det dansk-svenske ministermøde i december 1993, hvor det bl.a. fremgår, at der er forståelse for, at Barsebäckværkets placering af meget brede kredse i den danske befolkning og offentlighed opfattes som et reelt problem. Denne faktor indgår i de overvejelser, som man i Sverige står over for i forbindelse med omlægningen af svensk energipolitik.

Svar (27/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Så snart jeg har haft lejlighed til at sætte mig nærmere ind i den komplette rapport fra den svenske energikommission, agter jeg at tage kontakt til den svenske regering med henblik på at få et snarligt møde i stand.

Jeg vil under mødet understrege vigtigheden af, at den svenske regering i den kommende hørings- og forhandlingsfase inddrager de danske synspunkter om en fremskyndet lukning af Barsebäckværket, herunder at værket er fejlplaceret med en beliggenhed kun 20 km fra København, og at denne fejlplacering bliver mere og mere åbenlys i takt med værket's alder. For mig

at se er det således oplagt, at Barsebäck er blandt de værker, der skal nedlægges først.

Spm. nr. S 711

Til indenrigsministeren (8/12 95) af:
Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvilken del af Flygtningegenævnet – formandskabet, koordinationsudvalget og/eller sekretariatet – der har været inddraget i gennemgangen af den danske regerings indstilling til forslaget om en fælles holdning til definitionen af begrebet flygtring?«

Begrundelse

Af det faktuelle notat til Retsudvalget (alm. del – bilag 168) fremgår det, at den tekst, som rådet har diskuteret for at finde frem til en fælles holdning, »løbende (er) blevet gennemgået af de danske asylmyndigheder, herunder Flygtningegenævnet, med henblik på at sikre overensstemmelse mellem udkastet og asylmyndighedernes praksis«.

Svar (22/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Flygtningegenævnet.

Flygtningegenævnet har oplyst, at Flygtningegenævnet deltager ved nævnets formand i den danske delegation ved møder i internationale fora vedrørende udveksling af informationer om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Flygtningegenævnet deltager endvidere på samme måde i internationale fora, hvori en fælles forståelse af retlige spørgsmål på asylområdet er genstand for drøftelse.

Flygtningegenævnet har videre oplyst, at Flygtningegenavnets formand normalt bemyndiger sekretariatet til at deltage på sine vegne, men at det sikres gennem et tæt samarbejde, at alle væsentlige indlæg og synspunkter er afstemt med formanden.

Spm. nr. S 712

Til indenrigsministeren (8/12 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med rollefordelingen mellem asylmyndighedernes forskellige institutioner, at Flygtningegenævnet løbende har været inddraget i de politiske drøftelser inden for EU om fastlæggelsen af en fælles holdning til en definition af begrebet flygtring?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 711.

Svar (22/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Efter udlændingelovens § 46, stk. 1, træffes afgørelse om meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 af Udlændingestyrelsen i 1. instans. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Flygtningegenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1.

Flygtningegenavnets afgørelser er endelige og kan således ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7.

Det fremgår af forarbejderne til udlændingeloven fra 1983, hvorved Flygtningegenævnet blev oprettet, at baggrunden for Flygtningegenavnets oprettelse var, at man fandt, at der var behov for et sagkyndigt nævn, der kunne undergive sagerne en domstolslignende behandling, og som var friere stillet over for 1.-instansens afgørelser.

Kompetencefordelingen i udlændingeloven bygger således på en forudsætning om, at endelig afgørelse i asylsager træffes af et af administrationen uafhængigt og sagkyndigt organ.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at Flygtningegenavnets afgørelser har en præjudicerende virkning i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser, eftersom Flygtningegenævnet er ankeinstans i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelser i asylsager. Udlændingestyrelsen vil derfor løbende være forpligtet til at holde sig orienteret om Flygtningegenavnets praksis.

Udlændingestyrelsen har videre oplyst, at Flygtningegenævnet er repræsenteret i under-

gruppen vedrørende asyl (Asylgruppen), som er en underarbejdsgruppe under Rådet (for retlige og indre anliggender), der på asylområdet foretager kortlægning af regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande samt forestår udarbejdelse af oplæg til brug for de overordnede grupper og udvalg under Rådet. Flygtningesnævnet har som medlem af denne arbejdsgruppe deltaget i drøftelserne vedrørende fastlæggelse af en fælles holdning til flygtningebegrebet, og Flygtningesnævnets deltagelse er netop begrundet i Flygtningesnævnets rolle som en sagkyndig og uafhængig ankeinstans på asylområdet.

I Asylgruppen deltager foruden Flygtningesnævnets repræsentant repræsentanter for Udlændingestyrelsen og Indenrigsministeriet.

Udlændingestyrelsen har endelig bemærket, at Flygtningesnævnets rolle i Asylgruppen således ikke er at repræsentere den danske regerings politiske holdning, men derimod sammen med Udlændingestyrelsens repræsentant(er) at medvirke til, at der i drøftelserne indgår relevante sagkyndige og juridiske vurderinger, samt at påse, at der i drøftelserne tages højde for Flygtningesnævnets praksis.

Flygtningesnævnet har oplyst, at nævnet finder, at nævnets deltagelse i den danske delegation i forbindelse med drøftelserne mellem EU-medlemslandene i Asylgruppen om blandt andet fastlæggelse af en fælles holdning til en definition af flygtningebegrebet hænger naturligt sammen med behovet for at sikre overensstemmelse med dansk asylpraksis.

Spm. nr. S 738

Til justitsministeren (11/12 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om de synspunkter, som den danske regering har i forhold til indholdet af de udfyldende retsakter, som er omtalt i ministeriets faktuelle notat vedrørende Europol (9. november 1995) i afsnit 2.b, side 4 og 5, samt om, hvor langt arbejdet er nået med hver enkelt retsakt?«

Svar (22/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet skal indledningsvis bemærke, at der i alle tilfælde er tale om retsakter, der udstedes i medfør af udtrykkelige regler herom i Europolkonventionen. Det er således generelt et krav, at de enkelte bestemmelser i retsakterne har den fornødne hjemmel i selve konventionen, herunder at bestemmelserne er i overensstemmelse med konventionens regler om f.eks. databeskyttelse, kompetencefordeling m.v.

Justitsministeriet kan herudover oplyse følgende:

Ad forretningsorden for Styrelsesrådet:

Det kan oplyses, at der på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 23. november 1995 var principiel tilslutning fra alle medlemslande til det foreliggende udkast til forretningsordenen. Efter artikel 28 i konventionen skal forretningsordenen herefter formelt vedtages af Styrelsesrådet.

Ad de øvrige retsakter:

De øvrige retsakter skal navnlig vedrøre forbindelsesofficerernes rettigheder og pligter, Europols privilegier og immuniteter, Europols hjemstedsaftale, kontrolproceduren ved søgning i Europols registre, Europols analysedatabase, vedtægt for Europols personale, beskyttelse af klassificerede oplysninger, Europols finanser, den fælles kontrolinstans (forretningsorden) samt Europols forbindelser med tredjelande og eksterne organisationer.

Under spansk formandskab er der fremlagt udkast til nogle af de nævnte retsakter. Ingen af disse retsakter har endnu været drøftet på ministerniveau. Derimod har der i varierende omfang været forhandlinger på embedsmandsniveau om de fremlagte udkast. Visse af retsakterne har således nu været forhandlet gennem flere måneder, medens andre retsakter kun sporadisk har været forhandlet.

Det kan oplyses, at Justitsministeriet har udarbejdet et notat, der giver en beskrivelse af de forskellige gennemførelsesbestemmelser, herunder med status for forhandlingen m.v. Dette notat vil blive fremsendt til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering.

Spm. nr. S 600

Til justitsministeren (24/11 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilket år danske virksomheder for første gang fik tilladelse til at producere dele til amerikanske fremstillede Stingermissiler?«

Begrundelse

Det kan efter spørgerens opfattelse næppe udelukkes, at det Stingermissil, der blev benyttet ved nedskydningen af det pågældende militærfly på Sri Lanka, er kommet fra de afghanske mujahedinere. Det kan derfor heller ikke afvises, at danske firmaer har leveret dele til dette missil.

Svar (15/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

1. Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet rettet henvendelse til Erhvervsministeriet og Forsvarsministeriet.

Forsvarsministeriet har oplyst, at de første Stingermissiler blev produceret i USA i sidste halvdel af 1970'erne.

Erhvervsministeriet, Forsvarsministeriet og Justitsministeriet er ikke bekendt med, at der i Danmark på noget tidspunkt er meddelt tilladelse til produktion af Stingermissiler eller dele hertil.

Det bemærkes, at Justitsministeriet – under henvisning til ovenstående – ikke har fundet grundlag for at foretage den omfattende manuelle gennemgang af ministeriets sager vedrørende våben- og krigsmaterielproduktion i den omhandlede periode, som en helt præcis besvarelse af spørgsmålet ville indebære.

2. Justitsministeriet kan imidlertid oplyse, at Justitsministeriet i 1994 har meddelt virksomheden Per Udsen Co. Aircraft Industry A/S, Grenå, tilladelse til produktion af Dual Mount Stinger Launch Structure Assembly, der er en form for affyrringsrampe til Stingermissilet. Ramperne skal leveres til det danske forsvar.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 601, har virksomheden i oktober 1995 ansøgt om tilladelse til udførsel af dele til ovennævnte affyrringsrampe.

3. Justitsministeriet kan endelig til orientering oplyse, at Ammunitionsarsenalet som statslig virksomhed ikke er omfattet af lov om krigsmateriel.

Virksomheden skal således ikke have særskilt tilladelse til produktion af materiel omfattet af krigsmaterielloven, men udelukkende til eksport heraf efter våben- og eksplosivstofloven. Stingermissiler er omfattet af begge love.

Forsvarsministeriet har over for Justitsministeriet oplyst, at Ammunitionsarsenalet ikke på noget tidspunkt har produceret Stingermissiler eller dele hertil.

Spm. nr. S 601

Til justitsministeren (24/11 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren garantere, at USA overholder de danske regler for eksport af våben, således at amerikansk færdigproducerede missiler ikke sælges eller foræres til nationer, som Danmark ikke tillader våbeneksport til?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 600.

Svar (15/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

1. Justitsministeriet kan oplyse, at Forsvarsministeriet, Erhvervsministeriet og Justitsministeriet ikke er bekendt med, at der på noget tidspunkt er meddelt tilladelse til udførsel af Stingermissiler eller dele hertil, jf. i øvrigt besvarelsen af spørgsmål nr. S 600.

Justitsministeriet har – under henvisning til ovenstående – ikke fundet grundlag for at foretage den omfattende manuelle gennemgang af ministeriets sager vedrørende udførsel af våben og krigsmaterielloven i den omhandlede periode, som en helt præcis besvarelse af spørgsmålet ville indebære.

2. Det bemærkes, at Justitsministeriet har meddelt tilladelse til midlertidig udførsel til det hollandske forsvar af 20 stk. natsigteudstyr for

Stingermissilet. Tilladelsen, der er gyldig i 6 måneder, blev meddelt den 14. juli 1995 til Hærens Materielkommando, Hjørring. Det er et vilkår for denne tilladelse, at det omhandlede materiel bliver indført i Danmark efter endt udlån.

3. Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at Justitsministeriet i øjeblikket behandler en ansøgning fra Per Udsen Co. Aircraft Industry A/S, der har ansøgt om tilladelse til permanent udførsel af 3 stk. udstillingsmodeller af den i besvarelsen af spørgsmål nr. S. 600 nævnte affyringsrampe til Stingermissilet. Ansøgningen omfatter alene affyringsrampens mekaniske dele, og udstillingsmodellerne vil ikke være funktionsduelige.

4. Om Justitsministeriets praksis i forbindelse med behandling af ansøgninger om tilladelse til udførsel af krigsmateriel kan man i øvrigt oplyse følgende:

Efter våben- og eksplosivstoflovens § 6 er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren i hvert enkelt tilfælde at udføre våben og krigsmateriel.

Efter den gældende lovgivning gælder der således et principielt forbud mod våbeneksport, men mulighed for tilladelse efter en konkret vurdering i hver enkelt sag.

Udførselsansøgninger forelægges for Udenrigsministeriet, som foretager en konkret bedømmelse i henhold til dansk våbeneksportpolitik. Hovedprincippet heri har igennem en årrække været, at der nægtes eksporttilladelse til lande, der er inddraget i krigsbegivenheder, eller til områder, hvor forholdene er så urolige eller ustabile, at det må frygtes at udvikle sig til væbnede konflikter, herunder borgerkrig eller væbnet undertrykkelse af befolkningsgrupper. Eksporttilladelse nægtes endvidere til lande, mod hvilke der er vedtaget våbenembargo.

Hvis Udenrigsministeriet ikke har bemærkninger til den ansøgte udførsel, meddeler Justitsministeriet tilladelse, såfremt de nødvendige eksportkontroldokumenter foreligger.

Justitsministeriet foretager en konkret vurdering af, hvilke dokumentationskrav man vil stille i forbindelse med den enkelte sag. I denne vurdering indgår en række faktorer, herunder formålet med udførslen, mængden af krigsmateriel m.v. I vurderingen indgår endvidere spørgsmålet om, hvorvidt modtageren er en statsmyndighed eller en privat virksomhed.

Ved udførsel af krigsmateriel fra det danske forsvar til det amerikanske forsvar kræver Justitsministeriet som udgangspunkt ingen dokumentationskrav opfyldt.

Hvis udførslen finder sted mellem et privat firma i Danmark og en statsinstitution i USA som importør, vil virksomheden som udgangspunkt alene blive afkrævet en erklæring om, at det pågældende vareparti kun vil blive afsendt til den anførte statsinstitution. Erklæringen afgives under strafansvar.

Er der tale om eksport fra en dansk statsinstitution eller en dansk virksomhed til en privat virksomhed i USA, vil Justitsministeriet kræve forelagt et internationalt importcertifikat fra USA. Et internationalt importcertifikat bekræfter over for eksportlandet, at varerne skal importeres til importlandet. Herudover garanterer importcertifikatet, at reeksport ikke må finde sted uden tilladelse fra myndighederne i importlandet.

I forbindelse med vedlæggelsen af importcertifikatet skal virksomheden erklære,

at det pågældende vareparti kun vil blive afsendt til den i certifikatet anførte køber og adresse eller til en anden af køber skriftligt angivet adresse, og

at ansøgeren ved varens afsendelse vil afkræve køberen et af myndighederne i importlandet udstedt ankomstbevis (delivery verification), der viser, at varepartiet er blevet underkastet importlandets bestemmelser vedrørende udenrigshandel, samt

at ansøgeren efter modtagelsen af nævnte ankomstbevis fremsender dette til Justitsministeriet.

Ovennævnte erklæring afgives under strafansvar.

Justitsministeriet kan herudover til enhver tid forlange yderligere dokumentation, herunder f.eks. udstedelse af end-user-certifikat, hvori den kompetente myndighed i modtagerlandet erklærer, at det pågældende vareparti ikke vil blive reeksporteret. Justitsministeriet stiller dog ikke sædvanligvis krav om end use-dokumentation ved udførsel til USA.

Spm. nr. S 602

Til justitsministeren (24/11 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren garantere, at dansk producerede missildele ikke er blevet benyttet i de missiler, som Reaganadministrationen helt officielt forærede til mujahedinerne i Afghanistan i slutningen af 1980'erne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 600.

Svar (15/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 600 og S 601.

Spm. nr. S 603

Til justitsministeren (24/11 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvilken sikkerhed har ministeren for, at dansk producerede Stingermissildele ikke er blevet benyttet i forbindelse med nedskydningen af et indisk militærfly den 22. november 1995, hvor mere end 60 personer omkom?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 600.

Svar (15/12 95)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 600 og S 601.

Spm. nr. S 667

Til udenrigsministeren (4/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil ministeren under henvisning til besvarelsen af spørgsmål nr. S 525 oplyse, hvorfor der er udført 21,5 t forsvarsmateriel til en værdi af 210.000 kr. under vareposition 9910.99.00, og hvorfor udførslen under denne vareposition ikke er større, den omfattende udførsel af forsvarsmateriel til Eksjugoslavien taget i betragtning?«

Begrundelse

Det forekommer inkonsekvent, at der kun er registreret så forholdsvist beskeden en udførsel af militærmateriel under denne vareposition, mens den resterende udførsel må formodes at være opført andetsteds. I besvarelsen af spørgsmål nr. S 525 oplyser ministeren bl.a., at 5 generatorer »fejlagtigt har været angivet som forsvarsmateriel med den særlige varekode, der anvendes for sådanne forsendelser«. Det efterlader det indtryk, at forsvarsmateriel sædvanligvis registreres under denne vareposition, men det kan efter spørgerens opfattelse ikke være tilfældet.

Derfor ønskes det i besvarelsen angivet, om der også i relation til de 21,5 t materiel til en samlet værdi af 210.000 kr. er tale om en fejl-rubricering.

Svar (13/12 95)

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Med henvisning til det nævnte tidligere spørgsmål nr. S 525 skal det for god ordens skyld præciseres, at den angivne udførsel af forsvarsmateriel vedrører udførsel i 1993.

Forsvarsministeriet har oplyst, at varepositionsnummer 9910.99.00, som fremgår af udenrigshandelsstatistikken, indledningsvis og i visse situationer er blevet anvendt. Hovedparten af det materiel, som forsvaret har sendt til det tidligere Jugoslavien, er imidlertid efter aftale med told- og skattemyndighederne udført og registreret på en sådan måde, at det ikke medtages i udenrigshandelsstatistikken.

Der skal i den forbindelse gøres opmærksom på, at der er tale om midlertidig udførsel af materiel, som senere genindføres i Danmark.

Spm. nr. S 674

Til indenrigsministeren (5/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Hvorledes vil Indenrigsministeriet som tilsynsmyndighed stille sig til et amtsråds opfordring eller eventuelle henstilling til amtets indkøbere om at undgå franske varer i en periode som følge af de franske a-bombe-sprængninger på Mururoa, hvis der findes konkurrencedygtige alternativer, og mener ministeren, der er nogen principiel forskel på dette og så muligheden for, at man kan tilslutte sig »klimaalliancen«, som bl.a. Københavns Amts Tilsynsråd har givet sit blå stempel?«

Begrundelse

Det er i dag almindeligt anerkendt, at forbrugere træffer politiske valg, når de køber ind – heraf udtrykket den politiske forbruger. Den samme udvikling ser vi i mange kommuner og amter, hvor man tilslutter sig »klimaalliancen«, Agenda 21, Det Internationale Handelskammers Miljøcharter m.m. for at sikre en bæredygtig udvikling generelt og påvirke forbruget i Danmark og den politiske udvikling i den tredje verden. Det samme må siges at være tilfældet, når et amtsråd vil opfordre sine indkøbere til at undgå franske varer i en periode som følge af de franske a-bombe-sprængninger på Mururoa, hvis dette er muligt og der findes konkurrencedygtige alternativer.

Svar (22/12 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg er ikke bekendt med tilfælde, hvor et amtsråd har givet en opfordring eller henstilling til amtskommunens indkøbere om at undgå franske varer i en periode som følge af de franske a-bombe-sprængninger på Mururoa.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af 1. december 1995 af spørgsmål nr. S 540, som spørgeren stillede mig den 21. november 1995.

Spm. nr. S 701

Til forsvarsministeren (7/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at Sverige arbejder tæt sammen med Danmark og Norge om udviklingen af en ny generation af ubåde, og kan ministeren i bekræftende fald oplyse, hvilken dansk politisk beslutning der ligger til grund for et sådant samarbejde, og hvad er den militære begrundelse for køb af en ny generation af ubåde i den nuværende sikkerhedspolitiske situation?«

Begrundelse

Med Warszawapagtens opløsning, murens fald og Danmark som militært lavtrusselområde er der efter spørgerens opfattelse et meget tyndt grundlag for at opruste det danske militær – og da i særlig grad ubådsstyrken, der netop som hovedopgave havde at gardere Danmark mod Warszawapagtlandene.

Svar (18/12 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Af aftale af 8. december 1995 om forsvarets ordning fremgår bl.a.: »I rammen af nordisk forsvarsmaterielsamarbejde og eventuelt sammen med andre NATO-lande undersøges mulighederne for at udvikle et fælles fremtidigt ubådsprojekt til afløsning af de nuværende ubåde. Der kan i perioden anvendes ca. 23 mio. kr. her til.«

Der er ikke herved taget stilling til køb af nye ubåde.

Spm. nr. S 702

Til forsvarsministeren (7/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Kan ministeren bekræfte det forlydende, at der skulle foreligge et tillægsnotat til forsvarsaftalen om samarbejde med bl.a. Sverige om udviklingen af en ny generation af ubåde, vil ministeren oplyse, om der i øvrigt foreligger nogen for Forsvarsudvalget og Folketinget hemmeligholdte notater i forbindelse med forsvarsforliget, og

kan Folketinget i bekræftende fald få sådanne notater tilsendt?»

Svar (18/12 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Der findes ikke tillægsnotater – herunder om ubåde – til forsvarsaftalen.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af d.d. af spørgsmål nr. S 701.

Spm. nr. S 775

Til ministeren for udviklingsbistand (13/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Vil ministeren kommentere kronikken i dagbladet Politiken den 12. december 1995 om fordrivelsen af masaierne i Tanzania, og vil ministeren ligeledes oplyse, hvorledes ministeren har forestillet sig at implementere strategi for dansk støtte til oprindelige folk vedtaget af Folketinget den 23. november 1993 i forbindelse med de masaiske kvægnomader i Tanzanias Ngorongoro-område?»

Begrundelse

Det forekommer spørgeren, at ministeren – ved at have standset det Danidastøttede projekt i Tanzania omtalt i ovennævnte Politikenkronik – bidrager til Tanzanias forfølgelse af masaierne. Ministerens beslutning må ifølge spørgerens opfattelse derfor være i modstrid med Folketingets afgørelse af 23. november 1993 om at støtte oprindelige folk.

Svar (22/12 95)

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Som svar på Villy Søvndals spørgsmål følger hermed ordlyden af et indlæg sendt til Politiken den 19. december 1995 som kommentar til Politikens kronik den 12. december 1995 om masaierne i Tanzania.

»I en kronik med overskriften »Fordrivelsen af masaierne« i Politiken den 12. december 1995

anfører Martin Loft, at Danidas stop for støtten til et masai-projekt »er sket på instruks af udviklingsminister Poul Nielson som en konsekvens af en administrativ omlægning af Danmarks udviklingsbistand«.

En lignende påstand var indeholdt i et debatindlæg af Bent Stubbe Østergaard i Politiken den 2. september 1995. I mit svar den 16. september på dette indlæg gjorde jeg det klart, at denne anklage var helt urimelig.

At samme anklage nu genfremsættes i kronikform, gør den bestemt ikke rigtigere.

Det ville have klædt Martin Loft, om han i kronikken havde redegjort for sin egen involvering i sagen. I stedet præsenteres Martin Loft helt ukritisk for Politikens læsere som »udviklingsseksperter«.

Faktum er, at Martin Loft i en årrække har opholdt sig i Tanzania og arbejdet med masai-problematikken for 2 private danske organisationer, først Mellemfolkeligt Samvirke (MS) og senest Naturfolkenes Verden. Begge arbejdsforhold er imidlertid blevet bragt til ophør på grund af uenighed om, hvorledes arbejdet med masai-befolkningen skal gribes an. Det virker både kunstigt og urimeligt, når Martin Loft nu søger at dreje sin uenighed med disse organisationer over til et angreb på Danida og på under tegnede.

Det ville også have klædt Martin Loft, om han havde redegjort for Danidas behandling af projektforslaget i stedet for – mod bedre vidende – at hævde, at det blev »forkastet uden fagligt argumenteret begrundelse«.

Det forholder sig sådan, at forslaget til et udviklingsprojekt for masaiere blev vurderet af kyndige danske specialister og tillige af internationale miljøorganisationer. Den sammenfattede vurdering var, at projektet – kombineret med dets sandsynlige negative miljøkonsekvenser for området – indebar så store risici, at man ligefrem kunne skade masaiernes sag ved at gå videre. Denne vurdering deltes af den involverede private danske organisation, og derfor afvikledes engagementet. Jeg påtager mig naturligvis ansvaret for denne beslutning truffet i Danida, men må på det skarpeste afvise, at det skyldes, »at en administrativ omlægning af Danmarks udviklingsbistand« er sket »uden fagligt argumenteret begrundelse«, eller som Martin Loft senere anfører, »markerer en afvigelse fra de grundlæggende principper i Danmarks udenrigspolitik«.

Det forhold, at Danida med den danske organisations indforståelse har besluttet ikke at gennemføre projektet, er naturligvis ikke ensbetydende med, at vi fra dansk side ikke længere interesserer os for masaiernes sag. Vores engagement på dette område er faktisk ikke – i modsætning til hvad Politikens læsere kunne få indtryk af i kronikken den 12. december – defineret af, hvilken rolle Martin Loft har eller ikke har i det ene eller det andet projekt. Tværtimod fortsættes støtten til masaierne i form af kvægbede, og vi påtænker at udsende en dansk dyrlæge som korttidsrådgiver omkring årsskiftet med henblik på at udarbejde forslag til forbedring af masaiernes kvægproduktion og kvægets sundhedstilstand. Samtidig afventes resultaterne af drøftelserne mellem masaiernes egen organisation og myndighederne om en ny forvaltningsplan for området. Denne forvaltningsplan har bl.a. som formål at beskytte og fremme masai-befolkningens interesser og støtte deres kvæghold og mælkeproduktion inden for det fredede område.

Danida følger således udviklingen for masaierne meget nøje, og jeg kan forsikre om, at vi ikke mangler vilje til at støtte deres sag. Jeg vil dog gerne på ny slå fast, at Danmark hverken kan eller skal overtage ansvaret for forholdet mellem myndigheder og masai. Det ansvar kan kun parterne selv løfte. Det gælder derfor nu om at støtte masaiernes egen organisation og deres samarbejde med myndighederne.

Når Martin Loft i kronikken betegner stoppet for projektet som »en omgåelse af Folketingets beslutning af 23. november 1993 til støtte for oprindelige folk«, er det også uden hold i virkeligheden.

Kendsgerningen er, at der efter vedtagelsen af strategien for oprindelige folk i 1993 er sket en markant stigning i Danidas indsats på dette område, og strategien vil selvsagt også blive fulgt i Danidas bistandsprogram i Tanzania.»

Spm. nr. S 776

Til ministeren for udviklingsbistand (13/12 95) af:

Villy Søvndal (SF):

»Med hvilken begrundelse blev det Danidastøttede projekt i Tanzania som omtalt i Politikens kronik den 12. december 1995 udsat i syv måne-

der og derefter forkastet, og hvorledes skal ministerens ord om, at »Danmark hverken kan eller skal overtage ansvaret for forholdet mellem myndighederne og oprindelige folk« (citeret fra kronikken samt fra Politiken den 16. september 1995), forstås sammenholdt med regeringens kritiske tilkendegivelser i relation til bl.a. Kinas invasion af Tibet og Nigerias mishandling og vilkårlige henrettelser af medlemmer af ogonifolket?«

Begrundelse

Det virker inkonsekvent, at regeringen vælger at gribe ind i visse interne konflikter mellem de centrale myndigheder og lokale befolkningsgrupper, mens regeringen i andre tilfælde tilsyneladende helt ser igennem fingre med overgreb og mishandling. Spørgeren har stor forståelse for, at den danske regering naturligvis ikke kan tage ansvaret for samtlige verdens konflikter mellem regeringer og lokalbefolkninger, men i betragtning af de gode erfaringer, Danida og Danmark allerede havde indhøstet i Tanzania, og i betragtning af, at den tanzanianske regering havde bøjet sig for en del af Danmarks krav, forekommer det uforståeligt, at ministeren standsede det danske engagement i Ngorongoro, Tanzania.

Svar (22/12 95)

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Den danske organisation Naturfolkene Verden har modtaget i alt 2,9 mio. kr. fra Danida til støtte for arbejdet med masai-befolkningen i det nordlige Tanzania. En væsentlig del af bevillingen har været anvendt til at forberede et projektforslag til en længerevarende indsats til forbedring af masaiernes vilkår. Martin Loft, der er forfatter til kronikken i Politiken den 12. december 1995, blev ansat af Naturfolkene Verden til at forberede projektforslaget.

Forberedelsen af projektforslaget tog længere tid end forudset, og forberedelsesperioden blev derfor forlænget med 4 måneder efter aftale mellem Naturfolkene Verden og Danida. Der har med andre ord ikke været tale om at udsætte et projekt.

Ligeledes efter aftale mellem Naturfolkene Verden og Danida blev projektforslaget vurde-

ret og gennemgået af et hold specialister under et besøg i Tanzania i maj-juni 1995 og tillige vurderet af internationale miljøorganisationer. Den sammenfattende vurdering blev, at projektet – kombineret med dets sandsynlige negative miljøkonsekvenser for området – indebar så store risici, at man ligefrem kunne skade masaiernes sag ved at gå videre.

Naturfolkenes Verden var enige i denne vurdering, og engagementet blev herefter afviklet.

Anførelsen af, at »Danmark hverken kan eller skal overtage ansvaret for forholdet mellem myndighederne og oprindelige folk«, er helt i overensstemmelse med den af Folketinget den 23. november 1993 vedtagne strategi for dansk støtte til oprindelige folk, idet det her klart anføres, at den danske bistand skal bidrage til at skabe reelle muligheder for udvikling for de oprindelige folk.

Som nævnt i strategien kan dette bidrag komme til udtryk på en række forskellige måder, herunder gennem kritiske tilkendegivelser, når situationen tilsiger det.

Spm. nr. S 778

Til socialministeren (13/12 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at rapporten fra SFI om de manglende handleplaner i anbringelsessager (arbejdsnotat 1995:6, SFI) blev afleveret i Socialministeriet i oktober måned, og vil ministeren i givet fald begrunde, hvorfor Folketingets Socialudvalg først blev gjort bekendt med rapporten (bilag 150, alm. del) – som udvalget flere gange har efterlyst – d.d.?«

Svar (20/12 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Efter at jeg i juni måned anmodede SFI om at foretage den omtalte undersøgelse af kommunernes udarbejdelse af planer i anbringelsessager, modtog Socialministeriet den 1. september et første udkast fra SFI.

Det viste bl.a., at kun 225 af landets 275 kommuner havde deltaget i undersøgelsen på dette tidspunkt. Der var givet oplysninger om 5.068 anbringelsessager.

For at få svar fra flest mulige kommuner blev det derfor besluttet at forlænge undersøgelsesperioden med to måneder.

Socialministeriet modtog herefter den 9. november et nyt udkast fra SFI, som nu var baseret på besvarelser fra 238 kommuner, og som indeholdt oplysninger om 5.800 sager.

Socialministeriet fandt det fortsat ønskeligt at få en højere svarprocent og bad derfor SFI om at overveje mulighederne for at få yderligere besvarelser ind fra de manglende kommuner. Efter at have kontaktet nogle kommuner meddelte SFI herefter Socialministeriet, at det næppe vil være muligt at øge besvarelsesprocenten væsentligt.

Rapporten gik herefter i trykken, hvorefter jeg den 12. december sendte den til Folketingets Socialudvalg.

Spm. nr. S 781

Til erhvervsministeren (14/12 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Finder ministeren, at de nugældende regler om retningslinjer for konkurrence og samarbejde mellem private virksomheder og godkendte teknologiske serviceinstitutter er tidssvarende?«

Svar (22/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

De gældende retningslinjer for konkurrence og samarbejde mellem private virksomheder og godkendte teknologiske serviceinstitutter giver, som det er angivet i mit svar på S 187–189 stillet den 23. oktober 1995, en privat virksomhed mulighed for at klage til Erhvervsudviklingsrådet, hvis virksomheden mener at være udsat for konkurrenceforvridende adfærd fra et godkendt teknologisk serviceinstituts side.

Den beskrevne procedure er følgende:

Klagen behandles i et Samtekudvalg, hvor klageren og dennes eventuelle organisation, Erhvervsfremme Styrelsen samt andre, der kan bidrage til sagens belysning, er repræsenteret. Samtekudvalget søger i første omgang at forlige sagens parter.

Såfremt dette ikke lykkes, igangsættes en høringsprocedure, og sagen er herefter en egentlig Samteksag. I proceduren høres dels

klageren, dels GTS-instituttet og efter klagerens ønske eventuelle kunder. Herefter behandles sagen igen i Samtekudvalget, der på basis af de nye oplysninger søger at forlige parterne. Lader dette sig ikke gøre, kan Samtekudvalget udarbejde en indstilling til Erhvervsudviklingsrådet, som herefter om fornødent tager stilling til sagen.

Jeg mener, at denne procedure er tidssvarende.

Hvad angår selve retningslinjerne, er det min opfattelse, at de på udmærket vis beskriver det samarbejdsforhold, der bør være mellem GTS-institutter og private virksomheder inden for området teknologisk service.

Spm. nr. S 782

Til erhvervsministeren (14/12 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Hvordan definerer ministeren forskellen på en iværksætter og det, som i »Retningslinjer for konkurrence og samarbejde mellem private virksomheder og godkendte teknologiske serviceinstitutter« benævnes som »udbydere af teknologisk service«?»

Svar (22/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Hvis jeg forstår spørgeren rigtigt, ønsker spørgeren at få klarlagt, om der er forskel på at være iværksætter eller udbyder af teknologisk service. Det er min opfattelse, at der ikke er noget modsætningsforhold mellem disse to begreber, da en iværksættervirksomhed udmærket kan udbyde teknologisk service.

Når der i »Retningslinjer for konkurrence mellem private virksomheder og godkendte teknologiske serviceinstitutter« står, at private virksomheder både kan være »udbydere af teknologisk service og industrivirksomheder«, betyder det derfor, at alle virksomheder og hermed også iværksættere er omfattet af disse retningslinjer.

Jeg har i øvrigt fået oplyst, at der er fortilfælde, hvor klager fra virksomheder, der mener at være udsat for konkurrenceforvridende adfærd fra et godkendt teknologisk serviceinstituts side, er fremkommet fra tidligere ansatte i det pågældende institut.

Spm. nr. S 783

Til erhvervsministeren (14/12 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Gælder der andre konkurrenceregler for virksomheder, der i deres virksomhedsprofil ligger tæt op ad eksisterende ATV-institutter, end for andre virksomheder?«

Begrundelse

Ifølge vedtægterne for ATV-institutter må disse halvoffentlige virksomheder ikke påføre private erhvervsvirksomheder ubillig konkurrence. Men ifølge oplysninger fra formanden for GTS-udvalget er der et hul i Samtekreglerne, der ellers netop skulle være retningslinjer for samarbejdet mellem private virksomheder og godkendte serviceinstitutter.

Svar (22/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Virksomheder, der i deres virksomhedsprofil ligger tæt op ad eksisterende ATV-institutter, er underlagt konkurrencelovens bestemmelser, og der gælder derfor ikke særlige konkurrenceregler for disse virksomheder i forhold til andre virksomheder. Jeg skal desuden henvise til min besvarelse af S 187-S 189 stillet den 23. oktober 1995.

Spm. nr. S 814

Til arbejdsministeren (18/12 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren oplyse, om der i Direktoratet for Arbejdstilsynet eller ved de regionale arbejdstilsyn er udarbejdet retningslinjer for de bødepåstande, som man anmoder anklagemyndigheden om at nedlægge i sager vedrørende børns beskæftigelse i landbrugsvirksomhed, f.eks. traktorkørsel, og i givet fald på hvilket grundlag disse retningslinjer er udarbejdet?«

Svar (4/1 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Indledningsvis kan jeg oplyse, at det henhører under domstolenes enekompetence at træffe afgørelse om bødestørrelser for overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen, hvilket også gælder i sager vedrørende børns beskæftigelse, herunder i landbrugsvirksomheder.

Arbejdstilsynets indstilling til den stedlige anklagemyndighed (politianmeldelse) om bøde for overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen indeholder således alene et forslag til bødestørrelsen.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har i den forbindelse oplyst, at der med baggrund i arbejdsmiljølovens § 72, nr. 6, og under hensyn til retssikkerheden og retsenheden i forbindelse med håndhævelsen af arbejdsmiljølovgivningen er udstedt At-cirkulæreskrivelse nr. 6/1988 om Arbejdstilsynets kontrolfunktion, der bl.a. indeholder generelle administrative retningslinjer for indstilling til retslig tiltale, herunder bødestørrelser.

Ifølge disse retningslinjer fastsættes et bødeforslag ud fra overtrædelsens grovhed og farlighed og efter en vurdering af risikoen. Endvidere skal virksomhedens økonomiske formåen samt virksomhedens eventuelle besparelse indregnes i bødeforslagets størrelse. Det tilstræbes, at bøden får en ensartet virkning i forhold til virksomheder, der har begået samme lovovertrædelse.

Det følger videre af cirkulæret, at bødeforslaget bør være mellem 10.000,- kr. og 100.000,- kr., idet bødeforslaget dog afhængig af en konkret vurdering kan reguleres opad og efter omstændighederne nedad.

Er sagen af principiel karakter eller kompliceret, drøftes indstillingen om bødepåstanden med anklagemyndigheden.

Ud over en vurdering af overtrædelsens grovhed og farlighed m.v. tillægges det betydning for fastsættelsen af et bødeforslag, om der foreligger retspraksis i tilsvarende eller beslægtede sager.

På baggrund af disse generelle retningslinjer foretager de stedlige tilsynskredse en konkret vurdering af, hvilket forslag til bødestørrelse der skal indstilles til anklagemyndigheden i den konkrete sag.

Spm. nr. S 815

Til arbejdsministeren (18/12 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Foreligger der domstols- eller administrativ praksis vedrørende bødestørrelse i sager om børns beskæftigelse i landbrugsvirksomheder?«

Begrundelse

Den seneste tids debat vedrørende børns fritidsjob, specielt foranlediget af L 98, har skærpet interessen for, hvordan nuværende overtrædelser tackles.

Svar (4/1 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at der foreligger retspraksis vedrørende børns beskæftigelse i landbruget. De fleste af sagerne drejer sig om børns beskæftigelse med tekniske hjælpemidler, herunder traktorer.

For årene 1992-95 foreligger ingen retspraksis fra landsretterne vedrørende børns beskæftigelse i landbruget.

Af byretsdomme i samme periode kan nævnes en 14-årig kørsel på en defekt traktor, en 16-årig arbejde med at smøre kædetrækket på en rundballepresse og en 12-årig kørsel med traktor. I alle tre sager har domstolene fulgt Arbejdstilsynets indstilling til bøder på henholdsvis 10.000,- kr., 10.000,- kr. og 5.000,- kr.

Der foreligger endvidere en række sager, som er afgjort udenretligt. Dette drejer sig eksempelvis om en 10-årig kørsel med traktor med påmonteret frontlæsser og en ung persons reparationsarbejde på et foderanlæg. I de fleste af disse sager har Arbejdstilsynets indstilling til en bøde på 10.000,- kr. dannet grundlag for den udenretlige bødedvedtagelse.

I øvrigt henvises til besvarelse af § 20-spørgsmål nr. S 814 af 18. december 1995.

Spm. nr. S 713

Til landbrugs- og fiskeriministeren (8/12 95) af:
Henning Urup (V):
 »Hvad kan ministeren gøre for at fjerne den afgift, som Norge har indført ved import af visse levende dyr?«

Begrundelse

Ved import af heste fra Danmark til Norge pålægges den norske stat en afgift på ca. 6.000 kr. pr. dyr, hvilket tilnærmelsesvis har lammet den danske eksport.

Svar (18/12 95)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Norge er som bekendt ikke medlem af EU og er derfor frit stillet med hensyn til opkrævning af afgifter ved indførsel af levende dyr.

Jeg vil dog sørge for, at vi i ministeriet tager sagen op over for det norske landbrugsministerium, da en afgift på ca. 6.000 kr. som anført i begrundelsen for spørgsmålet umiddelbart forekommer høj.

Spm. nr. S 823

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:
Jørgen Winther (V):
 »Har konsulent Søren Waast været ansat i AIDS-sekretariatet og i hvilken periode?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):
 Sundhedsstyrelsen har over for mig oplyst, at styrelsens samarbejde med Søren Waast blev indledt i 1988. Søren Waast blev på daværende tidspunkt honoreret på timebasis for den konsulentbistand, han ydede Sundhedsstyrelsen i forbindelse med oplysningskampagner m.m. om AIDS.

I 1990 oprettede Søren Waast det personlige firma Waast & Co. Konsulentfirmaet blev oprin-

delig honoreret på timebasis, men er senere hovedsagelig overgået til at blive honoreret med et administrationshonorar på 15 pct. af de bruttoudgifter, firmaet Waast & Co. administrerede for Sundhedsstyrelsen. Samarbejdet er bragt til ophør pr. 1. februar 1994.

Søren Waast har ikke haft et egentligt ansættelsesforhold i Sundhedsstyrelsen, idet Søren Waast har udført arbejde som konsulent for Sundhedsstyrelsen. Der har derfor ikke været udarbejdet ansættelsesbreve til Søren Waast.

Spm. nr. S 824

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:
Jørgen Winther (V):
 »Har Søren Waast udført konsulentarbejde mod privat betaling for AIDS-sekretariatet, og i hvilke perioder?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):
 Jeg kan henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 823.

Spm. nr. S 825

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:
Jørgen Winther (V):
 »Hvilket konsulentarbejde har Søren Waast udført for AIDS-sekretariatet?«

Begrundelse

Der ønskes en nøje specificeret oversigt også med opgivelse af Søren Waasts timeforbrug til konsulentarbejdet.

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

I perioden 1990-93 har Søren Waast fået udbetalt 1.961.525,82 kr. i administrationshonorar og 556.250,00 kr. i konsulentbistand, jf. nedenstående oversigt. Oplysninger for tidligere år kan ikke tilvejebringes inden for tidsrammerne for nærværende spørgsmål.

Kr.	Administrationshonorar	Konsulentbistand
1990	89.529,00	215.000,00
1991	263.552,55	187.500,00
1992	694.084,96	128.250,00
1993	914.359,31	25.500,00
I alt	1.961.525,82	556.250,00

Jeg fremsender en detaljeret oversigt til Folketingets Sundhedsudvalg over AIDS-sekretariatets engagement med Søren Waast i perioden 1990-93.

Spm. nr. S 826

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Er det korrekt, at Søren Waast har fået opgaver uden udbud, og er det rigtigt, at Sundhedsstyrelsens regnskabsinstruks er overtrådt i denne sag?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det kan bekræftes, at samarbejdet med Søren Waast er etableret, uden at der er sket et egentligt udbud.

Det er ligeledes Sundhedsministeriets opfattelse, at Sundhedsstyrelsens regnskabsinstruks ikke er blevet fulgt, idet den administrative kontrol og opfølgning af konsulentfirmaets ydelser har været mangelfuld.

Sundhedsministeriet meddelte på denne baggrund i marts 1994 kritik og tilrettevisninger af Sundhedsstyrelsens administration af AIDS-området.

Disse forhold medførte, at Sundhedsstyrelsen klargjorde retningslinjer for udarbejdelse af kampagneoplæg, udlicitering samt indgåelse af kontrakter m.m. på AIDS-oplysningsområdet.

Rigsrevisionen blev orienteret om sagen i april 1994 og tog Sundhedsministeriets orientering om sagsforløbet til efterretning.

Spm. nr. S 827

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Hvilke beløb er udbetalt til Søren Waast dels som ansat i AIDS-sekretariatet og dels som privat konsulent for AIDS-sekretariatet?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 825.

Spm. nr. S 828

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Har Søren Waast modtaget andre ydelser fra AIDS-sekretariatet eller reklamebureauet Pro-media A/S end den bureauprovision på 979.000 kr., han ifølge skrivelse fra Sundhedsministeriet til spørgeren dateret 7. september 1995 fik udbetalt i 1994, er det korrekt, at disse penge ifølge sædvanlig praksis burde være udbetalt til Sundhedsstyrelsen, og hvem i AIDS-sekretariatet har det umiddelbare ansvar for dette økonomiske rod?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Sundhedsstyrelsen har over for mig oplyst, at styrelsen ikke er bekendt med, at firmaet Søren Waast & Co. har modtaget andre ydelser for perioden 1990-93 end dem, der fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 825.

For så vidt angår spørgsmålet om bureauprovision, kan jeg oplyse, at Kammeradvokaten på Sundhedsstyrelsens vegne har indgivet civilt søgsmål mod firmaet Waast & Co. og reklamebureauet Promedia A/S med krav om tilbagebetaling af bureauprovisionen til Sundhedsstyrelsen.

Det umiddelbare ansvar for, at bureauprovisionen ikke blev udbetalt til Sundhedsstyrelsen, påhviler i første omgang de medarbejdere i AIDS-sekretariatet, der har disponeret på Sundhedsstyrelsens vegne. Det er imidlertid altid ledelsens ansvar, at der administreres efter reglerne.

Spm. nr. S 829

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Vil ministeren, der den 19. december 1995 ikke kunne erindre, om lederen af AIDS-sekretariatet havde fået en skriftlig eller mundtlig advarsel fra ministeren på baggrund af de helt uacceptable økonomiske dispositioner, efterforske yderligere i dette spørgsmål?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

På samrådet den 19. december 1995 ønskede udvalget yderligere oplysninger om, hvorvidt lederen af AIDS-sekretariatet havde fået en skriftlig eller mundtlig advarsel på baggrund af de økonomiske dispositioner i relation til firmaet Waast & Co.

I brev af 10. marts 1994 udtalte Sundhedsministeriet kritik af Sundhedsstyrelsens forvaltning af samarbejdet med konsulentfirmaet Waast & Co.

Udgangspunktet for Sundhedsministeriet i sådanne sager er naturligvis, at ministeriets institutioner overholder gældende regler. Det er derfor Sundhedsstyrelsens ledelse, in casu medicinaldirektøren, som har ansvar for, at den administrative kontrol og opfølgning i Sundhedsstyrelsen lever op til normer for god forvaltningssskik, og at gældende regler ikke overtrædes.

Det er derfor Sundhedsstyrelsens ledelse, der i første omgang må vurdere, om der er grundlag for at iværksætte eventuelle personalemæssige konsekvenser af Sundhedsministeriets kritik af sagsforløbet vedrørende administration af AIDS-oplysningsmidler, idet Sundhedsstyrelsens regnskabsinstruks fastlægger det administrative ansvar for den regnskabsmæssige forvaltning af styrelsens forskellige aktiviteter.

Sundhedsstyrelsens ledelse har på chefmøde den 8. februar 1994 alvorligt indskærpet, at gældende regler i cirkulærer, regnskabsinstruks m.v. nøje skal følges.

Sundhedsstyrelsen har så vidt oplyst ikke draget yderligere personalemæssige konsekvenser af Sundhedsministeriets kritik af styrelsens forvaltning af engagementet med firmaet Waast & Co.

Sundhedsministeriet har ikke grundlag for at anfægte styrelsens vurderinger vedrørende de personalemæssige dispositioner i den konkrete sag.

Spm. nr. S 830

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Hvilket initiativ har ministeren taget for at få ansvaret placeret for det økonomiske rod i AIDS-sekretariatet?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 826 og 829.

Spm. nr. S 831

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Kender ministeren til andre forhold, hvor der har været rod i økonomien i AIDS-sekretariatet, herunder mindre sager, som ikke behøver være i millionstørrelse?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har orienteret Folketingets Sundhedsudvalg om resultatet af de undersøgelser, som Sundhedsstyrelsen, Sundhedsministeriet og Rigsrevisionen har foretaget i 1994 og 1995 vedrørende AIDS-sekretariatet. Jeg har ikke aktuelt kendskab til yderligere sager.

andre afdelinger på samme niveau som i AIDS-sekretariatet kan accepteres uden mindste påtale fra ministeren?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg kan bekræfte, at sundhedsministeren har det endelige ansvar for forvaltningen inden for Sundhedsministeriets område.

Jeg kan gentage, at uregelmæssighederne i Sundhedsstyrelsens AIDS-sekretariat er blevet påtalt over for de ansvarlige både under den tidligere sundhedsminister og i min tid som sundhedsminister.

Jeg kan i øvrigt henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. S 826 og S 829.

Spm. nr. S 832

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Agter ministeren at foretage personalemæssige omstruktureringer i AIDS-sekretariatet?«

Svar (2/1 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 829. Spørgsmålet om den fremtidige administrative indpasning af AIDS-forebyggelsesopgaven vil indgå i de iværksatte overvejelser om Sundhedsstyrelsens fremtidige opgaver og struktur.

Spm. nr. S 700

Til statsministeren (7/12 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Hvilke habilitetsvurderinger foretager regeringen forud for udpegningen af advokater som regeringens undersøgere?«

Svar (19/12 95)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

I anledning af det stillede spørgsmål har justitsministeren oplyst følgende, som jeg i det hele kan henholde mig til:

»Jeg går ud fra, at der med spørgsmålet sigtes til tilfælde, hvor en advokat til brug for regeringens stillingtagen til, om der bør iværksættes disciplinærfølgning, anmodes om at undersøge et sagsforløb og afgive indstilling herom.

Regeringen lægger vægt på, at der i forhold til den advokat, der antages, ikke kan rejses berettiget tvivl om den pågældendes upartiskhed og faglige kvalifikationer.

Kravet om upartiskhed indebærer, at der ikke må foreligge interessekonflikter eller andre omstændigheder, der kan rejse spørgsmål om den pågældende advokats egnethed til at gennemføre undersøgelsen på en måde, der både er betryggende og fuldt forsvarlig.

Spm. nr. S 833

Til sundhedsministeren (20/12 95) af:

Jørgen Winther (V):

»Er det ministerens opfattelse, at det er hende, der har det endelige ansvar for økonomisk rod i AIDS-sekretariatet, og er det ministerens opfattelse, at økonomisk rod i andre styrelser og

Som eksempler på tilfælde, hvor en advokat af de nævnte grunde ikke bør forestå en sådan undersøgelse, kan nævnes tilfælde, hvor en advokat personligt eller som advokat for en part er – eller har været – involveret i den pågældende sag, eller hvor advokaten i øvrigt har klientrelationer til de personer, som undersøgelsen omfatter.«

Spm. nr. S 739

Til erhvervsministeren (11/12 95) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren udlevere journalnumre J.dato. 19940531, dokumentdato 19940407, J.dato. 19940531, dokumentdato 19940406, J.dato. 19920723, 19920703 og J.dato. 19930120, dokumentdato 19930118 udtaget fra ministerens jounallister?«

Svar (20/12 95)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Den 8. november 1995 blev Erhvervsministeriet ligeledes anmodet om at tilsende de fire ovennævnte dokumenter til Berlingske Tidende.

Erhvervsministeriet måtte med beklagelse meddele, at samtlige dokumenter var omfattet af den tavshedspligt, som følger af bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 1, idet dokumenterne var tilsendt erhvervsministeren i henhold til lovens § 50 b, stk. 2, nr. 9.

Ifølge tavshedsbestemmelsen er de ansatte i Finanstilsynet under strafansvar forpligtede til at hemmeligholde, hvad de gennem deres virksomhed bliver vidende om. Der kan dog videregives oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, men denne er så underlagt samme tavshedspligt i henhold til bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 4.

Jeg kan oplyse, at tre af dokumenterne er referater af møder, som blev afholdt i 1992 mellem Finanstilsynet, Hafniakoncernens direktion samt dennes revision, samt at ét dokument er et notat om udviklingen i Hafniakoncernen i 1992. Finanstilsynet har tilsendt mig dokumenterne som led i mit overordnede tilsyn med pengeinstitutter, og jeg er derfor ifølge loven omfattet af samme tavshedspligt som de ansatte i Finanstilsynet.

Ifølge bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 2, nr. 10, er tavshedspligten ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til Folketingets stående udvalg vedrørende et pengeinstituts generelle økonomiske forhold som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen, for så vidt angår pengeinstitutter under betalingsstandsning eller konkurs, når staten yder garanti eller stiller midler til rådighed for afvikling af instituttet.

Da ingen af betingelserne i bestemmelsen er opfyldt, kan jeg desværre ikke efterkomme anmodningen om at udlevere de pågældende dokumenter.

For god orden skyld skal jeg bemærke, at adgangen til at få oplysninger efter bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 2, nr. 10, kun gælder dokumenter i sager, der er oprettet i Finanstilsynet efter bestemmelsens ikrafttræden den 16. september 1995.

Bortfaldne spørgsmål

Formanden:

Spørgsmål nr. S 800, der er stillet til indenrigsministeren af hr. Søren Søndergaard, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 800

Til indenrigsministeren (15/12 95) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om den danske regerings holdning til det forbehold, som oprindeligt var fremsat sammen med Sverige, om tredje-mands-forfølgelse, den fælles holdning til en harmoniseret anvendelse af begrebet flygtning i FN's flygtningekonvention, samt hvorfor dette spørgsmål ikke var omtalt i redegørelsen fra mødet?«

Begrundelse

Af redegørelsen (den 6. december 1995) fremgår det, at der på mødet i Rådet for retlige og indre anliggende den 23. november 1995 blev opnået enighed om den fremlagte tekst om en harmoniseret anvendelse af definitionen af udtrykket i artikel 1 i FN's flygtningekonvention. Men det

fremgår ikke, at den danske regering har skiftet holdning til det, der har været det centrale i denne tekst, nemlig spørgsmålet om »tredjemandss-forfølgelse« (persecution by third parties). Det fremgår heller ikke af det faktuelle notat (den 9. november 1995), som ministeren orienterede Retsudvalget og Europaudvalget med forud for mødet i Rådet, at der var forbedret et dansk-svensk forbehold over for dette punkt.

Formanden:

Spørgsmålene nr. S 816, S 817, S 818 og S 819, der er stillet til undervisningsministeren af fru Pia Kjærsgaard, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 816

Til undervisningsministeren (18/12 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren stramme tilsynet med de muslimske friskoler og i givet fald hvordan, og vil ministeren herunder tage initiativ til, at ministeriet fremover skal udpege den tilsynsførende samt meddele, hvilken uddannelse den pågældende skal have?«

Begrundelse

Lederen af Jinnah International School i Vanløse, Agnethe Filtenborg, udtalte den 18. december 1995 i Kristeligt Dagblad, at tilsynet i dag varetages af en person, der kan udpeges af forældrekredsen, og at denne person ikke nødvendigvis har de rette forudsætninger for at kunne bedømme undervisningen.

Agnethe Filtenborg mener, at der i dag findes muslimske skoler, der forsømmer undervisningen i dansk og i stedet prioriterer undervisning i fag som arabisk og urdu, som forældrekredsen finder vigtigere.

Spørgeren finder det nødvendigt, at tilsynet strammes, herunder at Undervisningsministeriet godkender den person, der står for tilsynet.

Spm. nr. S 817

Til undervisningsministeren (18/12 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Vil ministeren ændre friskoleloven, så formålsparagraffen kommer til at indeholde den del af den danske folkeskoles formålsparagraf, der siger, at »skolens undervisning og hele dagligliv må bygge på åndsfrihed, ligeværd og demokrati«?

Begrundelse

Det må sikres, at det offentlige ikke giver tilskud til undervisning, der ligger helt uden for den danske folkeskoles formålsparagraf om »åndsfrihed, ligeværd og demokrati«.

Det er i den seneste tid, blandt andet efter henvendelse til Folketinget fra Ishøj Kommune, blevet stadig mere klart, at der er et stort problem med specielt muslimske skoler, som danske myndigheder ikke kan kontrollere.

Derfor er det nødvendigt at stramme lovgivningen, så de muslimske skoler enten tilkender, at de vil følge den danske folkeskoles formålsparagraf, eller også må lukke.

Vi danskere bærer ved til eget bål, når vi yder statsstøtte til oprettelse af den ene muslimske skole efter den anden, hvor kun en brøkdel af undervisningen foregår på dansk, og formålene med skolerne ikke er til at gennemskue.

Ikke en levende sjæl inden for de danske myndigheder, som jo må formodes at føre kontrol med skolerne, forstår jo, hvad der bliver sagt, eller hvad der bliver undervist i. At opleve disse tilhyllede småpiger sidde på rad og række og terpe i Koranen er ikke det, spørgeren forstår ved en dansk friskole. Derfor mener spørgeren, at det er hårdt tiltrængt, at der bliver strammet op på disse ting.

Spm. nr. S 818

Til undervisningsministeren (18/12 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Kan ministeren afvise, at børnene i de muslimske skoler indoktrineres gennem en undervisning, der bygger på Koranen?«

Spm. nr. S 819

Til undervisningsministeren (18/12 95) af:

Pia Kjærsgaard (DF):

»Kan ministeren oplyse, om undervisningen i de muslimske skoler, hvor bl.a. Koranen spiller en stor rolle, er i overensstemmelse med det nutidige danske kvindesyn?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til miljø- og energiministerens om regeringens strategi for forsyningsselskabernes udviklingl.

Af Bent Hindrup Andersen (EL) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 14/12 95).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 5: Erhvervsministerens erhvervspolitiske redegørelse 1995 af 28. november 1995.

(Redegørelsen anmeldt 28/11 95. Redegørelsen givet 28/11 95. Beslutning om forhandling 28/11 95).

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Erhvervsredegørelsen kommer også i år emnemæssigt meget vidt omkring, men i modsætning til de to tidligere redegørelser, hvor regeringens strategi blev fremlagt og understøttet af analyser og ikke mindst af mange nye forslag, har årets redegørelse kun mindre justeringer af kursen og begrænset med nye forslag. Til gengæld sættes der fokus på innovation, forskning og teknologisk service.

Jeg vil godt allerede her for ikke at skabe misforståelser eller give anledning til tvivl udtrykke

vores fulde støtte til, at der kun er tilføjet mindre korrektioner samt en begrænset mængde nye initiativer. Det afspejler ikke, som nogle måske kunne fristes til at udlægge det, en afmatning i de erhvervspolitiske ambitioner – tværtimod. Årsagen er, at der allerede er sat mange skibe i søen, og det er endnu for tidligt at vurdere resultaterne eller lave større korrektioner.

Jeg synes, erhvervsredegørelsen giver et godt rids af, hvad den politiske opgave egentlig er. Man opregner muligheder for at fjerne barrierer for omstilling og det nødvendige i at skabe udviklingsorienterede miljøer og inspirere til bæredygtig efterspørgsel. Man peger på det vigtige i at fastholde en stabil valutakurspolitik og dermed være med til også på det her område at sikre konkurrenceudviklingen, at understøtte finansieringsmulighederne og at lægge vægt på i stadig større omfang at udbygge samarbejdet mellem den offentlige og den private sektor.

For Socialdemokratiet indgår erhvervspolitikken som en væsentlig brik i forsøget på at skabe en sund økonomisk basis for velfærds-samfundet. Erhvervspolitikken skal sikre et godt erhvervs-klima med mulighed for at udvikle gode, kvalificerende job, at styrke eksporten og at sikre miljøet.

Vi har i Danmark gode muligheder for at klare os i konkurrencen, men det kræver, at vi fortsætter med at udvikle os. Vi kan ikke, som det også i tidligere erhvervsredegørelser har været slået fast, konkurrere på lave lønninger, men det behøver vi heller ikke. Vi skal forfølge en strategi, hvor der sættes på kvalitet og viden. Det stiller en række krav til erhvervspolitikken, men vi sikres ikke alene af den. Tværtimod er det en selvstændig opgave at sikre den bedst mulige sammenhæng til bl.a. arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitikken.

Redegørelsen fastholder styrelsen af de generelle rammevilkår som det vigtigste mål. Det er glædeligt, synes vi, at det er lykkedes at sammenlægge de mange uoverskuelige tilskudsordninger, som dukkede op igennem 1980'erne. Men det er klart, at der fortsat er behov for prioritering i erhvervspolitikken.

Vi er også enige, når man i redegørelsen peger på brug af målrettede initiativer, der kan styrke udviklingen af særlige kompetencer på områder, hvor dansk erhvervs-liv har specialiseret sig, eller hvor der i øvrigt tegner sig særlige muligheder.

Vi finder det rigtigt at få sat fokus på samspillet mellem innovation, forskning og teknologisk